

Giới thiệu Nhất Lộ Thái Hồng

Một người bị con sóng triều của thời đại bỏ mặc, mắc cạn trong vũng bùn của cuộc sống tưởng chừng như không thoát ra được, nhưng trong lúc vô tình đã bắt được một cơ hội nho nhỏ để trở mình. Hắn tưởng rằng con đường mình đi sẽ bằng phẳng, nhưng đâu biết rằng “danh lợi chỉ là hư”.

Một con đường màu hồng, nhưng cũng là một con đường chết chóc. Bước đi trên đó, hạnh phúc hay đau khổ là tự bản thân mình.

Như một điểm nhấn khác biệt về thể loại, Nhất Lộ Thái Hồng là bộ truyện có thể khiến bạn xẹt máu mũi nhưng lại có khi phải âm thầm giấu lệ. Qua từng nhân vật được khắc họa trong từng chương truyện, chúng ta có thể hiểu được một điều, đời tuy không là màu hồng, nhưng đời cũng vẫn có thể nằm trong tay ta, và do ta nắm giữ.

Tình và tiền, khổ đau và hạnh phúc!

Nóng đến toát mồ hôi, lạnh đến tim cũng hóa đá và ủy mị đến rơi nước mắt!

Đó là Nhất Lộ Thái Hồng

Và đó là Nguyệt Quan.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Lộ Thái Hồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Cuộc sống từ trước đến nay nhiều tôi luyện

“Anh cuối là có mấy người em, vì sao từng người em lại tiêu tụy như vậy? Anh cuối cùng là có mấy người em, vì sao từng đứa em lại được gả trong nước mắt? A, anh của em, người yêu đầu tiên trong lòng anh là ai...”

Trong tiệm uốn tóc đối diện đường cái phát ra tiếng hát ai oán, chất vấn người đi đường. Nhưng những người đi đường lại vội vàng, không một ai dừng lại trả lời.

Thời tiết thật sự quá nóng. Những hàng cây cao lớn hai bên đường, cành lá ngẫu nhiên buông xuống, thỉnh thoảng mới có một tia gió thổi qua, lười biếng đong đưa vài cái. Đây là mùa hè năm 95, mùa hè năm nay có vẻ oi bức khác thường.

Trương Thắng ngồi dưới gốc cây, đối diện là một người đàn ông trung niên đang chơi cờ. Trương Thắng ăn mặc rất đơn giản, chiếc áo thoát nhìn giống như đồng phục khoa điện cũ nát, mái tóc tương đối dài, tướng mạo phong nhã. Đáng tiếc cách ăn mặc và kiểu tóc này khiến cho một chàng thanh niên mới hai bốn tuổi có vẻ lồi thối.

Người trung niên đối diện hơn bốn mươi tuổi, dáng người cao lớn, bụng căng tròn, trang phục sang trọng. Trên túi áo còn cắm cây viết Pike, trong tay phe phẩy một cái quạt giấy có hình đồng tiền. Thân phận hai bên thoát nhìn rất có chênh lệch.

Bên cạnh là một quán ăn nhỏ. Trời nóng nên không có khách hàng. Ông chủ khách sạn ngồi ngay cửa, có chút không buồn đuổi ruồi, vẻ mặt buồn ngủ. Bên trong là một cô gái mang tạp dề, vừa thấy là biết đến từ nông thôn. Da tay ngăm đen, hai má đỏ thắm. Cô đang cầm cái gương soi trọng tay, nặn một hột mụn trên mặt.

Trương Thắng là một trong những ông chủ của quán ăn nhỏ này. Một ông chủ khác chính là Quách mập đang ngồi trong nhà một rã rồi đó. Hai người này trước đây đều là công nhân viên chức của nhà máy in ấn Ba Sao. Sau khi nhà máy giảm biên chế, hai người đều nghỉ việc, liền kết với nhau mở quán ăn nhỏ này.

Người trung niên ngồi đối diện Trương Thắng là Phó giám đốc phụ trách tài vụ của nhà máy in ấn Ba Sao. Chiếc xe Santana đậu bên cạnh là của ông ta. Hôm nay, ông ta có việc đi ngang qua đây, nhìn thấy đồng nghiệp cũ đánh cờ, thì liền xuống xe hỏi thăm và đánh một ván cờ.

- Làm điều thuốc!

Giám đốc Từ cười híp mắt, đưa qua cho Trương Thắng một điều thuốc.

- Ồ, cảm ơn Giám đốc Tạ!

Trương Thắng vội vàng hai tay tiếp nhận:

- Tôi đây chỉ hút thuốc lá rẻ, nên không dám mời anh. Haha, lại còn hút thuốc của anh nữa. Cảm ơn Giám đốc, Tạ!

Hắn tiếp nhận điều thuốc, ngửi một chút rồi kẹp ở lỗ tai, tiếp tục cùng Giám đốc Tạ chơi cờ. Hai người là bạn đánh cờ từ trước. Lúc còn ở nhà máy,

Giám đốc Từ khi rảnh rồi hay bảo hấn làm một ván.

Khi nhà máy giảm biên chế, Trương Thắng cũng đã từng nghĩ đến tranh thủ sự chiều cố của Giám đốc Từ, cố gắng giữ hấn ở lại. Nhưng nghĩ lại, chính mình ngoại trừ chơi cờ với Giám đốc Từ thì chẳng có giao tình gì sâu. Giám đốc Từ chưa chắc có thể vì một công nhân lao động giản đơn như mình mà để trong lòng. Khi đó Trương Thắng tính cách quá ngại ngùng, quá tự tôn, không giống như hiện tại, đã trải qua kinh doanh và tôi luyện thành thực.

Hai người thời gian chơi cờ cũng đã lâu, đã biết lối chơi của đối phương. Giám đốc Từ thích mở rộng, thế như Thái Sơn áp đỉnh, sư tử vồ thỏ, linh hoạt, sắc bén. Phàm là quân cờ này sinh thì nhất định song pháo đi trước, giỏi về tấn công.

Trái lại Trương Thắng thì hoàn toàn khác. Bước đầu tiên tất nhảy cùng, bước thứ hai tất ra ngựa, công tiền đại bản doanh của đối phương. Nhìn thế cờ thì giống như không còn đường sống, nhưng bên trong lại bố trí sự giấu diếm, phòng thủ cực nghiêm, sau đó mới thận trọng từng bước phản công.

Trương Thắng đầu pháp hoàn toàn tương phản với Giám đốc Từ. Trương Thắng là loại người chưa suy nghĩ thắng đã suy nghĩ bại. Còn Giám đốc Từ thì lòng tin hiển nhiên là mạnh hơn nhiều. Lúc này, Giám đốc Từ song quân nhất pháo đã tới gần lão Soái, nhưng Trương Thắng sát khí vẫn ảm núp.

Con pháo của hấn vẫn đang canh giữ lão Soái, qua sông giáp ranh chỉ có một con mã, một con chốt. Nhưng Giám đốc Từ nóng lòng tiến công, phòng tuyến của ông ta tồn tại rất nhiều lỗ hổng. Chỉ cần ông vội vã tiến công, mà không phòng thủ hậu phương nghiêm ngặt thì con tướng của Trương Thắng đang nằm vùng có thể bức ra lão soái của ông ta. Lúc này con tốt sẽ nổi lên tác dụng.

Nhưng Giám đốc Từ hiển nhiên là không chú ý tới nguy cơ này. Hoặc là nói ông ta rất hứng thú với tiến công. Nửa giang san của Trương Thắng, ông ta chỉ ít có thể ăn luôn cả con Soái. Ván cờ này thật làm cho người ta hưng phấn.

Có lẽ, Trương Thắng đã nhìn thấy chiêu này. Bởi vì Trương Thắng chú ý đến ánh mắt của ông ta đang nhìn con mã của mình, nhưng cuối cùng hấn vẫn thu mắt về. Bởi vì Trương Thắng thủy chung vẫn chưa từng liếc mắt qua con mã đó. Hấn cau mày, nhìn chăm chăm vào thế cờ trước mắt, dường như đang khổ tâm suy tính.

Giám đốc Từ cho dù là nhìn ra quân cờ, nhưng ông lại không cho rằng Trương Thắng đã nhìn ra. Xem nhẹ kẻ thù chính là sai lầm lớn nhất. Khi Giám đốc Từ tiến quân, ông ta rút cuộc đã ném mìn khinh địch. Con mã qua sông, lọt vào biển pháo, cho dù có thiên quân vạn mã cũng không kịp cứu viện.

- Được, tiểu tử!

Giám đốc Từ bật cười ha hả:

- Bị lừa, bị lừa rồi. Tên tiểu tử này bày ra kế hoạch lớn, đủ âm trầm đó. Giả bộ đủ giống, ngay cả ta cũng bị lừa.

Trương Thắng cười hi hi:

- Không giả bộ không được. Quân cờ của Giám đốc Từ quá tốt, nên không ăn trộm tập kích thì tôi không thể thắng được.

Giám đốc Từ cười khoát tay:

- Nguyên thua cuộc, nguyên thua cuộc.

Ông ta giờ tay nhìn cái đồng hồ bằng vàng của mình nói:

- Ai cha, không được rồi. Không thể ở lại thêm nữa. Tôi phải đến sở giao dịch chứng khoán để nhìn giá thị trường, sau đó phải chạy về đơn vị.

Ông ta đứng lên, đi qua mở cửa xe, quay đầu lại nói:

- Tiểu Trương, tôi đi trước. Haha, xem tôi lần sau sẽ thu thập tiểu tử cậu như thế nào.

- Vâng, Giám đốc có thời gian rảnh thì thường đến.

Trần Hà khách khí nói lời tạm biệt.

Quách mập ngáp một cái, vén rèm từ bên trong đi ra. Trương Thắng đang cúi thu dọn quân cờ thì Quách mập đập lên mông của hấn một cái.

- Cù chuối thật!

Trương Thắng nhảy dựng lên, mắng:

Quách mập dáng người mập mạp. Chớ nhìn y thân hình béo mạp, nhưng cũng là người đa sầu đa cảm. Sức khỏe của y không tốt, lại có bệnh tim. Nghe y nói, có đêm tim đột nhiên ngừng đập. Khi chợt tỉnh lại, nhìn ánh trăng, tưởng tượng nếu mình chẳng may ngủ một giấc không tỉnh lại, vợ lấy người khác, đứa con bảo bối bị bỏ dưng ứ hẹp thì lại rơi lệ. Đàn ông mặc dù khi khóc nước mắt không nhiều, nhưng lại rất nhạy cảm.

Y thấy Trương Thắng nhảy dựng lên, tức giận thì vội cười nói:

- Đừng rộn, đừng rộn, tôi đứng đó cả mồ hôi nên có chút chịu không nổi.

Trương Thắng cười nói:

- Không được, nếu chạm vào “cây” của tôi thì tôi giết.
- Hừ, muốn giết thì tùy anh. Tháng này tiền thuê nhà một mình anh gánh.

Quách mập xuất đòn sát thủ.

Vừa nghe đến tiền thuê nhà, Trương Thắng lập tức ỉu xiu. Hai người không có kinh nghiệm kinh doanh, nóng lên liền chạy đến mở quán ăn nhỏ đằng sau viện y học. Học sinh ở đây cũng không ít, có thể ăn đơn giản là mỳ xào hoặc khoai tây chiên. Nếu có trận bóng nào thì mới náo nhiệt một chút. Các sinh viên ngồi ở đây cho tới khi trận bóng chấm dứt, mỗi người cũng ăn được một tô mỳ.

Một nhà trọ với ba phòng ngủ, một phòng khách, tiền thuê nhà là hai ngàn, đầu bếp một ngàn hai, hai nhân viên phục vụ mỗi người năm trăm. Khai trương nửa năm rồi, mỗi tháng quyết toán lại thì miễn cưỡng cũng chỉ trả đủ cho hai người phục vụ.

Ở chỗ này mà mở tiệm ăn thì như thế nào mới kiếm được tiền. Nghĩ tới tình cảnh túng quẫn trước mắt, hai người đều là vẻ mặt u sầu.

Quách mập trầm mặc một lúc lâu rồi mới nói:

- Thắng Tử, kỳ thật thì tôi luôn hạch toán, quán ăn nhỏ này của chúng ta xác định là không thể kiếm được tiền. Nghe nói viện Y học cuối năm nay sẽ mở viện thứ hai, một đám sinh viên sẽ được điều qua bên đó. Khi đó thì lại càng không xong.

Trương Thắng thờ dãi:

- Anh Quách, hai ta có chuyện gì thì cứ nói thẳng. Anh có dự định gì?

Quách mập vẻ mặt đau khổ, lắc đầu:

- Hai chúng ta là người không có đầu óc. Lúc trước nghe người ta nói thì liền nghe ngay. Khi dính trên tay rồi có muốn bỏ cũng không được. Tôi vừa nghĩ tới thì lòng như lửa đốt. Hai chúng ta dán quảng cáo ngoài cửa hàng nhưng lại bán không được. Người ta buôn bán đều có hầu tinh cả, đều phải người ngồi xôm trong nhà chúng ta tính xem số khách hàng bao nhiêu, xem ăn gì...Ặc, tôi mời bạn bè của tôi đóng giả làm khách hàng, người ta cũng đều nhìn ra, tôi chỉ là không còn cách nào.

Y vỗ đùi nói:

- Quán bán không được, mở ra thì chỉ có lỗ. Hai ta một ngày cũng chẳng có việc gì. Tổng cứ như thế thì chẳng phải là biện pháp. Nếu không thì ta ngừng kinh doanh đi. Đồ đạc nào bán được thì bán, chỉ cần lấy lại vốn.

Trương Thắng đã trải qua những tháng ngày suy sụp trong cuộc sống nên không còn khờ dại như trước. Việc quán ăn bế tắc kỳ thật y đã sớm nghĩ tới. Chỉ có điều chưa tới bước cuối cùng thì y luôn ôm hy vọng, ngóng trông có thể đem quán ăn phát triển ra ngoài, tận lực xoay chuyển tồn thất. Nhưng quảng cáo đã dán hai tháng, căn bản chẳng có người hỏi thăm, ngược lại ảnh hưởng tới kinh doanh. Thật sự là không còn cách nào.

Y ngồi tại chỗ cả nửa ngày, rồi giận dữ nói:

- Kỳ thật tôi cũng nghĩ qua rồi. Ôi, càng nghĩ càng nhụt chí. Nếu không... chiều này mời chủ nhà qua, làm vài món ăn ngon, thương lượng với ông ta một chút. Ta... không làm nữa...

Cuộc sống giống như là mê cung. Anh vĩnh viễn không biết phía sau sẽ phát sinh cái gì. Tựa như anh không biết anh cuối cùng có thể ra khỏi mê cung hay không, hoặc là không thể thoát ra. Vận mệnh cũng giống như vậy. Nếu đã thành số chết, vậy thì ngoại trừ ném nó đi, chấp nhận lại từ con số không thì sao lại không làm? Đối với hai người, hiện tại trước mắt là bọn họ đã thua một ván cờ.

- Vậy cũng được sao? Hai vị, không phải là tôi làm khó cho hai người. Chúng ta ký hợp đồng với nhau là hai năm, các người mới làm có nửa năm, cậu nói không làm là không làm nữa, thế thì tiệm ăn của tôi làm sao đây? Các người nếu muốn đi thì cứ chiếu theo hợp đồng, trả tiền thuê nhà. Tôi không nói hai lời, các người có thể ngừng kinh doanh.

Chủ cho thuê nhà là Diệp Tri Thu, năm nay ba mươi lăm tuổi. Không cao lắm, vóc dáng gầy, tóc thưa thớt, chỉ có mấy cọng dài ra lơ thơ phủ lên cái lóp da mà nhìn chẳng ra là da đầu. Y uống một ngụm rượu, ngoạm một miếng thức ăn, khá là hăng hái, cũng mặc kệ hai người kia nói đáng thương như thế nào.

Quách mập nóng nảy, tức giận nói:

- Anh Diệp, anh nói như vậy là không được. Anh em tôi nửa năm nay là thay anh làm công đấy? Chúng tôi còn có vợ con phải nuôi, còn nhà này vẫn là của anh, anh có gì tồn thất chứ? Làm người không thể tuyệt tình như vậy.

Diệp Tri Thu dần chiếc đũa xuống, cười lạnh một tiếng, nói:

- Hai vị, tôi cũng không bức hai người. Chúng ta làm hợp đồng giấy trắng mực đen đằng hoàng. Các người nếu muốn ngừng kinh doanh thì tôi cũng

không xen vào. Tuy nhiên, tiền thuê nhà phải trả đủ, bằng không thì chính là trái với hợp đồng, phải bồi thường cho tôi mười ngàn đồng. Đây là điều chúng ta đã thỏa thuận trước.

Quách mập tức giận, thở hắt hắt nói:

- Nào có người như vậy chứ? Không ngờ anh lại bắt chúng tôi bồi thường tiền hai năm. Như vậy là làm không công cho anh rồi. Tôi không làm nữa nhưng cũng phải trả tiền cho anh. Thiên hạ nào có đạo lý như vậy? Anh đây là bức người đấy.

Trương Thắng không nói chuyện. Hắn ở một bên thờ ơ lạnh nhạt. Bọn họ chỉ muốn tận khả năng khuyên gã thanh lý hợp đồng, nhưng lời nói của chủ nhà khiến lòng hắn trầm xuống. Chủ cho thuê nhà này, không phải là thiện nhân. Gã không nói gì khác, nói cả nửa ngày cũng chỉ lấy một tờ hợp đồng ra nói chuyện, nhân tình cũng chẳng thêm chạm đến. Thế thì còn nói chuyện chi nữa?

Lại nói tiếp, luận làm người, luận kinh nghiệm xã hội, hai người bọn họ làm sao mà so với người ta? Nếu có được một nửa sự khôn khéo của gã chủ nhà này thì khi bọn họ vừa mới thất nghiệp, cũng không bị gã họ Diệp này lừa đến mất tóc ngàn sao, sợ người khác đoạt đi căn nhà có phong thủy tốt như vậy.

Diệp Tri Thu khẽ mỉm cười, không thêm để ý Quách mập, thái độ rất tinh táo:

- Đạo lý gì? Chúng ta hết thầy dựa theo pháp luật mà xử lý, theo hợp đồng mà xử lý. Đây chính là đạo lý.

Gã liếc mắt nhìn hai người:

- Hai vị không biết à? Cô em vợ tôi là cán bộ chính phủ, trước kia có học qua luật. Hợp đồng này là do em vợ tôi giúp thảo ra, theo đúng quy định của pháp luật. Anh cứ kiện lên tòa án, xem ai thắng chứ?

Quách mập nói:

- Diệp ca, anh đừng đem cái việc này ra dọa tôi. Tôi chính là không làm nổi nữa. Anh thích động thì động đi.

Diệp Tri Thu khinh miệt nhìn hai người, thần nhiên nói:

- Anh em chúng ta bình thường cúi đầu không thấy ngẩng đầu thấy. Nửa năm qua như thế nào cũng coi là có chút giao tình. Lời nói tuyệt tình quả thật ta không nói nên lời.

- Thái độ này của các người là đùa giỡn với tôi, đây chính là các người bất nhân, đừng trách tôi bất nghĩa. Nói thật cho các người biết, chỉ cần một cuộc điện thoại của cô em vợ tôi thì có thể gọi cục Công thương đến phong tỏa tiệm của các người. Xem về mặt gian xảo của các người, nếu không ăn trộm thì cũng trốn thuế, ai mà tin?

Chủ nhà nói xong, liền cầm cái cục gạch màu đen, dường như là điện thoại di động, bấm vài con số, rồi thân thiết nói:

- Diệm Diệm à, là anh rě đây. Em có mấy người anh rě chứ? Anh là Diệp Tri Thu, đúng, đúng, em đang ở đâu? Ha, đang chuẩn bị đến văn phòng UBND thành phố à? Hiện tại đến chỗ nào rồi? Thật tốt quá, em thuận đường tạt ngang qua cửa hàng của anh một chút nhé. Có người muốn gây chuyện.

- Đúngg, anh cũng ở đây. Là có chuyện như vậy, có hai tên tiểu tử thuê nhà của anh rồi lại phá vỡ hợp đồng. Chuyện pháp luật thì em hiểu rõ hơn anh. Chính là như vậy, được, anh chờ em.

Diệp Tri Thu buông điện thoại cục gạch, liếc mắt nhìn hai kẻ đáng thương một cái, rồi giờ tay phẩy phẩy vài cọng tóc, vết qua da đầu, sau đó cầm đôi đũa, kẹp một miếng lòng heo bỏ vào trong miệng, lại nhấp thêm một ngụm rượu cao lương năm sáu mươi độ.

Trương Thắng nhìn gương mặt bất nhân kia, bỗng nhiên dâng lên cảm giác kích động muốn cho cái gương mặt đó một quyền mà biến thành thịt kho tàu cho rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Lộ Thái Hồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Tử địa chột có sinh

Trong chốc lát, một chiếc xe hơi màu đỏ đậu trước tiệm cơm. Cửa xe mở ra, một cô gái chưa đến ba mươi tuổi từ trong xe bước ra.

Cô ta mặc trang phục công sở màu hồng nhạt, khó che giấu được sự lồi lõm trước sau. Một cặp mắt kính gọng vàng, trên trán rủ xuống vài cọng tóc vắt ngang trán, thoạt nhìn vừa giỏi giang lại quyến rũ.

Bờ môi được tô son trơn bóng, màu pha lê, làm cho đàn ông khi nhìn thấy không khỏi bắn khoăn vài lần, nghĩ được hôn lên đôi môi kêu gọi đó cảm

giác hần không tồi. Tuy nhiên, lúc này, khỏe miệng của cô gái đó hơi cong lên, mặt trét đầy phấn, quả thật có chút cả vú lấp miệng em.

Cô đẩy cửa xe mà xuống, sau đó đóng cửa rầm một cái khiến chiếc xe có chút lay động, rồi xuất hiện trước mặt Trương Thắng và Quách mập.

Cô ta nhìn hai người Trương Thắng và Quách mập, ánh mắt hơi nhìn nghiêng, cau mày nói với hai người:

- Là ai vi phạm hợp đồng chứ? Có biết vi phạm hợp đồng là trách nhiệm như thế nào không? Nếu muốn bội ước thì trước giao ra mười ngàn đồng đi. Đúng là làm người mà chẳng có chút kiến thức pháp luật phổ thông gì cả.

Diệp Tri Thu ở một bên chen vào:

- Có biết vị này là ai không? Cô ấy là Chánh văn phòng Ủy ban Kinh tế Thôi Tri Diễm.

Kỳ thật em vợ của gã chỉ là Phó chánh văn phòng của Ủy ban Kinh tế, hơn nữa vừa mới được đề bạt không bao lâu. Nhưng nói chuyện với hai gã nhà quê này thì nên nói từ chính, nói từ phó thì ai mà thích nghe.

Nhìn thấy tư thế vênh vào này, Trương Thắng hai người khí thế liền bị áp chế. Cô gái này giống như cây súng máy, cứ thao thao bất tuyệt về hợp đồng, khế ước, luật pháp chuyên nghiệp. Lúc này hai người chỉ biết nghẹn họng mà thôi.

Nhìn thấy hai gã nhà quê hoàn toàn si ngốc, Phó chánh văn phòng Thôi cảm thấy rất hài lòng, nâng mắt kính lên, mang theo một cảm giác về sự ưu việt nói:

- Bởi vậy, các người phải tiếp tục buôn bán hoặc là cho thuê lại. Điều này chẳng có vấn đề gì. Các người ngừng kinh doanh thì cũng là hành vi tự chủ của các người, không có liên quan gì đến anh rể của tôi.

- Nhưng nhà cho thuê trong vòng hai năm, các người nhất định phải tiếp tục hợp đồng. Nếu các người bội ước, làm ảnh hưởng đến lợi ích kinh tế của anh rể tôi thì các người phải chịu trách nhiệm trước pháp luật. Quyền lợi hợp pháp của anh rể tôi là được hợp đồng bảo đảm đầy đủ. Phần hợp đồng này là được pháp luật bảo vệ. Tôi hy vọng các người sẽ suy nghĩ thật kỹ. Nếu không, tôi sẽ khởi tố các người.

Quách mập lúc này do dự một chút, cuối cùng nắm chặt lấy tay cô gái, run giọng nói:

- Cô...các người không thể khi dễ người như vậy. Các người là muốn bức chết chúng tôi.

Thôi Tri Diễm lạnh lùng nói:

- Buông tay, nếu không tôi sẽ tố cáo đây.

Quách mập lắc lư hai cái, hai tay lung tung nắm hai thanh, kéo chiếc túi da của Phó chánh văn phòng Thôi. Sau đó đầu ngã xuống đất. Thân hình cực đại đột nhiên khể đảo về phía trước, nặng nề đập xuống đất, khiến ngay cả đất cũng phải run lên.

- Đây là thế nào?

Phó chánh văn phòng Thôi vô cùng uy nghiêm, nhưng thấy tình cảnh này cũng cảm thấy luống cuống.

Trương Thắng biết Quách mập bị bệnh tim, hay khó thở, liền lập tức nhào tới:

- Không ổn rồi, anh ấy bị bệnh tim. Nếu quá căng thẳng sẽ dễ dàng phát bệnh.

Trương Thắng biết trong túi áo của Quách mập có thuốc nên vội vàng lật anh ta lên.

Thôi Tri Diễm cũng luống cuống. Cô ta mặc dù xem thường hai gã công nhân này, nhưng nếu bức chết người, một khi lên báo, đối với cô cũng chẳng hay ho gì. Bao nhiêu người đang nhìn chằm chằm vào vị trí của cô ta, lúc này mới nhậm chức hơn ba tháng, đáng giá để cho hai tên tiểu tử này làm hỏng tiền đồ sao?

Cô ta vội vàng ngồi xổm xuống, loạn xạ chụp vào người Quách mập. Trương Thắng từ trong túi áo của Quách mập lấy ra thuốc trợ tim, bỏ vào miệng rồi đổ nước, sau đó không ngừng mà xoa bóp ngực, cuối cùng thì Quách mập cũng tỉnh lại.

Thôi Tri Diễm vừa thấy thì không khỏi nhẹ nhàng thở ra. Diệp Tri Thu bên cạnh cũng vỗ vỗ ngực. Chỉ trong thời gian ngắn mà mồ hôi của gã cũng đổ đầy. Nếu bức chết người, sau này nói nhà này có người chết thì còn ai muốn thuê nữa?

Trương Thắng thấy tình hình này, trong lòng vừa động, biết cơ hội của mình tới rồi. Hần không cầu ngoại nhân, chỉ hy vọng có thể thoát khỏi quán cơm này. Lúc này Quách mập vừa tỉnh, không thể động đến gã được. Trương Thắng liền nhặt cái túi da của Thôi Tri Diễm và văn kiện bị rơi trên mặt đất, muốn hòa hoãn lại một chút quan hệ đang khấn trương, sau đó sẽ dùng bệnh của Quách mập làm lý do. Tiểu nhân vật bất kể tri thức, kiến thức, địa vị hay số lượng vẫn có thể nằm trong số thể yếu, nhưng cũng có tiểu nhân vật lợi dụng được trí tuệ của mình mà thoát ra khỏi khốn cực.

Khi hắn nhét văn kiện vào trong túi xách, thì nhìn thấy trên văn kiện viết “Báo cáo dự án thành lập sản nghiệp khu kinh tế mới và khu kỹ thuật cao cấp – hiện đại Kiều Tây”. Đại sự của chính phủ với Trương Thắng chẳng có quan hệ gì nên hắn cũng chẳng để trong lòng, trực tiếp nhét văn kiện vào trong, sau

đó đưa lại cái túi cho Thôi Tri Diễm. Thôi Tri Diễm hừ lạnh một tiếng rồi giật lấy.

Trương Thắng ổn định cảm xúc một chút rồi cười nói với Thôi Tri Diễm:

- Chánh văn phòng Thôi, cô cũng thấy đấy, cả hai đứa tôi đều là công nhân thất nghiệp, cuộc sống vốn đã khó khăn, nay lại chẳng buôn bán được. Anh ấy có bệnh tim nghiêm trọng, chúng tôi thật là bị tra tấn đến điên rồi.

Thôi Tri Diễm cau mày nhìn quán ăn, thấy quán lạnh tanh. Lúc này không có khách đến, ngoại trừ đầu bếp và nhân viên phục vụ thì chẳng thấy ai, thì lạnh lùng nói:

- Buôn bán thì phải chấp nhận rủi ro. Bộ dạng của mấy người như vậy thì tôi khó mà nói chuyện với mọi người. Tôi còn có việc phải đến UBND thành phố, không tốn thời gian với mấy người nữa.

Trương Thắng nghe trong lời nói của cô có ý buông lỏng thì lập tức rên sất khi còn nóng:

- Anh coi như là làm việc thiện đi. Dù sao căn nhà này anh cũng không dùng, kỳ thật cho thuê hay không cũng không sao. Đoạn đường này quả thật khó kiếm tiền, chẳng đáng hai ngàn một tháng.

- Không nói gạt anh, tôi mở quán ăn nhỏ này, đối với phương diện nhỏ này cũng khá chú ý. Đoạn đường bên trường Điện lực so với bên đây náo nhiệt hơn, nhưng nhà người ta cho thuê chỉ có gần hai một tháng. Anh xem với cái giá này chúng tôi chẳng kiếm được lời.

Quách mập nằm trên mặt đất chẳng khác nào con heo đã chết, rên một tiếng tỏ vẻ đồng ý.

Thôi Tri Diễm nuốt chút nữa gây ra tai nạn chết người, giọng điệu cũng không còn linh hoạt, sắc bén nữa. Cô ta nhìn anh rề, giọng điệu chậm lại:

- Khốn cảnh của các người chúng tôi cũng hiểu. Tuy nhiên chúng ta là theo hợp đồng mà làm việc, chứ không phải cưỡng ép thuê.

- Tôi bây giờ còn có việc gấp. Như vậy đi, tối nay tôi sẽ cùng với anh chị thương lượng lại, ngày mai sẽ cho mọi người câu trả lời. Mọi người cũng đừng có gấp quá, chúng tôi cũng không phải là người không thông tình đạt lý.

Trương Thắng vừa nghe thì giống như tảng đá trong lòng rớt xuống, vội hỏi:

- Dạ, dạ, Chánh văn phòng Thôi dù sao cũng là người của chính quyền, có thể thông cảm được với sự khó xử của những người công nhân như chúng tôi. Tôi đây xin cảm ơn cô trước. Cảm ơn hai người đã rộng lượng.

Trương Thắng liếc mắt nhìn, thấy Quách mập ngồi lên thì trong lòng không khỏi thầm mắng một tiếng đồ con lợn. Hiện tại đang trông cậy vào anh già chết, anh còn ngồi dậy làm gì?

Hắn vội thừa dịp Quách mập chưa kịp chuẩn bị thì nhẹ nhàng đá vào eo của y một cái. Cũng may mà Quách mập cũng có linh tính, vừa mới nhòm lưng dậy thì đã vội co quắp vài cái, làm ra bộ dạng hấp hối, nằm bẹp xuống, khiến cho Chánh văn phòng Thôi và gã anh rề lại một phen khản trương.

Trương Thắng vội nói:

- Uống thuốc một lát nữa là sẽ trở lại bình thường. Chánh văn phòng Thôi, cô công tác chắc bận rộn, tôi không giữ cô lại nữa. Ngày mai tôi chờ tin tức của cô.

Thôi Tri Diễm và Diệp Tri Thu nhìn thấy Quách mập nằm bẹp dưới đất, không biết sẽ tắt thở bất cứ lúc nào, nên còn nghe được gì nữa. Vừa nghe Trương Thắng nói như vậy, hai người vội vàng nói vài câu khách sáo rồi nhanh chóng rời khỏi.

Thấy hai người kia đã đi, Trương Thắng vô cùng vui vẻ mà chạy đến đỡ Quách mập, nói:

- Anh Quách, hôm nay bệnh của anh thật là đúng lúc. Lúc trước sao tôi không nghĩ tới chiều nay nhỉ? Tôi nghe giọng điệu của bọn họ hẳn là đã chịu thua rồi. Hai ta nói không chừng sẽ được giải thoát.

Quách mập rên ri một tiếng, nước mắt trào ra, sờ lồng ngực, giống như sắp phải mất đi một vật gì quý lắm.

- Trước không nói chuyện này nữa. Tôi vừa rồi mới từ Quý môn quan vòng vo một vòng. Khi đó không biết gì nhưng nào vẫn còn hoạt động rất rõ ràng. Tôi nếu chết rồi thì người vợ xinh đẹp của tôi sẽ thuộc về ai? Còn con tôi nữa? Con tôi làm sao đây? Nghĩ đi nghĩ lại tôi chỉ muốn khóc.

Quách mập sức khỏe không tốt, nhưng vợ của anh ta quả thật rất xinh đẹp.

Trương Thắng đã gặp qua vợ của Quách mập. Tên của chị dâu Quách gia nghe khá quê mùa, Triệu Kim Đậu. Mặc dù tên quê mùa, nhưng cô thực là một đại mỹ nhân “chìm sa cá lặn”. Chỉ vì cô có họ khẩu ở nông thôn, Quách mập lại là công nhân viên chức ở thành phố, nên mới cưới được người vợ xinh đẹp như vậy. Bằng không anh ta có nằm mơ cũng không bám được người ta chứ đừng nói cưới.

Lúc này Trương Thắng trong lòng vui mừng, vẫn còn có tâm nói giỡn:

- Yên tâm đi anh Quách, hai chúng ta còn phân biệt gì nữa. Con của anh chính là con của tôi, vợ của anh chính là vợ của tôi. Tôi nhất định sẽ nuôi họ

trắng trẻo mập mạp.

- Đi chết đi!

Quách mập lườm hần một cái. Bởi vì tiệm ăn có hy vọng chấm dứt nên trong lòng y thoải mái hơn rất nhiều, nhất thời thanh thản, cũng không vội đứng lên, mà chậm rãi ngồi xuống, từ trong túi lấy ra một tấm ảnh, nhìn một cách yêu thương:

- Cậu xem, con của tôi có giống tôi không?

Trương Thắng vừa thấy tấm ảnh con của Quách mập thì giống như là từ khuôn đúc ra, vội hỏi:

- Đúng vậy, rất giống. Đối với con của anh thì là một sự bi ai, nhưng đối với anh là một sự an ủi lớn lao. Nếu không chỉ bằng chị dâu xinh đẹp như vậy, anh có tin rằng đứa con này là con của anh hay không? Haha.

- Tôi nói cậu đừng ồn ào nữa được không?

Quách mập trừng mắt nhìn hần, vuốt ve tấm ảnh nói:

- Cậu đó, trong lòng của tôi không có cái loại cảm giác này. Thật sự, Thắng tử, tôi nói cho cậu biết, nếu một người không biết khi nào mình sẽ chết, thì anh ta sẽ đặc biệt quý trọng hết thảy những gì trước mắt. Nhất là người thân của anh ta. Cậu nhìn xem, cái đầu của con tôi có giống tôi không?

Trương Thắng gật đầu nói:

- Ừ, giống!

Quách mập cười ha hả:

- Đó là đương nhiên! Ai nhìn cũng nhận ra cả. Thắng Tử, cậu thái quá rồi đấy.

Quách mập bỗng nhiên phản ứng. Trương Thắng chỉ nói một chữ giống, thế mà anh ta lại biến nó thành một ý tứ khác, làm cho hần vừa bức mình vừa buồn cười.

Trương Thắng nâng bàn ghế bị ngã đổ, nói với nhân viên phục vụ đang đứng một bên xem náo nhiệt:

- Được rồi, hôm nay cũng chẳng có khách. Chúng ta đóng cửa sớm một chút, mọi người thu dọn đi.

Bởi vì nghe nói phải ngừng kinh doanh, nhân viên phục vụ thái độ đối với ông chủ lập tức không còn cung kính nữa, lười biếng không chịu nhúc nhích, bên này đỡ một phen, bên kia chuyển một chút, căn bản chỉ là ứng phó. Trương Thắng nhìn nhưng không trách, chỉ thờ dài, rồi tự mình thu dọn.

Hần cầm khăn lau, lau cái bàn đầy mỡ, trong lòng thầm nghĩ:

- Tiệm ăn tuy không mở nữa, cho dù chủ nhà có đồng ý cho một cơ hội thì về sau sẽ làm gì đây?

Ôi! Hần thờ dài, lau một vòng tròn trên mặt bàn. Bỗng nhiên một suy nghĩ chợt lóe lên trong đầu. Văn kiện lúc nãy hần nhét vào trong túi da có tiêu đề “Báo cáo dự án thành lập sản nghiệp khu kinh tế mới và khu kỹ thuật cao cấp – hiện đại Kiều Tây”.

Những lời này là có ý gì? Kiều Tây bây giờ là vùng ngoại thành. Ở nơi đó chỉ có hai thôn và một bãi vắng vẻ, chính phủ làm sao mà lại muốn thiết lập một khu kinh tế mới ở đó? Nhớ rõ mấy năm trước, chính phủ ở thôn Thái Bình sửa đường quốc lộ, lập tức giá nhà hai bên đường nhảy vọt lên. Như vậy, vùng ngoại thành Kiều Tây...

Trương Thắng hai mắt sáng rực.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Lộ Thái Hồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Ký ức trăm ngàn độ

Quán ăn bởi vì việc Quách mập “giả chết” mà có thể thuận lợi giải quyết. Chủ cho thuê nhà cũng cẩn thận thương lượng qua, chỗ này quả thật không phát triển lắm. Các quán cơm mở xung quanh phần lớn đều là tài sản cá nhân, không chịu áp lực tiền thuê nhà, kiếm được bao nhiêu ăn bấy nhiêu. Mặc dù có nhà cho thuê thì cũng đại khái trên dưới một ngàn đồng.

Lúc trước cũng chỉ có Trương Thắng và Quách mập, những kẻ không có kinh nghiệm buôn bán mới tin vào những lời dụ dỗ của Diệp Tri Thu, có thể

đem tiền thuê nhà nâng cao như vậy, lại còn ký hợp đồng hai năm.

Hai người này không có kinh nghiệm kinh doanh quán ăn, quan hệ giữa người và người lại ít. Nếu để cho bọn họ làm, chỉ có thể là ngồi chờ chết. Nếu chẳng may có tai nạn chết người xảy ra, như vậy cái được không đủ bù đắp cái mất. Nói sau, con thỏ nóng này còn cần người. Hai năm qua báo chí đưa tin không ít những tiểu nhân vật bị bức bách không thể sinh tồn, dưới sự giận dữ đã giết người tự sát. Hai tên tiểu tử này biết chỗ ở của Diệp Tri Thu, nếu hai người không còn muốn sống nữa, chạy tới đâm cho y một nhát, thì lúc đó biết kiếm ai mà kêu oan?

Cho nên Diệp Tri Thu cân nhắc một phen, tiếp nhận lời khuyên của cô em vợ, rút cuộc đồng ý giải trừ hợp đồng.

Tuy nhiên, Trương Thắng vẫn phải lĩnh giáo sự lợi hại của Phó chánh văn phòng Thôi. Mặc dù Quách mập có bệnh tim, nhưng Diễm tiêu thụ vẫn phát huy đầy đủ sức mạnh của cái miệng, tiến hành đàm phán với hai kẻ thất nghiệp từ trưa cho đến tối, cho đến khi tinh thần hai người sụp đổ, đồng ý bỏ lại toàn bộ tài sản, từ nhà bếp cho đến mái ngói cũng phải hai tay dâng tặng thì mới có thể thoát thân được.

Hai ông chủ nghèo, sau nửa năm làm, mỗi người được ba ngàn tám trăm đồng. Tiền vốn bỏ ra là chín ngàn. Trắng tay mà phần đầu nửa năm, cuối cùng cũng vẫn hoàn trắng tay. Quả thật giống như bưng bình một giấc chiêm bao.

Trương Thắng đang suy nghĩ về chuyện của khu kinh tế mới là thật hay giả; làm thế nào để lợi dụng tin tức quan trọng này để làm giàu. Quách mập thì đang suy nghĩ việc trở lại vùng ngoại thành, theo cha mẹ vợ làm nghề nông. Chỉ có điều, vợ mình vất vả lắm mới thoát ra được kiếp nông dân, cô sợ sẽ phải trở lại chịu khổ nữa.

Cầu vượt phía trước, một cô gái mặc chiếc quần đùi, áo lót, chân dài eo thon nhanh nhẹn đi qua. Dưới cái nắng của mùa hè, ẩn dưới cái lớp áo màu vàng nhạt là màu trắng của chiếc áo ngực. Bộ ngực nhấp nhô, di chuyển theo đôi chân, run rẩy run rẩy, cực kỳ có cảm xúc.

- Cậu nói người này sinh ra ở đâu?

Quách mập hai mắt tỏa sáng, lập tức dứt bỏ phiền não trong lòng, ánh mắt bị thân hình mỹ nữ hấp dẫn kia thu hút, cảm khái nói:

- Trời nóng như vậy, các cô còn mặc áo ngực, không cảm thấy nóng sao?

Trương Thắng vỗ y một cái thật mạnh:

- Cô ấy nếu không mang thì anh sẽ nhiệt nóng trong người thì sao? Thế nào, đã nghĩ về sau làm gì chưa?

Miệng nói nhưng ánh mắt của hắn vẫn nhìn chăm chăm vào cái đùi trắng bóng và cặp mông căng tròn nấp sau cái quần đùi ngắn màu đỏ.

Đã hai mươi bốn tuổi, nhưng hắn chưa từng chạm qua một người con gái nào. Đúng là chó nên kéo ra ngoài lai giống hết rồi. Hắn còn biện pháp sao?

Về chuyện của khu kinh tế mới, Trương Thắng cũng không có tâm gạt bạn bè. Chỉ là chuyện này còn chưa được chứng thực, hơn nữa hắn chỉ cảm thấy đây là một cơ hội khó có được, chứ chưa nghĩ ra được đầu mối, không biết nên vận tác như thế nào, lợi dụng nó như thế nào. Tính phiêu lưu cực lớn nên không tiện nói ra với Quách mập.

Lúc trước mở tiệm cơm, chính là hắn là người đầu tiên đề nghị, nhưng đây chẳng qua là một chủ ý nhất thời, ngay cả khảo sát qua cũng không có, liền quăng tiền vào. Tuy rằng sớm đã chuẩn bị tâm lý nhưng hắn vẫn cảm thấy thẹn với Quách mập. Lúc này phiêu lưu càng lớn hơn nữa, nên hắn không dám tùy tiện kéo bạn bè vào.

Quách mập thờ dài nói:

- Còn làm gì được nữa. Tôi số mang mệnh nghèo, làm gì cũng không được, trở về thương lượng với vợ, không thể ngồi ăn không được. Trước giúp đỡ vợ bán hàng, nếu không được nữa thì trở về nông thôn phụ cha vợ trồng trọt. Sau đó từ từ suy nghĩ biện pháp. Còn cậu thì sao?

Trương Thắng cười chua xót:

- Tôi? Tôi còn chưa có mục tiêu, đang còn tìm biện pháp.

Quách mập gật đầu, im lặng một lúc rồi nói:

- Tôi đi về trước, vợ tôi đang bán hàng tại chợ Nhị Lộ. Tôi qua đó đỡ một tay.

Trương Thắng ừ một tiếng rồi nói:

- Ừ, anh đi đi, tôi cũng suy nghĩ lại tiền đồ của mình. Chúng ta lại tìm cơ hội tụ họp.

Hai người bắt tay rồi tự lái xe, ngược đường mà đi.

Dưới cái nắng chói chang, Trương Thắng không muốn đi đâu. Hắn muốn về nhà trước nhưng rồi lại muốn đến Kiều Tây một chút. Nơi đó hắn gần như chưa đi qua bao giờ, nên muốn tìm hiểu tình hình ở đó, tái cân nhắc cơ hội của mình ở nơi nào.

Trương Thắng tâm tư lắc lư không chừng. Lái xe đạp về nhà rồi, ngẫm qua ngẫm lại lại chạy đến Kiều Tây, đi một trận loanh quanh lại quay trở về. Cứ

thế qua lại, hấn rút cuộc quyết định, trước đến vùng ngoại thành Kiều Tây xem qua một chút.

Cười qua mấy con phố, Trương Thắng bỗng nhiên nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc ven đường. Cô gái mặc chiếc váy liền áo màu vàng nhạt, eo thon, chân dài. Thời tiết tuy nóng bức, nhưng khi nhìn thấy vẻ đẹp của cô, lại làm cho lòng người như có một cơn gió nhẹ thoảng qua.

Mỗi lần tà áo tung đưa, người ta lại cảm giác đôi chân của cô thon dài đến cỡ nào. Ngoài ra, bộ ngực cao ngất của cô giống như có đàn hồi, nhấp nhô phập phồng, làm cho người ta muốn tăng cao dục vọng.

- Trịnh Tiểu Lộ!

Trương Thắng theo bản năng mà kêu lên, nhưng rồi lập tức có chút hối hận.

Cô gái phía trước liền quay đầu lại, nhìn thấy hấn, lập tức nở nụ cười:

- Anh Trương, sao trùng hợp vậy? Anh đi đâu thế?

Trương Thắng từ trên xe nhảy xuống, hơi lắp bắp nói:

- Ồ, tôi...không...chỉ tùy tiện đi dạo thôi.

Trịnh Tiểu Lộ và hấn cùng là nhân viên nhà máy in ấn Ba Sao. Sau khi nhà máy trở thành xí nghiệp góp vốn, được đổi tên là nhà máy in màu Đại Tam Nguyên. Trương Thắng thì bị cho thôi việc, còn Trịnh Tiểu Lộ được giữ lại làm. Cô là một cô gái rất khéo hiểu lòng người, vừa thấy Trương Thắng bối rối thì lập tức chuyển đề tài.

Hai người cùng nói chuyện với nhau về thay đổi bên trong nhà máy. Trịnh Tiểu Lộ lúc này cúi đầu nhìn đồng hồ. Khi cô cúi xuống liền lộ ra một đoạn cổ dài. Chiếc cổ trắng mịn, làm cho người ta cảm giác nó rất nhẵn. Trương Thắng không khỏi tham lam nhìn lướt qua.

Trịnh Tiểu Lộ ngẩng đầu lên, nở nụ cười mê người:

- Anh Trương, tôi có hẹn với một nhóm bạn đi dạo phố. Hôm nào có cơ hội thì nói chuyện tiếp. Tôi phải đi rồi.

Trương Thắng vội nói:

- Ừ, có rảnh thì nói chuyện tiếp.

Nhìn theo bóng lưng của cô, Trương Thắng trong mắt toát ra vẻ cô đơn.

Trịnh Tiểu Lộ vẫn không biết Trương Thắng yêu thầm cô. Đối với Trịnh Tiểu Lộ, Trương Thắng có một loại cảm giác rất đặc biệt. Trương Thắng đẹp một cách thanh thuần. Vẻ đẹp giống như cô không phải là không có, nhưng không thể mang đến cho Trương Thắng một cảm giác sâu như vậy. Một sự xúc động trong tâm hồn, chính là khi gặp đã yêu.

Trịnh Tiểu Lộ cười rất ngọt ngào, ngọt đến nỗi khiến Trương Thắng tâm động. Ánh mắt của cô khi cười giống như ánh trăng, đôi môi hồng hào cộng thêm má lúm đồng tiền, dường như đã đem hết mật ong của thiên hạ đổ vào. Còn nữa, còn giọng nói của cô nữa. Tuyệt đối là bốn điểm cộng.

Dù sao, khi yêu thì nhìn cái gì cũng đẹp. Ở trong mắt Trương Thắng, cho dù là đầu ngón chân của Trịnh Tiểu Lộ thì cũng tuyệt đối đẹp vô cùng.

Tuy thâm yêu thì thâm yêu, Trương Thắng tuyệt đối không nghĩ đến việc có được cô. Thân phận hai bên kém xa. Người ta lớn lên xinh đẹp như vậy, còn hấn là gì chứ, chỉ là một người chẳng có tiền đồ. Quyền lực duy nhất mà hấn có chỉ là hương thụ sự thâm mến mà thôi.

Trương Thắng rất có nét đẹp nội tâm. Hấn thích đọc sách, và trình độ thì không hề thua kém người tốt nghiệp chính quy. Hấn viết chữ rất đẹp, khi còn ở đơn vị, một số văn bản trong văn phòng đều đưa cho hấn viết. Ví dụ như bảng báo cáo của Hán khu, vốn là công việc của Trịnh Tiểu Lộ, thường hay nhờ hấn đi làm. Có thể cùng cô gái mà mình ngưỡng mộ làm việc, Trương Thắng cảm thấy rất hạnh phúc.

Người thấy mùi thơm trên người Trịnh Tiểu Lộ, nhìn nụ cười ngọt ngào của cô, nghe được giọng nói nhẹ nhàng của cô, Trương Thắng đầu óc liền chao đảo. Cô không phải là thiên tiên hạ phàm, nhưng trong lòng Trương Thắng, cô chính là thiên sứ rơi xuống thế gian, là độc nhất vô nhị. Vì thế, chỉ cần có cô bên cạnh, cho dù là hít phải bụi thì cũng tưởng rằng hít phải hương thơm.

Nhớ rõ lần nhà máy in ấn Ba Sao tổ chức đại hội ăn mừng nhà máy xây dựng được hai mươi năm, trong xưởng đã chuẩn bị một bữa tiệc tối long trọng. Tiệc tối là do nhân viên nhà máy tự làm. Những công nhân này đều là những người đa tài đa nghệ. Nhị hồ, đàn tranh, hát... cái gì cần cũng đều có.

Trương Thắng ở phía sau đài làm nhiệm vụ chiếu sáng. Một tiết mục trong đó là Công đoàn nhà máy tìm một số công nhân nữ trẻ tuổi tập luyện thật lâu, gần như bao gồm tất cả những nữ công nhân xinh đẹp của nhà máy. Các cô đều mang ủng, áo bành tô dài tới gối, đầu đội mũ da, dáng người yếu đuối, nét mặt xấu hổ mỉm cười. Quần áo đều là kiểu nam, khiến các cô mặc vào lại tăng thêm phần mỹ khí. Các cô còn chưa múa thì công nhân dưới đài đã cao giọng trầm trồ khen ngợi, huyết sáo vang trời.

Một tay cầm mũ, nện bước thiên kiều bá mỵ. Khi thì truyền mũ cho nhau. Tuy nói các cô là nghiệp dư, nhưng vũ điệu rất tốt. Đèn khi thì sáng, khi thì tối. Duy nhất chỉ có bóng đèn của Trương Thắng là vẫn còn. Hấn chiếu thẳng vào người Trịnh Tiểu Lộ. Cũng đồng dạng quần áo, đồng dạng chiều cao, nhưng không biết thế nào, cô lại có sức đặc biệt hấp dẫn hơn.

Ngẫu nhiên, khi cô chuyển mũi, ngọn đèn liền chiếu ngay nụ cười ngọt ngào trên má của cô. Trương Thắng trong lòng cũng ngọt hân lên. Chỉ có điều, hân theo bản năng mà hành động. Khi toàn bộ ngọn đèn đều tắt, trên đài chỉ là một mảnh tối đen, chỉ còn lại một mảnh ánh sáng chuyển động theo thân hình của Trịnh Tiểu Lộ, khiến cho màn biểu diễn trở thành màn múa đơn của Trịnh Tiểu Lộ.

Không nói đến ai khác, mà ngay cả Trịnh Tiểu Lộ cũng phát giác ra được sự đặc biệt này. Hai má của cô liền đỏ ửng, dường như có chút không được tự nhiên. Chỉ có điều, vẻ mặt xấu hổ phối hợp với vũ đạo và dung mạo xinh đẹp của cô khiến người xem dưới đài đều rung lên, cảm thấy ngọn đèn nên tập trung trên người của cô. Cho nên, ngoại trừ sự khác thường này của Trịnh Tiểu Lộ, thì không ai nhận ra được Trương Thắng trong lòng phát sinh tình cảm.

Nếu như nói đại não của Trương Thắng là một ổ đĩa cứng thì Trịnh Tiểu Lộ chính là một phần đặc biệt nhất trong đó. Nhưng phạm là những gì về Trịnh Tiểu Lộ, thì cho dù là rất nhỏ, Trương Thắng trong lòng cũng nhớ rất rành mạch.

Còn nhớ rõ mùa đông năm ngoái, ngoài cửa sổ tuyết bay đầy trời. Trương Thắng ở trong khoa điện nói chuyện tào lao với Quách mập. Lúc này ngoài cửa vang lên một giọng nói nhẹ nhàng:

- Anh Trương có ở đây không? Anh Trương, hệ thống điện của ký túc xá chúng tôi bị hư rồi. Mùa đông nên có người sử dụng lò điện tử, khiến cho biến áp bị nhảy. Thật là sợ! Nếu anh có rảnh thì sang bên đó xem giùm một chút.

Là Trịnh Tiểu Lộ, cô mặc một chiếc áo khoác màu xanh nhạt, nhìn qua được rất cũ kỹ. Tuy nhiên lại rất sạch sẽ. Chiếc áo lông bọc chiếc cổ thon dài, khuôn mặt trong suốt, lông mi thật dài chớp chớp. Trương Thắng vừa thấy thì liền ngưỡng mộ trong lòng. Nhìn cô mỉm cười, tâm trạng của Trương Thắng cũng giống như bông tuyết ngoài trời, nhẹ nhàng bay lên.

Hắn liền vội vàng đứng dậy nói:

-Ồ, không thành vấn đề. Để tôi qua xem.

Ký túc xá nữ không có ở trong Hán khu, đi phải mất hai mươi phút đồng hồ. Dọc theo đường đi, Trương Thắng không nhìn được, thỉnh thoảng nhìn trộm Trịnh Tiểu Lộ. Cô mặc một chiếc áo khoác màu hồng nhạt. Chiếc áo khoác dù to nhưng không thể che hết dáng người thon dài của cô. Trương Thắng chỉ cảm thấy cảnh đẹp ý vui, trong lòng không khỏi tràn đầy vui mừng.

Kỳ thật, đường dây điện ở khu ký túc xá nữ có chút lão hóa, nhưng cũng còn chưa quá nghiêm trọng. Trương Thắng thật sự kiểm tra cẩn thận một phen, thay cầu chì, rồi kiểm tra lại những chỗ hư hỏng. Trước sau chưa tới một giờ liền giải quyết xong vấn đề.

Trương Thắng lúc rời đi, Trịnh Tiểu Lộ phát hiện hắn không mang theo găng tay, liền mang đôi găng tay do tự tay cô đan đưa cho hắn. Tuy rằng ngày hôm sau trả liền, nhưng Trương Thắng nhớ rất rõ, đó là một đôi găng tay màu đen bằng len sợi dành cho nữ. Trên mu bàn tay còn thêu hoa mai màu trắng.

Trương Thắng sau khi về nhà, mặc dù trên đường có gió, có tuyết, nhưng trong lòng lại ấm áp vô cùng. Bông hoa tuyết bay đầy mặt nhưng lại ngọt ngào vô cùng. Sau khi khóa xe lại xong, hắn đi thẳng lên sân thượng, ở góc tối không người để ý, hắn cầm đôi găng tay, nhẹ nhàng vỗ lên mặt mình. Cảm giác rất nhẹ nhàng.

Trên thế giới này, khó có thể kềm chế, ngoại trừ răng nanh, đại khái cũng chỉ có tình yêu. Mà trong tình yêu, điều làm cho người ta khó quên, đó chính là mối tình đầu. Đối với đàn ông mà nói, khi có người đầu tiên mở ra linh hồn của mình, cũng sẽ giống như lần đầu tiên phá trinh tiết con gái. Chỉ có một lần, vĩnh viễn không có lần thứ hai.

Phá trinh, kỳ thật đàn ông hay phụ nữ gì thì đều chỉ có một lần. Phụ nữ là trinh tiết, còn đàn ông là linh hồn.

Linh hồn của Trương Thắng đã bị “phá trinh”, chính là hiến dâng cho Trịnh Tiểu Lộ. Đáng tiếc người ta một chút cũng không biết. Trương Thắng nhiều lần thầm mến cũng chỉ đứng xa mà nhìn mà cũng không ảnh hưởng lẫn nhau. Luyến ái tác động qua lại, hiệu quả thật giống như là thủ dâm.

Sau này, Trưởng phòng Tài vụ Mạch Hiểu Tề bắt đầu theo đuổi Trịnh Tiểu Lộ. Mạch Hiểu Tề vừa mới ba mươi tuổi, đáng vẻ đường đường, tuổi trẻ tài cao.

Khí chất đàn ông thành thực, sự tự tin của người đàn ông thành công cũng không phải chỉ dựa vào tướng mạo là có thể bày ra được.

Nhưng kể từ ngày đó, một đôi uyên ương trời đất tạo nên đã đến với nhau. Mà tình cảm của Trương Thắng cũng tan vỡ.

Nhớ tới chuyện cũ, Trương Thắng trong lòng chua xót cười. Người ta quả thật xứng đôi. Trịnh Tiểu Lộ đã tìm được hạnh phúc của cuộc đời cô, còn mình thì vẫn hai bàn tay trắng. Nếu lúc trước mình đừng hèn mọn như vậy thì cũng sẽ có dũng khí theo đuổi và thổ lộ với cô ấy sao?

Sau này, nếu gặp được một cô gái thứ hai làm hắn động tâm, nếu lúc đó lại có một người có điều kiện ưu việt cạnh tranh với mình thì làm sao bây giờ. Nếu một phú ông và một tên ăn mày cùng yêu một cô gái, như vậy cô gái này sẽ chọn ai đây?

Anh có thể cười nhạo kẻ có tiền cứ bày ra thanh cao, nhưng anh hai bàn tay trắng, lấy gì để chứng minh anh là một người có năng lực? Đồng dạng nói một câu “Anh yêu em” là có thể làm cho người ta hạnh phúc sao?

Cuộc sống khôn khó nói cho hắn biết, cuộc sống chính là gạo cùi dầu muối, nói chuyện yêu đương chẳng có ích gì. Nói cho cùng, nếu muốn làm cho

người ta yêu anh, thì phải có tiền trước đã.

Hiện tại cơ hội tới, người biết khu Kiều Tây sẽ được khai thác, phát triển không có mấy người. Cơ hội này nếu như mình có thể bắt lấy, lợi dụng thật tốt thì con đường về sau sẽ hoàn toàn khác đi.

Trong vô tình ý gặp được cô gái trong mộng ngày xưa, hùng tâm lại được kích phát, hấn muốn đánh cược một lần. Hấn ở trong lòng âm thầm thề rằng “Chỉ cần đồng ý đầu, tôi cũng sẽ thắng. Tôi sẽ không vĩnh viễn hèn mọn như vậy. Cơ hội này bất kể thế nào tôi nhất định phải bắt lấy”

Bạn đang đọc truyện *Nhất Lộ Thái Hồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Phải nắm bắt cơ hội

Đến cuối trạm phía tây, đạp xe trên con đường nhựa hẹp loang lổ chừng mười phút đồng hồ nữa thì mới nhìn thấy được vùng đất trống trải vùng ngoại thành Kiều Tây.

Đứng ở chỗ cao nhìn về phía trước, ngoại trừ một ít đất trồng rau hỗn độn không chịu nổi thì là hoàn toàn hoang phế. Chỗ gần quốc lộ thì bị vứt rác bừa bãi. Đống rác giống như một ngọn núi nhỏ.

Xa hơn một chút là một con sông nhỏ. Nước sông đen thui, sền sệt, thoát nhìn giống như là dầu mỡ, phát ra mùi tanh tưởi. Vốn con sông này rất rộng, bởi vì từ mặt đất có thể nhìn ra được hai bên là đường sông. Chỉ có điều hiện tại đã khô cạn, đáy sông bị người ta đào cát, chẳng khác gì bị bệnh chốc đầu.

Nơi này có hai thôn trang. Thôn Đại Vương và thôn Tiểu Vương. Theo lý thuyết thì nhà ở ngoại ô không nên rách nát như vậy, nhưng đứng ở sườn núi nhìn lên thì thôn trang cũng không lớn. Khắp nơi đều nhà lầu nhưng lại không có sinh khí. Tuy nhiên, ở ven đường mở một số quán ăn nhỏ và tiệm sửa xe thì có vài phần sinh khí hơn.

Trương Thăng trong lòng lại gọn lên. Chỗ này...thật sự phát triển sao? Nếu như chính phủ thay đổi chủ ý thì làm sao bây giờ?

Khi đó khai thác và phát triển xây dựng còn chưa hoàn thiện như bây giờ. Hiện tại là phải trải qua các bước lập dự án, quy hoạch, phê duyệt, giải phóng mặt bằng, khai thác... Vừa khoa học lại nghiêm ngặt. Phải lập đi lập lại nghiên cứu và thảo luận, sau đó đưa lên Hội nghị thường vụ Thành ủy thảo luận nhiều lần thì mới có thể thông qua. Khi đó chế độ vẫn chưa hoàn thiện, trình tự không khoa học. Một số lãnh đạo vì chiến tích mà thường vô trách nhiệm ra chủ ý gì liền vội vàng cho lên ngựa ngay. Công trình tiến hành được một nửa thì phát hiện tính khả thi quá thấp. Hạng mục bị gác lại nhìn mãi cũng quen mắt.

Cho nên, mặc dù Trương Thăng cũng không nghi ngờ tính chân thật của bản văn kiện kia, nhưng hấn lo lắng chính phủ sẽ cải biến kế hoạch. Chỉ là dự án báo cáo, còn chưa chính thức quy hoạch. Chỉ là một đề nghị cho lãnh đạo chứ không nhất định sẽ được phê duyệt, càng không cách nào xác định được khi nào thì mới phê duyệt xuống. Muốn mau, chỉ cần lãnh đạo chủ chốt đánh nhịp đồng ý. Một tháng sau trên mảnh đất bằng phẳng xuất hiện ba tầng lầu cũng còn được. Muốn chậm, chờ thêm mười năm, thì nó vẫn còn nằm đó. Như vậy thì tin tức này rốt cuộc có bao nhiêu giá trị đích thật?

Trương Thăng đứng ở đằng kia trầm ngâm một lúc lâu, rồi ngồi xổm xuống hút một điếu thuốc. Sau đó dùng tàn thuốc vẽ một đường cong vẹo trên mặt đất. Mấy bụi rau cải trắng phía trước mọc không tề. Nhìn ra được, nếu vùng này không phải gần thành phố quá, bị rác rưởi công nghiệp làm ô nhiễm nghiêm trọng, đường sông lại bị chặn hết nước thì đây sẽ là một mảnh ruộng phì nhiêu.

Canh giữ vườn rau là một người nông dân, đang dùng nước từ dưới sông lên tưới cho vườn rau. Trương Thăng liền bước tới gần người nông dân:

- Thưa bác, sao chỗ này nhìn lại hoang vắng như vậy?

Lão nông mặt đầy vết nhăn ngắc đầu nhìn hấn, vừa múc nước tưới vừa nói:

- Thôn chúng tôi người nào có năng lực thì qua bên chỗ Thái gia rồi. Thanh niên trai tráng thì ra ngoài làm công. Nhưng tôi thì không bỏ thôn đi được, cho dù nó có hoang phế ra sao. Ở đây vẫn còn chưa bị ô nhiễm, vẫn còn có thể trồng trọt cái gì đó để ăn. Tôi thì không chịu ngồi yên nên mới ra đây.

Trương Thăng gật đầu, dường như không có việc gì, chống nạnh nhìn mọi nơi, thuận miệng hỏi:

- Thưa bác, nếu ở đây mua một mảnh đất thì tốn bao nhiêu tiền?

Ông lão kinh ngạc nhìn hấn một cái nói:

- Nơi này còn có thể bán sao? Mua thì làm được gì? Mua rồi cả ngày ngửi mùi hôi của con sông này à? Cậu mua để làm gì?

Trương Thăng vội vàng bịa ra lý do:

- Là như thế này, cháu muốn làm nơi trồng rau kỹ thuật cao, tiện trong việc vận chuyển hơn.

Lão nông cười nói:

- Ngay cả nước cũng không có, cậu còn muốn trồng rau?

Trương Thắng nói:

- Sẽ đào giếng, rồi chọn nước tưới theo kiểu công nghệ cao, khẳng định không thể dùng phương pháp truyền thống được.

Lão nông cười ha hả nói:

- Giếng cho dù có sâu cũng không được. Ở đây ô nhiễm quá nghiêm trọng. Nếu làm thì chỉ sợ tiền vốn bỏ ra quá cao, cậu cũng sẽ không kiếm lời được.

Ông dừng một chút rồi hướng ra căn nhà ở đằng xa:

- Ngôi nhà ngói bên bờ sông này là nhà của tôi. Sân trước sân sau cộng lại một mẫu. Hơn nữa nhà ngói ba gian. Chỉ cần cho tôi mười ngàn đồng, tôi sẽ bán cho cậu.

Trương Thắng giật mình:

- Chỗ này nhà chỉ bán có mười ngàn đồng thôi sao?

Từ lúc có ý định mua đất ngày hôm qua, hắn và người khác khi nói chuyện phiếm cũng đã hỏi qua giá đất. Nói như vậy, lúc ấy một mẫu đất giá từ mười ngàn cho đến ba chục ngàn. Giá cả cụ thể thì phải xem tình hình nhà đất lúc đó. Lại còn phải căn cứ vào mục đích sử dụng và hoàn cảnh nữa.

Hắn phỏng chừng vùng ngoại thành Kiều Tây ít nhất phải có hơn hai vạn mẫu đất. Không thể tưởng tượng người ta lại biến một mảnh ruộng tốt như vậy thành một bãi rác, khiến cho giá nhà ở đây lại rẻ như vậy. Ông cụ nói là mười ngàn, chỉ sợ sẽ còn hạ giá xuống nữa.

Lão nông cười ha hả:

- Cậu cho rằng đây là trung tâm thành phố à? Giá nhà ở đây không có đáng tiêng. Nhìn hoàn cảnh như vậy cũng không thể giấu cậu được.

Trương Thắng nhìn mảnh ruộng trông cay, nhỏ nước miếng nói:

- Mảnh đất trồng rau này bao nhiêu tiền một mẫu vậy bác?

Lão nông lại múc nước, lắc đầu nói:

- Tôi đây không bán, là trong thôn phân cho. Ở đây không ai quản. Tôi cũng vừa mới trở về. Cậu muốn mua đất thì đến gặp Bí thư chi bộ thôn, còn có lãnh đạo xã nữa.

- Lãnh đạo xã?

Trương Thắng nghĩ thầm: "Tôi đây lẩn lộn thành như vậy, lãnh đạo xã cùng lười nói chuyện làm ăn với tôi lắm".

Trương Thắng gật đầu nói:

- Vâng, cảm ơn chú. Cháu sẽ đến khảo sát sau.

Lão nông đổ nước xuống đất, rồi thẳng người nhìn theo bóng lưng của Trương Thắng, lẩm bẩm nói:

- Cái gì mà công nghệ trồng rau cao cấp? Đứa nhỏ này sợ là công nhân viên chức thất nghiệp mà thôi. Nông dân chúng tôi còn có đất thì còn có thể sống, không có công việc cũng có thể sống. Còn những người bị thất nghiệp như vậy thì cũng chẳng biết lấy gì mà sống. Thật sự là đáng thương.

Trương Thắng đi vòng vo một hồi, rồi bước thong thả đến phía sau quán cơm cuối đường, đứng bên cạnh bức tường đá mà suy nghĩ "Thôn này xuống dốc như vậy, lại gần với thành phố, cho dù tôi là Chủ tịch thành phố, cũng không tùy ý để bên cạnh thành phố của mình có một bãi rác. Dự vậy bán dự án đó cũng không phải là bán tên không đích. Có lẽ là vị lãnh đạo ấy quyết tâm khai thác, phát triển Kiều Tây.

Mình thấy chuyện khai thác này cũng có phần đúng. Đất đai hoang phế ở đây phỏng chừng cũng có đến năm sáu ngàn mẫu. Số tiền hiện tại của mình có thể mua được một mẫu. Nếu sang tay qua lại thì thế nào cũng có lời. Nhưng như vậy thì cũng không đủ ăn cả đời. Ông trời đã cho mình một cơ hội, nếu để vuột mất nó thì mình trở thành phế nhân cho rồi.

Trương Thắng không khỏi nghĩ đến thằng bạn nói khổ của mình, Nhị Phi Từ. Nhị Phi Từ khi còn nhỏ lúc nào cũng chảy hai hàng nước mắt, luôn luôn bị bạn bè ăn hiếp. Khi trưởng thành thì cũng lười thôi lếch thếch, từ đằng xa cũng có thể ngửi được một mùi hôi thiu trên người y. Không biết bây giờ y như thế nào nữa.

Cha của y phải tự thân vận động, đi cửa sau, tặng quà cáp liên tục mới đưa y vào làm trong nhà máy điện tử quốc doanh được. Lúc đó, Nhị Phi Từ tìm

hắn tình cờ gặp một đại lý kinh doanh bia ở bên ngoài. Lúc ấy hắn cảm thấy công việc của mình ổn định, nên không có đáp ứng. Kết quả mấy năm trôi qua, người ta hiện tại đã mua nhà trong trung tâm thành phố, trong nhà có dư ít nhất mấy triệu đồng. Chính bản thân mình không phải là nhìn thấy cơ hội nhưng không dám làm sao?

Trương Thắng nghĩ đến đây, nhẹ nhàng thờ dài.

Quán cơm cũng chính là lò mổ heo. Phía sau còn có một con heo mập đang ăn rầm rầm. Hình như nó chẳng bị tiếng dao mổ làm cho phiền não, vẫn cứ cúi đầu ăn cơm thừa canh cặn của quán cơm, thỉnh thoảng còn phe phẩy cái đuôi nhỏ.

Trương Thắng nhìn con heo mập chẳng biết buồn kìa, nghĩ thầm. Mình nếu muốn lẫn lộn được thì phải như con heo này, nhưng mình có thể sống được như nó không, có thể thoải mái được như nó không?

Hắn bỗng nhiên hưng hăng đâm đầu mình vào tường rồi xoay người bước đi.

Phiêu lưu không phải là không có, nhưng phải... liều mạng. Trương Thắng suy nghĩ.

Từ rất xa, đằng sau cái lò mổ heo vang lên tiếng mắng mỏ “Đồ thiếu đạo đức, đứa nào dám đẩy tảng đá làm bể máng ăn lợn nhà bà?”

Bạn đang đọc truyện *Nhất Lộ Thái Hồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Cuộc sống nghèo khổ nửa này nửa kia

Trương Thắng khóa kỹ xe đạp rồi lên lầu. Đây là một căn lầu năm tầng cũ kỹ. Mỗi tầng đều được đặt một cái thùng rác. Ban đầu rác được cho vào thùng rồi đẩy xuống dưới đất. Nhưng chỉ thực hiện được một thời gian, thì bên trong truyền ra cái mùi nặng nề, hơn nữa càng ngày càng hôi, nên hiện tại mọi người đã vứt thùng rác lại luôn.

Trương Thắng ở lầu bốn, một phòng khách hai phòng ngủ. Đây là căn phòng mà cha hắn để lại, và cũng là tài sản lớn nhất của cha hắn nửa đời trước làm nghề binh, nửa đời sau làm công nhân mới có được. Hiện tại, ở chung với cha mẹ còn có hai anh em Trương Thắng, Trương Thanh.

Bởi vì là chủ nhật nên mọi người đều ở nhà. Ba mẹ đang xem TV. Ông bà sau khi về hưu thì bỗng nhiên thích xem TV, nhất là những bộ phim võ hiệp trên truyền hình. Mặc dù là phát lại nhưng hai người vẫn xem rất háng hái.

Bộ phim này Trương Thắng cũng có xem qua vài tập. Nhân vật chính tên là Lý Đại Cương, con của y tên là Lý Tiểu Cương, nghe qua giống như hai anh em. Diễn viên chính có một môn công phu rất thần kỳ, phát chiêu thì sẽ phóng ra lửa. Ngoài ra còn có Hắc bạch giáo chủ, cao thủ đứng đầu tà phái. Có một lần vị giáo chủ này ở trong rừng nghe xong tin tức gì, khi Trương Thắng bước vào nhà, chỉ thấy vị giáo chủ nửa trắng nửa đen này chạy nhanh như quỷ mỵ, vài bước đã phi thân hơn trăm trượng, chẳng khác gì nhân vật siêu nhân.

Nhưng ngàn không nên, vạn không nên, đại diện lại cho y chạy đến gần cuối màn ảnh thì vấp phải một cái rễ cây, thiếu chút nữa ngã gục. Hình tượng này khiến Trương Thắng cười thầm trong lòng. Hầu hết các nhân vật nữ trong phim đều yêu nhân vật nam chính tuổi trẻ, anh tuấn. Trong bộ phim này, từ đầu đến cuối ngoại trừ diễn viên chính thì còn có một tiểu người hầu thì chẳng còn một nhân vật nam trẻ tuổi nào nữa. Gã tiểu người hầu tên là Thông Thông, lớn lên cực kỳ đẹp trai. Chính vì như thế cũng khó mà trách nữ nhân hai phái chính tà đều phải khóc vì hắn.

Trương Thắng chỉ ngẫu nhiên xem qua mấy tập, nên không rành lắm.

Những bộ phim võ hiệp như vậy, Trương Thắng chỉ xem có mấy lần thì chẳng thèm xem nữa. Hắn lúc ấy chỉ cảm thấy xấu hổ, giống như mình là người có trách nhiệm với bộ phim. Không biết ngoại trừ Trương Thắng thì còn có người thứ hai nào không.

Trương Thắng nghe được thanh âm thì biết chính là bộ phim đó, không khỏi giật mình, khẩn trương quay về phòng của mình. Lúc này, em trai của hắn Trương Thanh đang cùng bạn gái nói chuyện trong phòng.

- Hai ngày trước anh xem phim Tây Du Ký phiên bản Hongkong. Kỹ năng làm phim của người ta thật tuyệt vời. Nữ diễn viên thì xinh đẹp. Con nhện tình trêu chọc Đường Tăng phải nói là nhất thiên hạ. Chẳng giống như phiên bản của chúng ta, yêu tinh lúc nào cũng chỉ biết bắt người, thế mà cũng gọi là quyến rũ? Em xem yêu tinh của người ta đấy, mặc váy đỏ mỏng tang, mỏng tròn lẳng, cứ xoay người lên giường, khiến người xem phải sốt ruột. Người ta chẳng cần chịu trách nhiệm thì Đường Tăng già bộ làm cái gì?

Bạn gái của cậu ta Hồ Quyên thì cười không ngừng:

- Em nghĩ anh nên đi diễn vai Đường Tăng đi, khẳng định là sẽ được như ý nguyện.

- Haha, anh cũng không từ chối đâu. Con nhện tình đang muốn “bá vương ngạnh thương cung” thì con khi đột kìa lại xuất hiện.

Hồ Quyên cười nói:

- Không phải đạo diễn sắp đặt sao? Trư Bát Giới không xuất hiện à?

Trương Thanh nói:

- Trư Bát Giới? Nếu gã đó mà xuất hiện thì chỉ sợ con nhện tinh chẳng chịu đi theo đâu.

Trương Thắng cầm khóa cửa, cố ý lắc hai ba cái, lúc này mới đẩy cửa phòng ra. Dù là như thế, em trai và bạn gái của cậu ta vẫn chưa kịp phản ứng. Hai người từ trên giường ngồi dậy. Gương mặt Hồ Quyên đỏ bừng, tóc tai rối bù, ba cái nút áo còn chưa kịp cài lại. Đường như là tay của em trai chỉ vừa mới thu về.

- Anh về rồi à?

Trương Thanh nhảy xuống giường nói.

Trương Thắng làm bộ như không thấy cảnh tượng vừa rồi, ừ một tiếng nói:

- Quán ăn kinh doanh không hiệu quả nên anh dẹp rồi. Về nhà nghỉ ngơi một chút. Qua mấy ngày nữa lại cùng bạn bè thương lượng làm cái gì đó.

- Ô, vậy thì anh cứ nghỉ ngơi một chút đi, tụi em ra ngoài.

Trương Thanh nói xong, hướng Hồ Quyên liếc mắt một cái.

- Anh, chúng em đi.

Hồ Quyên ngượng ngùng từng mắt nhìn Trương Thanh một cái, rồi khách khí chào hỏi Trương Thắng, sau đó vội vàng hướng ra bên ngoài, vụng trộm cài lại cúc áo.

Hồ Quyên lớn lên rất xinh đẹp. Cô và Trương Thanh là bạn học trung học. Trương Thanh sau khi tốt nghiệp trung học thì đi bộ đội. Hai người lúc này viết thư qua lại rất nhiều. Mỗi lần Trương Thanh từ trong quân đội về thăm người thân đều mang về cả một túi xách đầy thư. Tất cả đều do Hồ Quyên viết cả.

Hai người trong thư cũng đều dùng bút danh. Trương Thanh gọi là Thanh Thủy, Hồ Quyên gọi là U U. Trương Thanh từng khoe khoang một phong thư cho anh trai mình xem. Trương Thắng nhìn câu đầu tiên đã thấy ghi “Thanh Thủy u u xuân thủy lưu; xuân thủy lưu đặc mẫn...”.

Những chữ đằng sau viết là cái gì thì không thấy rõ, nhưng vừa mới nhìn được vài chữ thì em trai liền phát giác phong thư này không thể xem, lập tức một phen đoạt về. Trương Thắng cũng cảm thấy nổi da gà, cũng không muốn đọc nữa.

Trương Thắng sau khi tốt nghiệp, hai người quan hệ lại càng thân. Người trong nhà cũng vui vẻ chấp nhận. Bởi vì trong nhà chật hẹp, em trai và hấn ở chung một phòng. Không gian yêu đương thân mật cũng đều không có. Tuy nhiên, bình thường Trương Thắng đều hay ở quán com, và đây cũng là cơ hội cho em trai vụng trộm yêu đương.

“Mình trầm mặc ít lời, miệng lưỡi không tinh, làm sao bằng em trai được. Tiểu tử này nhất định đã sớm ăn người ta rồi. Còn mình thì vẫn còn là một “xù nam”. Haiz, thật đáng buồn!” Cửa phòng vừa đóng, đã nghe bên ngoài vang lên tiếng cười giòn. Trương Thắng liền cảm thán một tiếng.

Không ngoài sở liệu của Trương Thắng, Trương Thanh cả một buổi tối không về. Vợ chồng son này không biết đã chạy đi đâu nữa. Trương Thắng lúc này liền đem sự việc của quán com nói cho ba mẹ biết. Vì sợ ba mẹ lo lắng, hấn không dám nói đến khoản tiền bồi thường, chỉ nói doanh thu không nhiều lắm. Nghĩ muốn làm chút gì khác.

Cha hấn là một quân nhân, sau khi chuyển nghề thì cũng ở lại bản địa. Nhiều năm qua vẫn giữ được nhue khí của người quân nhân, cũng giống như mẹ, đều là những người nhân viên về hưu. Sau khi an ủi hấn vài câu thì cũng không nghĩ ra biện pháp gì tốt.

Trương Thắng sau khi ăn tối xong thì trở vào phòng, ngồi ở ban công, mở cửa sổ ngắm nhìn bầu trời đầy sao, hút hết điếu này tới điếu nọ, dường như có tâm sự. Hấn hiện tại đã có tám phần nắm chắc ý đồ khai thác phát triển của chính quyền thành phố. Hiện tại cần phải suy tính đến tài chính mà thôi.

Loại kỳ ngộ này cả đời chỉ có một lần, nhất định là phải từ nó mà mưu cầu lợi ích. Dựa vào tay không mà có mười ngàn tiền vốn thì chỉ sợ mụ của cha mẹ cũng là không đủ. Nếu muốn làm mua bán lớn thì tiền này là từ đâu mà ra?

Trương Thắng đem tất cả những người hấn quen biết ra suy nghĩ một lần. Trong những người này, người có năng lực xuất tiền ra mua đất thì chỉ có hai. Một người là Nhị Phi Tử, một người là Giám đốc Từ. Nhị Phi Tử hiện nay đã phát đạt, đã sớm rời khỏi cư xá này, không còn liên lạc nữa. Mấy năm không gặp, lẫn nhau đã sớm xa cách. Nếu tìm thì đối phương cũng khó mà đáp ứng.

Người thứ hai chính là Giám đốc Từ, hiện tại trong số những người có quyền thế mà hấn quen biết cũng chỉ có Giám đốc Từ. Nhưng làm thế nào để mời ông hỗ trợ? Mượn tiền, dứt khoát là không được. Ai dám cho hấn mượn một số tiền lớn như vậy? Bằng không thì kéo ông ta nhập bọn? Nhưng ông ta có tin tưởng hay không? Có chịu hợp tác hay không? Nếu sau khi nghe xong tin tức thì tự làm một mình thì sao?

Trương Thắng cười khổ. Thân ở tầng lớp thấp như hắn, mặc dù cơ hội đang ở trước mắt, nghĩ muốn bắt được cũng thật là khó.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Lộ Thái Hồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Bài học vỡ lòng về kinh doanh

Trương Thắng ở cửa phòng làm việc của Giám đốc Từ đứng một lúc lâu rồi mới lấy hết dũng khí mà bước vào.

Giám đốc Từ nhìn thấy Trương Thắng, vẻ mặt có chút bất ngờ, nhưng vẫn đứng lên nhiệt tình nói:

- Tiểu Trương đến à? Hahaha, vào đi. Hôm nay sao lại có nhã hứng về nhà máy thế? Ngồi xuống đi.

Ông ta cười híp mắt rồi ngồi trở lại, cầm thuốc lá đốt một điếu, sau đó đem hộp thuốc lá quăng cho Trương Thắng.

Sau khi nhà máy góp vốn, văn phòng Giám đốc hoàn cảnh cũng cải thiện hơn rất nhiều. Giám đốc Từ quản lý tài vụ, sau khi đầu tư bên ngoài đứng chỗ thì tài vụ được giao cho Phó giám đốc, còn ông ta chuyển sang quản lý mua bán. Tuy nhiên rất nhiều đơn hàng đều do tổng nhà máy trực tiếp truyền đến, bọn họ chỉ dựa theo đó mà sản xuất. Cho nên thoát nhìn cũng không nhiều việc cho lắm.

Trương Thắng ngồi xuống đối diện, nói:

- Tôi không hút thuốc, cảm ơn Giám đốc Từ. hôm nay tới đây quả thật là có chút việc muốn thương lượng với anh. Giám đốc Từ, quán com của tôi kinh doanh không tốt. Ngày hôm qua tôi đã tạm ngưng buôn bán rồi. . .

Giám đốc Từ giật mình nói:

- Hôm trước tôi đi ngang không phải vẫn còn mở cửa sao? Như thế nào nói dừng là dừng? Ồ, Tiểu Trương, cậu muốn nhờ tôi giúp đỡ tìm công việc mới à? Điều này khó lắm. Hiện tại nhân sự nhà máy đều phải do các vị lãnh đạo bên ngoài đánh nhịp cả.

Ông ta tỏ vẻ khó xử:

- Phòng thường trực thì gõ mõ cầm canh. Ai cha, còn phòng lão Phương thì đã an bài cho cậu của anh ta. Thật là phiền toái đây. . .

Trương Thắng vội vàng khoát tay nói:

- Không, không. Giám đốc Từ hiểu lầm rồi. Tôi không phải là muốn trở về nhà máy làm việc đâu. Nói thật, tôi nghe được một tin tức cực kỳ có giá trị, có thể kiếm được nhiều tiền. Tôi không có bạn bè hoặc thân thích có năng lực để có thể hỗ trợ. Tôi nghĩ người quen mà có bản lĩnh và chiều cố tôi thì chỉ có anh thôi.

Giám đốc Từ vừa nghe xong liền bật cười:

- Tin tức cực kỳ có giá trị? Haha, Tiểu Trương, cậu khá là điềm đạm, chắc chắn, như thế nào lại học được cái chiêu này? Haha, tin tức gì, cậu nói nghe một chút đi.

Trương Thắng mặt hơi đỏ lên, lúng túng nói:

- Muốn nói chính xác là có kẻ hở Nhưng cũng không sai biệt lắm. Tôi vừa không có vốn vừa không có quen biết ai. Lại nói tiếp, muốn thành việc thì còn phải dựa vào anh. Tôi duy nhất có thể làm chủ là cung cấp tin tức này cho anh. Chỉ có điều. . .anh nếu đã biết thì có thể bỏ tôi mà làm riêng. Giám đốc Từ, anh cũng đừng để ý, tôi không phải hoài nghi anh. Đây là người làm ăn nói chuyện làm ăn. Không nói gạt anh, tôi cảm thấy sợ hãi cái bản hợp đồng cho thuê nhà.

Giám đốc Từ bật cười ha hả:

- Được rồi, được rồi, có tin tức gì thì cứ nói ra. Khi cậu còn ở nhà máy, tôi là giám đốc, cậu là công nhân. Cậu rời nhà máy, chúng ta giao tình cũng không tệ, vẫn thường xuyên đánh cờ với nhau. Trong xã hội, Từ Hải Sinh tôi cũng là người trọng tình, qua cầu rút ván là chuyện mà tôi làm được sao? Cậu yên tâm, nếu thật sự có giá trị thì sẽ không thiếu phần của cậu.

Trương Thắng cắn răng một cái, nghĩ thầm “Nếu không tìm ông ta thì mình duy nhất có thể làm là lấy tiền vốn đi đánh cuộc, tự mua một mẫu đất, trải qua năm ba lần sang tay thì kiếm được ba bốn chục ngàn là hết mức. Nói cho ông ta nghe, cho dù thực sự bỏ qua mình thì mình xem như đây là đánh bạc thôi. Nếu cứ chần chừ mãi, sợ là Giám đốc Từ sẽ không thích nghe nữa”.

Nghĩ như vậy, Trương Thắng sáng khoái nói:

- Vậy thì tôi xin phép nói cho anh nghe. Giám đốc Từ, hôm trước tôi và Quách mập không kinh doanh nữa, mời chủ nhà đến bàn bạc trả nhà. Em vợ của anh ta là một chủ nhiệm của Ủy ban kinh tế thành phố.

Giám đốc Từ tập trung tinh thần lắng nghe. Sau khi Trương Thắng nói xong, ông ta kẹp điều thuốc xuất thần, suy nghĩ một lúc lâu, lúc này ánh mắt chợt lóe, phui phui khói bụi, nhìn Trương Thắng nói:

- Cậu xác định chứ? Nói như vậy thì căn cứ của cậu là thật. Trong cái túi xách da của vị Chánh văn phòng Thôi kia có một văn kiện và cậu chỉ nhìn thấy cái tiêu đề?

Trương Thắng gật đầu nói:

- Vâng, tôi tin rằng đây là thật. Tôi còn chạy tới khu Kiều Tây để xem. Hai thôn ở đó từ năm ngoái đã bắt đầu di dời, hiện tại rất tiêu điều. Ở sát thành phố chúng ta mà lại có một mảnh đất bỏ không lớn như vậy, chính phủ không lợi dụng, chẳng lẽ để làm bãi rác sao? Cho nên, tôi dám xác định tin tức này là thật.

Giám đốc Từ khẽ lắc đầu:

- Cậu suy nghĩ vấn đề thật đơn giản. Không chỉ là khai thác phát triển khu Kiều Tây như thế nào mà còn phải suy xét khi nào thì khai thác, phát triển. Nếu hiện tại mua vào một mảnh đất lớn, kéo dài tới mười năm thì thật là không nổi. Cậu cho rằng đang gửi ngân hàng sao?

Trương Thắng sột ruột nói:

- Giám đốc Từ, đây thực là cơ hội ngàn năm có một đấy. Tin tức truyền ra, vậy thì làm sao mà mua được giá rẻ nữa? Người có thể làm giàu là người có thể đi trước một bước.

Giám đốc Từ nghe xong những lời này, trong lòng dường như có sự thay đổi, mở to mắt nhìn Trương Thắng, im lặng trầm tư.

Với sự hiểu biết của ông ta về Trương Thắng, người thanh niên này rất thành thật. Trương Thắng cũng không phải cái loại vừa mới nghe gió nổi thì đã tưởng mưa rơi. Hắn nói ra tin tức này nhất định là phải tận mắt nhìn thấy sự tình. Vấn đề là hắn biết được tin tức quá ít. Đó là một ý đồ của chính quyền hay là một hạng mục đã quyết định thực thi thì bây giờ vẫn còn chưa xác định được.

Chính quyền có rất nhiều ý đồ, thường xuyên bởi vì nhiều loại nhân tố mà thay đổi. Nếu ý định này bị thay đổi thì làm sao bây giờ? Nếu chính phủ khai thác, phát triển khu Kiều Tây lùi lại vài năm hoặc thay đổi lãnh đạo thì cũng phải làm sao bây giờ? Đây cũng không phải là một số tiền nhỏ. Kiều Tây vẫn là một mảnh đất hoang vu. Nếu muốn không lời thì thật là khó khăn. Nhưng nếu tin tức này là thật thì sao? Món lãi kếp sù đấy!

Lập báo cáo dự án đưa lên, UBND thành phố một khi phê duyệt đồng ý bắt đầu quy hoạch, như vậy những giai tầng đặc quyền, bối cảnh phức tạp sẽ lập tức nhận được tin tức, không cần đợi cho chính phủ quyết định chính thức tuyên bố, đất ở nơi đó đã bị chia cắt không còn. Khi đó muốn chen chân vào kiếm một chén canh, nói dễ hơn làm.

Suy nghĩ một lát, Giám đốc Từ gờ tay, ra hiệu Trương Thắng ngồi xuống, sau đó cầm điện thoại bấm một hàng số. Điện thoại thông, Giám đốc Từ mặt lộ ra vẻ tươi cười:

- Lão Hầu, là tôi, Hải Sinh. Haha, đâu có, đâu có. Anh là người bận rộn mà, không có chuyện làm sao dám quấy rầy.

Ông ta đứng thẳng, thân hình nghiêng về phía trước, mặt nghiêm túc lại:

- Lão Hầu, tôi nghe nói chính quyền đang cố gắng xây dựng một khu kinh tế xung quanh thành phố, anh có nghe qua tin tức này hay không?

- Thiết lập tại chỗ nào? Haha, tôi cũng nghe đồn tin vĩa hè, lúc này cũng muốn hỏi thăm anh một chút. Anh là cán bộ chính phủ, anh không biết thì làm sao mà tôi biết được? Cái gì? Anh chưa nghe qua tin tức này à? Ừ, hiện tại tin đồn bay đầy trời, không thể tin được. Anh đang bận, vậy hôm nào chúng ta ăn cơm nói chuyện tiếp. Ừ, ừ, hẹn gặp lại.

Giám đốc Từ để điện thoại xuống, mười ngón tay giao nhau, nhìn Trương Thắng không chớp mắt.

Trương Thắng sột ruột nói:

- Loại tin tức này, chính phủ trước khi công bố thì chính là tuyệt mật. Nếu phong thanh sớm truyền ra ngoài thì chúng ta mua đất đã chậm rồi. giám đốc Từ, tôi thật sự tin tưởng đây là cơ hội ngàn năm có một, đáng giá để mạo hiểm một lần.

Giám đốc Từ hít một hơi thật dài, đứng dật đi qua lại trong phòng làm việc. Trương Thắng thì đang ngồi nhìn ông ta, chờ ông ta quyết định.

- Tiểu Trương, vấn đề tiền bạc thì tôi có thể giúp đỡ, nhưng đây không phải là số tiền nhỏ, cậu phải cho tôi suy nghĩ kỹ một chút, được không? Như vậy đi, cậu cứ về trước, tôi sẽ suy nghĩ lại. Chừng nào suy nghĩ kỹ càng tôi sẽ gọi điện thoại cho cậu. Cậu có di động không?

Trương Thắng vừa nghe, trong lòng liền trầm xuống. Giám đốc Từ nói như vậy thì không muốn làm rồi. Chính là không tin lời của mình. Xem ra kế hoạch mượn gió đông không thành rồi.

Tuy nhiên Giám đốc Từ cuối cùng lại nói với hắn rằng để lại số điện thoại nếu chẳng may có hy vọng. Trương Thắng vội nói:

- Tôi không... Tôi sẽ cho anh số điện thoại. Đứng rồi, dưới lầu nhà tôi có quầy bán quà vặt có điện thoại. Nếu anh muốn tìm tôi thì nhất định có thể gọi qua đó. Mấy ngày nay tôi đều ở nhà.

Trương Thắng vội vàng cho số điện thoại quầy bán quà vặt dưới lầu ghi lại cho Giám đốc Từ. Giám đốc Từ mỉm cười nói:

- Giám đốc Từ, vậy thì tốt rồi. Chuyện này tới nay tôi sẽ tìm hiểu, có gì sẽ liên lạc lại với cậu sau.

- Vâng, Giám đốc Từ, anh đang bận, tôi xin phép cáo từ trước.

- Được, vậy tôi không tiễn.

Cửa phòng vừa đóng, Giám đốc Từ liền thần nhiên cười, đem tờ giấy viết số điện thoại thuận tay ném vào sọt rác.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Lộ Thái Hồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Trong nguy hiểm tìm được phú quý

Giám đốc Từ lạnh lùng cười rồi trở lại chỗ ngồi, mở ra quyển danh bạ, bắt đầu gọi điện thoại.

- Chủ tịch quận Phùng, tôi là Tiểu Từ. Đúng, đúng, Tiểu Từ của nhà máy in ấn Ba Sao. Chào anh, anh khỏe chứ?

Sau khi chào hỏi vài câu, Từ Hải Sinh chuyển đề tài:

- Đúng rồi, tôi có nghe người ta nói chính quyền thành phố đang có một hạng mục khai thác vùng ngoại thành rất lớn. Anh có nghe nói điều này không? Cái gì? Chưa từng nghe à? Ô, chỉ là nghe người ta đề cập qua. Không có chuyện gì đâu. Cả ngày rảnh rỗi, gọi điện thoại hỏi thăm anh một chút. Được, hôm nào mời anh uống rượu.

Sau khi cúp điện thoại, Giám đốc Từ lại gọi tiếp:

- Bí thư Lã, tôi là lão Từ. Hahaha....

- Cục trưởng Quý, tôi là Từ Hải Sinh. Hahaha....

Điện thoại gọi mấy cuộc vẫn không có được tin tức gì. Từ Hải Sinh cúp điện thoại, cau mày đi lại vài vòng trong văn phòng. Ông ta không muốn gọi thẳng cho bạn làm ở Ủy ban kinh tế thành phố, bởi vì quan hệ bình thường, ông ta sợ bứt dây động rừng. Nhưng hiện tại ông ta không nhận được bất kỳ một tin tức nào từ nơi khác.

- Alo, xin hỏi, đây là Ủy ban Kinh tế phải không? Tôi muốn gặp Trưởng phòng Trâu. Tiểu Trâu, xin chào, tôi là anh Từ đây. Đúng đúng, có chuyện muốn hỏi thăm cậu một chút. Nghe nói chính quyền thành phố muốn làm một hạng mục lớn ngoài ngoại thành, cậu có nghe tin tức này hay không? Cái gì, cậu có nghe nói qua à? Nhanh lên, nói nhanh lên. Ồ...ồ...

Cúp điện thoại, Từ Hải Sinh tâm tình kích động, lập tức rút ra một liều thuốc ngậm ở miệng. Trưởng phòng Trâu biết tình huống không nhiều, tuy nhiên cũng có nói qua Ủy ban Kinh tế cũng đã lập kế hoạch quy hoạch và gửi báo cáo lên rồi. Nhưng UBND thành phố có phê duyệt hay không, khi nào thì hành thì y không biết rõ. Nói như vậy, tin tức mà Trương Thắng biết là thật.

Nhưng lúc này, tính phiêu lưu là không thể tránh khỏi. Nếu đợi cho thành phố phê duyệt thì chỉ sợ tin tức này đã bị lộ ra rồi. Chính quyền một khi thiết lập dự án, phòng Đất đai có quyền thu hồi đất. Cục Đất đai sẽ tiến hành đo đạc khảo sát, khi đó cho dù có đại quy mô mua đất cũng không còn ai dám bán cho ông.

Muốn phát tài thì phải đoạt trước trước khi chính quyền thành phố ra quyết sách cuối cùng. Chính là phải tự mình phán đoán đại thế, căn cứ vào mục tiêu xa mà xác định đầu tư. Một khi phán đoán chuẩn xác, sau khi chính quyền công bố kế hoạch khai thác, phát triển thì có thể nâng giá bán cho chính quyền cao gấp mấy lần.

Chính phủ đem quyền khai thác bất động sản cho nhà đầu tư, sau đó lại trao tay lần nữa, cuối cùng đến các xí nghiệp hoặc cá nhân. Trong quy trình này, phòng Đất đai có quyền từ tập thể biến thành quốc gia.

Trong quá trình chuyển hóa, mua đất từ trong tay nông dân thời điểm này là rất rẻ. Nhưng sau khi trải qua khai thác bất động sản thì giá cả được đẩy lên gấp trăm lần. Lợi nhuận trong lúc này chênh lệch đến kinh người. Chẳng sợ chỉ hưởng lợi nhuận trung gian. Nếu có bạn bè làm trong giới bất động sản thì hoàn toàn có thể vận tác phía sau. Nói vậy, món lãi sẽ còn kék sù hơn.

Nhưng thật ra bên trong lại có phiêu lưu. Chính quyền thành phố thật ra có phê chuẩn lập dự án hay không? Khi nào thì chấp hành? Nhưng trong thế

đạo này, trong tay chỉ cần có vốn thì phương pháp kiếm tiền vẫn còn rất nhiều.

Phiếu lưu – món lãi kéch sù; món lãi kéch sù – phiếu lưu.

Khả năng khác nhau thì kết quả sẽ khác nhau. Giám đốc Từ bỗng nhiên dừng bước, trong mắt lộ ra một cổ sát khí “Thà giết lầm còn hơn bỏ sót. Cơ hội này không thể bỏ qua được. Nhưng phiếu lưu thật sự quá lớn. Mình không thể không cẩn thận. Cái tên tiểu tử Trương Thăng kia, vốn định một cước đá văng nó. Nhưng bây giờ nghĩ lại, nó chính là một tên lính hầu của mình”.

Trương Thăng một đêm ngủ không ngon giấc, phỏng chừng sợ là kế hoạch to lớn của mình sẽ phải bị ngấm nước quá. Nhưng ngoại trừ Giám đốc Từ, thật sự không nghĩ ra ai lại có bản lĩnh bỏ ra một số tiền lớn cả. Ngày hôm sau, lúc hắn đang ngồi ở nhà buồn thảm thì tiếng chuông điện thoại vang lên. Đứng là Giám đốc Từ. Ông ta muốn hắn đến nhà máy một chuyến, nghiên cứu nên đầu tư như thế nào. Trương Thăng vô cùng mừng rỡ, bất chấp thời tiết nóng bức, đạp xe chạy thẳng đến đơn vị.

- Giám đốc Từ....

Trương Thăng vừa vào cửa liền kêu lên một tiếng.

Giám đốc Từ vẻ mặt tươi cười chào đón:

- Tiểu Trương, cậu là tôi hiểu rất rõ. Người khác mà nói với tôi như vậy, tôi thật là không tin được. Tuy nhiên lại từ trong miệng cậu nói ra, vậy thì tuyệt đối không sai rồi.

Trương Thăng trong lòng vui vẻ. Giám đốc Từ lại nói:

- Thật sự là kỳ ngộ! Cậu đúng là nhân tài. Nếu nắm bắt được cơ hội mà không làm thì là đồ ngu. Bỏ con cá to bắt con cá nhỏ thì đúng là đồ vô dụng. Nếu muốn làm thì chúng ta sẽ làm thật lớn.

Trương Thăng vui vẻ:

- Tôi chính là có ý này.

Giám đốc Từ nói:

- Tình trạng kinh tế của tôi nếu dùng mua đất thì cũng không nhiều. Tuy nhiên, tôi có người bạn làm ngân hàng, tôi có thể giúp cậu liên hệ, vay một khoản tiền. UBND quận Kiều Tây tôi cũng chịu trách nhiệm bàn bạc cho cậu. Tóm lại, chạy quan hệ, chạy tài chính, toàn bộ để tôi làm. Nhưng tôi bây giờ vẫn còn là lãnh đạo nhà máy, không thể ra mặt được, sự tình còn phải nhờ đến cậu.

Trương Thăng ngần ra, lập tức hiểu được ý của ông ta. Trương Thăng mặc dù không lịch lãm cho lắm, nhưng không có nghĩa là người không có ánh mắt. Đây là giải thích tất cả phiếu lưu đều do hắn gánh vác. Được thì Giám đốc Từ có thịt ăn, nhưng thua thì do mình gánh chịu.

Hắn vốn muốn mượn quan hệ của Giám đốc Từ, còn mình thì cung cấp tin tức, đi theo làm chân chạy việc. Cho dù chỉ là một tên tiểu lâu la, nhưng cũng kiếm được một số tiền không nhỏ. Nhưng tuyệt đối không nghĩ tới Giám đốc Từ lại đề xuất phương pháp như vậy, bảo hắn đứng tên đi vay? Nếu tin tức không chính xác, số nợ không nhỏ như vậy thì mình làm sao mà sống?

Nhưng nói trở lại, hắn ngoại trừ biết được tin tức này thì những chuyện khác đều làm không được. Giám đốc Từ làm vậy chẳng khác nào xuất lực vận tác toàn bộ quá trình. Là người hợp tác, Trương Thăng phải chấp nhận toàn bộ phiếu lưu. Tuy rằng trong lòng không thoải mái, nhưng trừ việc đó ra, hắn còn cái gì có thể trả giá?

Bản thân từ trước đến nay đều theo khuôn phép, kết quả đạt được cái gì? Cái tin tức này giả hay thật? Có đáng giá mạo hiểm hay không? Suy nghĩ một lần, ánh mắt nghi ngại của hắn dần dần kiên định xuống, trong mắt tỏa ra hào quang nóng bỏng.

Từ Hải Sinh thấy vậy liền cười rộ lên. Ông ta rất hiểu ánh mắt này. Ông ta không chỉ nhìn thấy ở đám bạn trong thương giới của mình, mà ngay khi ông còn trẻ, bao nhiêu lần do dự, giãy dụa, cuối cùng làm ra được quyết định. Trong ánh mắt nhất định là toát ra được loại ánh mắt này. Đạp nôi dìm thuyền, tử chiến đến cùng.

Đôi khi cũng chỉ có dân cò bạc mới lộ ra loại ánh mắt này.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Lộ Thái Hồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Đạp nôi dìm thuyền đều có người

Kỳ thật Trương Thăng vốn không phải là một người thích đầu cơ mạo hiểm. Ngược lại, hắn là người hướng nội, hay ngại ngùng. Cho đến lúc học lớp 10, nói chuyện với con gái mà hắn còn đỏ mặt. Cho đến khi công tác, ở khoa điện công nghiệp mấy năm, nhờ lão Bạch, anh Hồ và Quách mập thì mới dần dần bỏ được điểm yếu này.

Nếu có khả năng, hắn sẽ sống một cách bình thường, tuyệt sẽ không làm ra việc mạo hiểm như vậy. Nhưng vận mệnh không cho phép. Học không thành, thất nghiệp, hai bàn tay trắng, đã đem hắn dồn vào tuyệt lộ.

Người nóng này, phần lớn sẽ có ý định muốn gỡ lại. Lúc này, rất nhiều suy nghĩ và dũng khí vốn bị đè nén sẽ bạo phát ra ngoài. Việc có dũng khí để làm hay không, lúc này sẽ xem người có có đảm lược và quyết tâm hay không. Trương Thăng chính là bị cuộc sống đẩy đến nơi khốn cảnh, nhưng cũng không cam tâm chịu cảnh trầm luân.

Hắn trong đời lần đầu tiên gặp phải suy sụp như vậy, không phải là chuyện quán ăn bị ngừng kinh doanh, mà là chuyện phát sinh vào năm ngoải. Khi đó nhà máy in ấn Ba Sao đang đứng bên bờ vực bấp bênh, nhà máy còn chưa có tin tức được góp vốn. Nửa chết nửa sống. Máy móc phân xưởng không có hoạt động, hắn làm việc trong khoa điện của nhà máy thì cũng chẳng có việc gì. Lúc này nhiều người tìm cách để được điều đi, chẳng ai chịu ngồi chờ chết trên con thuyền sắp bị chìm ngấm này cả.

Có một dạo, lão Bạch cùng khoa bảo hắn đến chỗ giao dịch chứng khoán. Đây là lần đầu tiên hắn bước vào chỗ này. Lúc ấy đang là giữa trưa, sở giao dịch vắng, báo, tờ thông tin, đơn giao hàng, đơn ủy thác bay đầy đất. Lại còn có tàn thuốc lá, vỏ hộp thuốc lá nữa.

Buổi trưa nên ít người. Có người đang ngồi trên ghế ngủ, còn có người vây quanh đánh bài tú lơ khơ. Bốn phía đều có máy điều hòa không khí, nhưng không khí lạnh vẫn không thể chiếu cố hết không gian lớn như vậy. Khói thuốc dày đặc trong phòng khiến người ta muốn ói.

Trương Thăng cho tới bây giờ vẫn chưa từng chơi qua cổ phiếu, đối với thứ đồ này không thông. Nhìn một hàng số đỏ đỏ kia, hắn căn bản xem không hiểu. Lão Bạch nhìn bảng giao dịch, cười ha hả :

- Thấy không, tăng rồi đấy. Tôi mới mua chưa được nửa tháng mà lời được năm ngàn rồi. Haha, nếu tăng lên thêm hai ngày nữa, tôi sẽ bán nó ra.

- Cái gì, anh mua bao nhiêu mà kiếm được nhiều như vậy?

Trương Thăng hơi giật mình.

Lão Bạch dương dương đắc ý nói:

- Mua hai ngàn cổ phiếu, tăng hơn hai đồng một cổ phiếu rồi. Có ngon không?

Trương Thăng hơi giật mình:

- Mua cổ phiếu có thể kiếm được nhiều tiền như vậy sao?

Lão Bạch thấy hắn hơi động tâm thì liền chỉ điểm:

- Cậu nhìn trong cái bảng đó đi. Là quỹ đấy. Quảng Đông Quảng Tín, Quảng Đông Hải Âu, Quảng Đông Quảng Phát, còn có Thẩm Dương “Tứ Tiểu Thiên Nga”: Phúc Dân, Cửu Thịnh, Nông Tín, Hưng Thâm. . .đều là một đồng một cổ phiếu. Cậu có ít tiền thì trước mua những loại cổ phiếu này để luyện tay nghề đi.

“Một đồng một cổ phiếu. Trong tay mình đang có hơn bốn ngàn đồng tiền gửi ngân hàng, có thể mua được khoảng bốn ngàn cổ phiếu. Nếu một cổ phiếu tăng hai đồng thì sẽ được tám ngàn đồng. Tính ra là bao nhiêu năm tiền lương nhỉ?” Trương Thăng nội tâm nhảy dựng.

Trương Thăng từ đó về sau bắt đầu chú ý đến thị trường chứng khoán. Gia cảnh của hắn không khá giả. Ba của hắn là công nhân về hưu của một nhà máy cơ giới. Mẹ làm việc tại một xưởng sản xuất hệ thống sưởi hơi nhỏ. Em trai không học được, cũng sớm nghỉ học, làm việc cho một công ty cung cấp. Áp lực kinh tế thủy chung là vấn đề lớn. Nếu đầu cơ cổ phiếu có thể kiếm tiền, vì sao lại không làm?

Trương Thăng cứ giữa trưa là chạy đến sở giao dịch chứng khoán. Hắn cái gì cũng không hiểu, cũng chẳng có ai để hỏi. Lần nào cũng nhìn vào ba loại cổ phiếu của Quảng Phát, Quảng Tín và Hải Âu, xem giá tiền lên xuống của chúng. Ước chừng nửa tháng, hắn dần dần hiểu ra được quy luật. Máy loại cổ phiếu này, mỗi lần giảm thì chỉ giảm có vài hào, nhưng chưa được hai ngày thì khẳng định là sẽ tăng lên. Tới lúc đó sẽ tăng lên là một đồng bốn hào. Lúc này chênh lệch khoảng ba hào. Nếu mua mười ngàn cổ phiếu, chỉ sau vài ngày là có thể kiếm ba nghìn, so với bốn tháng tiền lương của hắn còn cao hơn.

Trương Thăng thật sự là bị động tâm rồi. Khi nhìn thấy cổ phiếu của Quảng Tín tăng một đồng bốn hào, hắn quyết định đem toàn bộ tiền gửi ngân hàng, mở một tài khoản, điền đơn ủy thác, đơn mua hàng, tạo thành quỹ đầu tiên trong đời của hắn. Lúc này, tim của hắn đập bình bình, giống như đem toàn bộ tính mạng của nhà hắn đặt vào đó. Lo lắng cả một tuần lễ, hắn lời được một ngàn bốn trăm đồng.

Từ lúc đó, Trương Thăng bắt đầu say mê đầu cơ cổ phiếu, nhưng hắn cũng không chú ý bất cứ tin tức gì. Đối với kiến thức căn bản của cổ phiếu hắn cũng hoàn toàn không biết. Hắn chỉ nhìn vào hai loại cổ phiếu Quảng Tín và Quảng Phát. Khi thấy nó hạ xuống thấp thì mua vào, khi tăng được hai ba hào thì lập tức bán ra. Sau đó lại kiên nhẫn chờ nó hạ tiếp. Loại đầu cơ ngu ngốc như vậy không ngờ hắn vẫn có thể kiếm lời mà không bị lỗ. Khi tới cuối năm thì bị lật một phen.

Khi đó rất nhiều người đều mua máy BB, có thể nhận được tin tức cổ phiếu. Nhưng máy BB quá mắc, hắn không thể mua được, chỉ có thể chạy đến sở

giao dịch chứng khoán. Dần dần, hần phát hiện biên độ lên xuống của cổ phiếu so với quỹ lớn hơn rất nhiều. Khi đó vẫn chưa có hạn chế mức độ tăng hoặc giảm. Mua được cổ phiếu đúng thì trong một ngày cũng có thể lời gấp đôi, dễ như trở bàn tay. Lúc này hần bắt đầu chú ý đến cổ phiếu.

Hần mua mấy tờ báo, căn cứ cổ phiếu trên báo, hần phát hiện cổ phiếu của Thục Trường Hồng không tệ. Lúc ấy giá cổ phiếu của nó là mười một đồng. Tiền lời mấy hào, nhưng so với loại cổ phiếu hai ba chục đồng mạnh hơn rất nhiều. Vì thế liền theo dõi nó. Lúc ấy cổ phiếu rác thì vẫn tăng vọt, còn cổ phiếu blue-chip thì lại giảm. Quan sát một thời gian ngắn, thấy nó giảm tám đồng một cổ phiếu. Trương Thắng lúc này không kìm được sự kích động, quyết định tung toàn bộ tiền ký quỹ của mình để mua Thục Trường Hồng.

(Cổ phiếu blue chip là cổ phiếu của những công ty lâu đời, uy tín, có thu nhập ổn định và không có nợ quá hạn. Hầu hết các cổ phiếu blue chip đều trả cổ tức thường xuyên, thậm chí khi việc kinh doanh có xấu đi so với bình và thường được các nhà đầu tư những người tìm kiếm sự an toàn và ổn định tương đối định giá cao. Mặc dù thường thì giá thị trường của cp blue chip so với mệnh giá cao. Đặc thù các cổ phiếu loại này được cho là đem lại thu nhập ổn định, lợi nhuận thấp và rủi ro thấp.)

Nhưng khi hần mua vào chưa được một tuần, ngày đêm hy vọng Thục Trường Hồng sẽ tăng lên, thì đột nhiên cổ phiếu này lại dừng bán. Trương Thắng ngây thơ vô tri cảm thấy cổ phiếu chỉ là tạm thời ngưng bán. Nhưng ba buổi chiều liên tiếp, Thục Trường Hồng vẫn không bắt đầu phiên giao dịch. Trương Thắng lúc này có chút khản trương.

Tính cách của hần hay mẫn cảm, ngại người, đặc biệt là sĩ diện, tự mình lên mua cổ phiếu, lại sợ đồng nghiệp nhạo báng cho nên ngậm miệng không nói. Chẳng những người khác hoàn toàn không biết, mà ngay cả lão Bạch hần cũng không nói. Lúc này tất nhiên là ngại người ngại nói.

Một buổi trưa, hần nhìn chằm chằm vào bảng cổ phiếu cả nửa ngày, cuối cùng nhịn không được liền hướng vài dân chơi chứng khoán đang đánh bài tú lơ khơ mà hỏi.

Anh, xin hỏi một chút. Thục Trường Hồng sao không thấy giao dịch?

Một gã miệng ngậm tờ giấy trắng ngẩng đầu lên, không kiên nhẫn nhìn hần một cái, lớn tiếng nói:

- Làm gì? Cậu mua à?

Trương Thắng mặt hơi đỏ lên, vội vàng nói:

- Tôi...tôi không có mua, chỉ là hiếu kỳ một chút. Thấy vài ngày rồi mà nó không giao dịch.

Người nọ trừng mắt, tờ giấy trong miệng rớt xuống đất:

- Không mua thì hỏi làm gì? Thục Trường Hồng không giao dịch, bởi vì giao dịch phi pháp nên bị cấm rồi, thành giấy lộn rồi, biết không?

Trương Thắng đầu giống như bị đâm một cái, lúc ấy hồn bay phách lạc, thì thào truy vấn:

- Anh nói bị cấm rồi à? Thành giấy lộn rồi à? Thế người mua nó thì sao?

Thanh âm của hần cũng bắt đầu run lên.

Người nọ nặng nề đánh xuống cây bày:

- K!

Sau đó nói một tiếng:

- Cổ phiếu rất có phu lưu, khi mua nên cẩn thận. Chấp nhận thua thôi. Nhiều cổ phiếu như vậy, ai bảo cậu mua nó làm gì?

Trương Thắng ánh mắt nhìn thẳng. Hần lững thững bước ra cửa, toàn bộ sức lực của cơ thể giống như bị vét sạch hết.

Một gã râu quai nón đánh ra một quân bài, hỏi người kia:

- Anh nói cái gì đó? Không phải nói là Thục Trường Hồng giao dịch phi pháp đang bị điều tra sao? Ai nói bị cấm rồi hả?

Gã ngậm giấy cầm quân bài cười ha hả:

- Haha, đã ngốc rồi còn đầu cơ cổ phiếu. Không lừa hần thì lừa ai?

Đáng tiếc Trương Thắng không nghe được câu này, cả người hồn bay phách lạc, giống như là đã chết.

Loại sự tình này khiến người nghe không khỏi cảm thấy quá mức hoang đường. Nhưng lúc này cũng chẳng có gì đáng ngạc nhiên. Nhà đầu tư còn có người yêu cầu sở giao dịch chứng khoán bồi thường. Bởi vì anh ta đã mua quỹ tự bảo hiểm rủi ro cho cổ phiếu của mình.

(Quỹ tự bảo hiểm rủi ro là một loại thể chế tài chính có thể đạt được những lợi thế trong ngắn hạn hoặc dài hạn bằng cách mua bán các cổ phiếu kể cả các cổ phiếu được định giá thấp, mua bán các quyền chọn mua bán hoặc trái phiếu)

Trương Thắng cũng chỉ là một tay ngang trong nghề. Kỳ thật hắn chỉ cần hướng đồng sự có chơi cổ phiếu nói ra khó khăn của mình thì có thể hiểu được đây bất quá chỉ là người khác lừa hắn. Nhưng khi đó hắn quá mức mất cảm, lòng tự trọng mạnh hơn hết thảy. Tự mình thua thảm như vậy, một khi hướng người khác hỏi thăm thì rất nhanh sẽ truyền ra trong xưởng. Hắn không muốn bị người khác nhạo báng. Do đó, sự khổ sở này cũng chỉ chịu ở trong lòng.

Hôm đó, Trương Thắng hồn bay phách lạc trở về xí nghiệp. Còn buổi tối thì không biết mình lái xe đạp như thế nào để về nhà. Cả đêm hắn không tài nào ngủ được. Một lần bị rần rần, mười năm sợ dây thừng. Từ nay về sau, phàm là những tin tức có liên quan đến cổ phiếu hoặc có người nói đến cổ phiếu, hắn liền lập tức tránh xa, nghe cũng không nghe.

Chuyện này đối với hắn thật sự đã kích vô cùng. Suốt cả nửa năm cũng chưa tan.

Khi đó tái cơ cấu lại doanh nghiệp nhà nước, rất nhiều công nhân bị thất nghiệp. Đại đa số công nhân trong đầu vẫn còn là những tư tưởng xưa cũ, đối với việc bị mất công việc chẳng khác nào trời đất sụp đổ, đối với cuộc sống tràn đầy mơ hồ. Nhà máy in ấn Ba Sao đối với con lóc xoáy của thời đại cũng không né tránh được việc tái cơ cấu. Tất cả mọi người đều phải trải qua cơn đau cái cách này.

Có rất nhiều thay đổi trong thời kỳ này. Thế chế cũ mới lộn lộn. Người bình thường có cảm giác mơ hồ, vô lực, tìm không thấy mục tiêu, chỉ có thể là nước chảy bèo trôi, lẳng lặng mà chờ vận mạng an bài, cũng không ai biết tương lai của mình như thế nào.

Trương Thắng nếu không phải trải qua nhiều biến cố, thất nghiệp, kinh doanh liên tiếp bị thua lỗ, mà chỉ là một người công nhân bình thường, hôm nay như thế nào lại có dũng khí đập nổi đóm thuyền, tử chiến đến cùng?

Hiện giờ, chỉ là một người công nhân bình thường, hắn không có những mối quan hệ và thế lực nào khác có thể dựa dẫm. Người mà hắn quen biết, duy nhất chỉ có thể trông cậy vào Từ Hải Sinh. Cũng chỉ có ông ta, hắn con kiến nhỏ mới có thể nuốt được con cá lớn này.

Thiên hạ rộng ràng, đều vì xu thế có lợi cho mình. Loại cơ hội này đối với hắn mà nói, không chỉ là kiếm lời mà còn là tranh giành quyền sinh tồn.

- Tôi đồng ý!

Trương Thắng nói từng chữ, trong lòng rất có loại bí tráng “Phong tiêu tiêu hề, Dịch thủy hàn”.

(Phong tiêu tiêu hề, Dịch thủy hàn / Tráng sĩ nhất khứ hề, bất phục hoàn", nghĩa là "Gió hiu hắt thổi, sông Dịch lạnh / Tráng sĩ một đi, không trở về")

Bạn đang đọc truyện *Nhất Lộ Thái Hồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Việc tốt thường gian nan

Trương Thắng đã suy nghĩ rất rõ ràng, cơ hội này hắn không muốn bỏ qua. Nếu không hắn chỉ có thể trở mắt nhìn các tòa nhà cao tầng mọc lên trên mảnh đất bằng phẳng ở Kiều Tây. Cho dù đã biết trước tin tức nhưng cũng chỉ có thể làm quần chúng.

Hơn nữa, để hắn đứng tên vay vốn cũng chưa chắc là phải chịu hết trách nhiệm. Đồng thời cũng có thể để hắn nắm giữ chủ động. Bởi vì vay mua đất nhất định là phải đứng tên hắn. Một khi tin tức là thật, Từ Hải Sinh sẽ không có biện pháp gạt hắn qua mà độc hường một mình. Nếu hiện tại mình mạo hiểm không dám gánh, mà toàn bộ đều do Từ Hải Sinh vận tác. Khi tin tức phát triển khu Kiều Tây vừa phát ra, thì Giám đốc Từ bất cứ lúc nào cũng có thể bán đất và hắn sẽ vẫn hoàn hai bàn tay trắng.

Giám đốc Từ nghe hắn đồng ý, mặt giãn ra, cười nói:

- Vậy là được rồi. Người trẻ tuổi thì nên mạnh dạn đi đầu, nhiệt tình, làm chuyện gì cũng nên chấp nhận mạo hiểm. Phiêu lưu càng lớn thì lợi ích sẽ càng lớn. Nếu muốn ngồi mát ăn bát vàng thì sẽ không có người mang bánh ngọt tới cho ăn đâu. Nếu cậu đồng ý thì sự việc cứ quyết định như vậy.

Trương Thắng nói:

- Được, tuy nhiên lợi ích thì chúng ta cũng nên nói rõ ràng trước. Nếu đầu tư thành công thì chia như thế nào?

Giám đốc Từ cười nói:

- Tôi tất nhiên sẽ không bạc đãi cậu. Chia theo tỷ lệ 4:6. Tôi 6 cậu 4. Tiểu Trương, ngoại trừ tin tức này thì cậu cũng không có đầu nhập nào khác.

Trương Thắng khẽ mỉm cười, lắc đầu nói:

- Giám đốc Từ, hiện tại tin tức mới là nhân tố quan trọng để phát tài. Hơn nữa, tôi không phải là không có đầu nhập nào khác. Toàn bộ phiếu lưu đều do tôi gánh chịu. Đây là một cuộc mua bán chỉ có lời chứ không có lỗ.

Giám đốc Từ nhú mồm nói:

- Vậy thì cậu nói đi, chia như thế nào?

Trương Thắng nhìn thẳng, không hề nao núng:

- Chia thành 5:5. Thành công thì anh lấy một nửa. Còn thua thì tôi gánh nợ.

Giám đốc Từ đang yên lặng, đột nhiên cười to:

- Haha, nghe ra rất có sức thuyết phục.

Ông ta giờ giọng giảo hoạt:

- Tiểu Trương, cậu có suy xét đến, nếu không có tôi thì cậu căn bản không có khả năng làm chuyện này. Một khi thành công thì bốn phần cũng là một con số thiên văn rồi. Làm người... không thể quá tham lam.

Trương Thắng hít sâu một hơi, nghiêm túc cò kè mặc cả:

- Giám đốc Từ, tôi hiểu được ý của anh. Cũng hiểu được tác dụng quan trọng của anh trong đó. Nhưng nếu là buôn bán, tôi cảm thấy nên dựa theo trả giá đến thù lao thu hoạch. Anh trả giá tôi cũng biết. Và tôi cũng biết nếu không có anh thì tôi cũng không làm được việc này. Nhưng tôi gánh phiếu lưu thì tôi cảm thấy được giá trị của cái giá này.

Giám đốc Từ cau mày, rồi nhanh chóng giãn ra, cười ha hả:

- Được, được. Tiểu Trương, cậu nói như vậy rất hay. Tôi rất thích cộng tác với người thông minh. Tôi không dài dòng nữa. Năm phần thì năm phần, không cần phải cò kè nữa, để làm tổn thương hòa khí.

Ông ta chỉ vào ghế sofa, ra hiệu Trương Thắng cùng nhau ngồi xuống. Ông ta đốt một điếu thuốc, rồi nhả ra một vòng khói:

- Tốt lắm, tôi nay tôi bắt đầu liên hệ. Bước đầu tiên chính là chuẩn bị văn kiện cho cậu, cùng với hợp đồng mua bán đất, quy hoạch đất ở khu Kiều Tây. Phải có những thứ này mới đi vay vốn ở ngân hàng.

Trương Thắng nghe xong thì cảm thấy cả kinh. Hiện tại mới biết được cái gọi là đi vay, hóa ra cũng có thể dùng danh nghĩa khác để vay. Hẳn mặc dù không hiểu cái gì là lừa cho vay, nhưng cũng biết những văn kiện này là giả. Một khi đầu tư thất bại, cũng không chỉ là gánh vác nợ nần không, mà còn phải chịu trách nhiệm hình sự nữa. Khó trách Giám đốc Từ chỉ cười, mà không có quá nhiều gắng co trong vấn đề lợi ích.

Giám đốc Từ còn nói:

- Đương nhiên, chúng ta sẽ đàm phán với lãnh đạo khu Kiều Tây. Nếu muốn làm giả thì nhất định phải là quy hoạch xây dựng nhà ở. Bởi vì hiện tại thành phố còn chưa đưa ra chỉ thị khai thác, phát triển khu Kiều Tây, phòng Đất đai còn chưa có quyền thu hồi đất. Hiện tại vẫn do UBND quận quản lý, thuộc về địa phương.

- Tuy nói Kiều Tây hiện nay chẳng khác gì khu đất hoang, nhưng trong hồ sơ của chính phủ thì vẫn là dùng cho nông nghiệp. Nếu không dùng cho nông nghiệp hoặc vượt kế hoạch chỉ tiêu dùng cho nông nghiệp thì bọn họ không có quyền phê chuẩn việc mua bán trao tay, còn phải báo cáo lên quận và thành phố.

- Tôi tính toán một chút, nhiều nhất là mua khoảng ba trăm mẫu đất. Nhiều hơn nữa thì chúng ta không mua được nhiều, nhưng ba trăm mẫu thì quy mô cũng không coi là nhỏ. Nói là xây dựng nhà ở, nhưng nó vẫn được xem là đất nông nghiệp. Chỉ là quyền sử dụng được chuyển đi, chứ không cần báo cáo, như vậy lực cản sẽ nhỏ đi rất nhiều.

Đối với những thứ chính sách dùng đất này, Trương Thắng dốt đặc cán mai, nghe vậy liền nghi hoặc nói:

- Nếu như nói là xây dựng nhà ở, tương lai một khi bán cho nhà đầu tư bất động sản khai thác phát triển thì không vi phạm hợp đồng sao?

Đối với việc không theo hợp đồng làm việc, Trương Thắng trong lòng rất sợ hãi. Cô Chánh văn phòng Thôi kia quả thực đã cho hắn một đả kích không nhỏ.

Giám đốc Từ cười ha hả nói:

- Chúng ta đánh cuộc cái gì nào? Đánh cuộc nếu chính phủ khai thác, phát triển khu Kiều Tây thành một khu nghiên cứu kỹ thuật cao cấp – hiện đại, bọn họ sẽ nguyện ý thấy trong phần đất của mình xuất hiện một mảnh đất trồng rau sao? Toàn bộ đất đai trong khu chuyển biến tính chất, là người được quyền sử dụng nó, chúng ta hay đổi quyền sử dụng hoặc quyền sở hữu chỉ là thuận lý thành chương thôi.

Trương Thắng cười gật đầu:

- Phương diện tri thức này, tôi thật hiểu biết quá ít, khiến anh chê cười rồi.

Giám đốc Từ nói:

- Cứ như vậy, chỉ cần khai thông cán bộ chính quyền thôn xã thì chúng ta có thể lấy được đất rồi. Song phương ký kết hợp đồng, ở quận bắt quá chỉ làm công tác chuyển nhượng quyền sử dụng đất, thẩm duyệt chứng nhận quyền sử dụng đất mà thôi. Những thứ khác không thành vấn đề.

Trương Thắng nghe xong cảm thấy vui mừng. Nếu thua, vốn vay không trả được, lại bại lộ chuyện làm giả hợp đồng lừa gạt, hắn sẽ phạm vào tội kinh tế. Ngồi tù là chuyện không hề nghi ngờ. Nhưng trong lòng của hắn cố tình lại có một loại cảm giác hưng phấn, cả người nhiệt huyết đều sôi trào.

Phen này hắn đánh cược thật lớn, nhưng từ xưa đến nay ai mà không đánh cược? Nhưng vương hầu tướng quân không phải là lấy tính mạng của toàn gia ra mà đánh cược sao? Hắn chẳng qua chỉ là muốn đánh cược để có được những ngày lành thôi.

Trương Thắng vốn tưởng rằng Từ Hải Sinh sẽ ký hiệp nghị phân chia lợi ích với hắn, không ngờ Từ Hải Sinh lại trực tiếp tính toán việc vay vốn và mua đất, căn bản không nói gì về vấn đề này. Trương Thắng thầm nghĩ một chút rồi chủ động đề xuất. Từ Hải Sinh liếc mắt nhìn hắn, mỉm cười nói:

- Không cần, tôi tin cậu. Chúng ta cứ làm hợp đồng miệng, ghi nhớ trong lòng là được rồi.

Trương Thắng không biết Từ Hải Sinh có thật tin tưởng hắn hay không, hay là không muốn lưu lại chứng cứ gì trong vấn đề này. Hắn là người thẳng thắn, thành thật, đã quyết định khi thua thì một mình chịu trách nhiệm, tuyệt không lung tung vu cáo. Một khi thành công cũng không thấy lợi quên nghĩa, bội ước. Trong lòng hắn thanh thản, thấy Từ Hải Sinh không muốn ký kết hiệp định thì cũng không kiên trì nữa.

Hai người lại bàn thêm một số chi tiết. Giám đốc Từ nhìn bên ngoài rồi nói:

- Hiện tại đã đến giờ cơm trưa. Hôm nay Tiểu Mạch đính hôn, tổ chức tại căn tin nhà máy, nên không giữ cậu được nữa. Chúng ta hẹn hôm khác nhé. Tối nay tôi sẽ bắt đầu thu xếp, bất cứ lúc nào cũng phải giữ liên lạc. Cậu chờ tin tức của tôi nhé.

Trương Thắng đứng lên, nghe xong thì kinh ngạc nói:

- Tiểu Mạch, đính hôn?

Giám đốc Từ vừa đi vừa nói:

- Ừ, Tiểu Mạch và Tiểu Trịnh hôm nay đính hôn rồi. Cậu cũng biết, Tiểu Trịnh mồ côi, không nơi nương tựa, nhà máy không phải xem như cha mẹ của cô ấy sao? Lãnh đạo nhà máy, công đoàn nhà máy, còn có Viện trưởng viện Cô nhi mà lúc trước cô ấy ở cũng tới.

Giám đốc Từ nói cái gì đó, Trương Thắng đã không còn nghe được nữa. Hắn trong lòng chao đảo, chẳng khác gì con diều đứt dây, theo gió phiêu diêu, chẳng biết bay đi phương nào. Tuy nói rằng từ đầu đến cuối hắn chỉ yêu đơn phương, nhưng sau khi nghe xong tin tức này, trong lòng không khỏi vẫn có chút đau đớn.

Bước ra khỏi văn phòng Giám đốc Từ, ra khỏi trụ sở làm việc, thì vừa lúc nhìn thấy Trưởng phòng Mạch và Trịnh Tiểu Lộ đang đứng ở cửa căn tin nói chuyện gì đó. Trưởng phòng Mạch vóc dáng rất cao, dáng vẻ đường đường. Còn Tiểu Lộ thì đứng thấp hơn một cái đầu. Cô ngẩng đầu, nụ cười ngọt ngào, ánh mắt trong veo như nước hồ thu nhìn Trưởng phòng Mạch. Hai người nói cái gì đó mà Trưởng phòng Mạch ôn hòa cười.

Trương Thắng nhìn cảnh tượng như vậy, trong lòng liền giống như bị xát muối. Chua ngọt đắng cay liền xông lên trên đầu. Tình cảm đơn phương, đại khái đều chịu qua loại tư vị mất mát này. Thật trống vắng!

Trưởng phòng Mạch một tay bỏ vào trong túi quần, đứng yên, tư thế lộ ra một sự tự nhiên không nói nên lời. Giờ phút này, Trưởng phòng Mạch đang nói câu gì mà Trịnh Tiểu Lộ liền bật cười, lườm y một cái. Trương Thắng chưa bao giờ nhìn thấy nụ cười dịu dàng cùng vẻ mặt như vậy của Trịnh Tiểu Lộ.

Trương Thắng tâm chìm xuống. Một cỗ tâm tình khó chịu tả hữu xung đột, quấy đến tinh thần của hắn không yên. Giám đốc Từ nói với hắn một tiếng rồi bước tới, còn Trương Thắng thì lập tức quẹo sang một lối khác. Hắn không có dũng khí nhìn tiếp cảnh tượng hạnh phúc của đôi tình nhân kia.

- Thắng Từ, cậu có chuyện gì mà đến nhà máy vậy?

Đồng nghiệp trước kia ở khoa Điện, lão Bạch cười hi hi bước tới chỗ hắn.

Trương Thắng vừa thấy liền mỉm cười:

- Anh Bạch, anh đây là...Đang mang gì vậy?

Lão Bạch giờ lên một cái túi nhựa bóng nhẫy, nói:

- Không có gì, chỉ là vài cái móng heo, dùng nấu ở đơn vị nấu cho nhừ, rồi về nhà cho con gái yêu của tôi hầm.

Hai người bước ra cổng. Lão Bạch vui vẻ nói con gái của y ngoan như thế nào, đi học cố gắng như thế nào. Đường như đó là toàn bộ hy vọng và hạnh phúc của y.

Trương Thắng trong lòng có chút cảm thán. Đúng vậy, người nghèo có cuộc sống của người nghèo. Oán giận thì có tác dụng sao? Nếu cố gắng thì chưa chắc không thể chuyển bại thành thắng. Nếu hiện tại chấp nhận thua thì thật sự là thua rồi.

Lão Bạch cùng với Trương Thắng bước ra cổng. Lão Bạch nói:

- Vừa mới gặp Quách mập. Nghe nói quán cơm của hai người đẹp rồi à? Anh ta bây giờ đang giúp vợ bán hàng. Đang hỏi thăm dây điện, đèn để buổi tối bày ra vỉa hè bán hàng. Khó có được cơ hội gặp mặt như vậy, đi ăn cơm không?

Y vừa mới nói được câu này, chợt nghe một chuỗi âm thanh cảnh báo vang lên. Một chiếc xe cảnh sát lóe đèn đang vội vàng lao tới, đậu lại trước cổng nhà mấy. Một cảnh sát bước xuống xe, hô to:

- Mở cửa ra, chúng tôi phải chấp hành công vụ.

Lúc này tiếng chuông tan tằm vừa mới vang lên. Ngoại trừ những nhân viên của khoa Điện thì công nhân bên trong phân xưởng vẫn chưa ra. Lão Lưu phòng thường trực đang muốn đi ra mở cửa chính, vừa thấy cảnh tượng này thì nhất thời ngẩn ra. Gã cảnh sát kia lại rống lên một tiếng thì ông ta mới cuống quýt mở then cài cửa chính.

Chiếc xe cảnh sát tiến vào, đầu chiếc xe nhẹ nhàng đậu bên cạnh Trương Thắng. Gã cảnh sát kia vẫn chưa lên xe, mà trực tiếp hỏi Trương Thắng:

- Trưởng phòng Mạch của phòng Tài vụ các người hôm nay có đi làm không? Anh ta đang ở đâu?

Trương Thắng không hiểu ra sao cả, ngẩng đầu chỉ tay ra chỗ cửa căn tin. Gã cảnh sát vừa thấy, thì gần như không cần dẫn đường, gạt đầu rồi cúi người nói với người trong xe mấy câu. Gã cảnh sát trong xe giờ bộ đàm, cao giọng nói với đồng nghiệp tình huống cơ bản rồi hướng căn tin đi tới.

Lão Bạch ngạc nhiên nhìn, nói với Trương Thắng:

- Tiểu Trương, xảy ra chuyện gì vậy? Cảnh sát bày ra bộ dạng này tìm Trưởng phòng Mạch, dường như không có chuyện tốt.

Lúc này, Quách mập giống như đất rung núi chuyển từ trong khoa điện chạy ra, trong tay cầm theo một cuộn dây điện, hưng phấn hỏi:

- Cảnh sát đến làm gì vậy? Xảy ra chuyện gì à? Có phải là cậu ức hiếp phụ nữ hay không mà để cho người ta tìm tới cửa?

Trương Thắng trừng mắt nhìn gã, cười mắng:

- Có muốn ức hiếp thì cũng ức hiếp Tiểu Kim Đậu của anh.

Quách mập nhìn lão Bạch nói:

- Thấy chưa? Chẳng tốt lành gì mà? Tôi đã sớm biết cậu ta thương thầm vợ tôi mà.

Lão Bạch đã bốn mươi tuổi, nhưng không ngờ già rồi mà không nên nét, cười nói:

- Quả thật là em dâu rất mê người. Không nói gạt cậu em, anh đây cũng đã sớm thương thầm nhớ trộm rồi.

Bọn họ mặc dù đang nói giỡn, nhưng ánh mắt đều ngó chừng cửa căn tin. Một ý niệm không rõ ràng hiện ra trong đầu của hắn, khiến hắn không tự chủ được, tâm tình không khỏi nhảy dựng lên.

Đám cảnh sát xuống xe, vọt vào trong căn tin, chỉ trong chớp lát, cả hai gã cảnh sát một trái một phải kèm hai bên Trưởng phòng Mạch đi ra.

Trương Thắng mở to mắt:

- Bọn họ... là tới bắt Trưởng phòng Mạch đấy.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Lộ Thái Hồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Tùy cơ hành động tán gái

Mạch Hiểu Tề bị hai gã cảnh sát kẹp đến xe cảnh sát. Y muốn quay đầu nói với người nhà cái gì đó nhưng gã cảnh sát đã mở cửa xe, đẩy y đi vào.

Cha mẹ, chị, anh rể của Mạch Hiểu Tề, còn có Trịnh Tiểu Lộ đứng đằng trước. Phó giám đốc nhà máy, lãnh đạo công đoàn, còn có lãnh đạo cô nhi viện đứng đằng sau, ai nấy vẻ mặt đều khiếp sợ.

Chiếc xe vừa mới quay đầu rời khỏi nhà máy. Anh chị của Mạch Hiểu Tề diu lấy cha mẹ đuổi theo. Bọn họ chỉ kịp ngăn chiếc xe cuối cùng. Chỉ nghe mẹ của y khóc kêu:

- Đồng chí cảnh sát, các người nhất định là lầm rồi. Cũng không thể oan uổng cho người tốt. Hiểu Tề nhà chúng tôi là người thành thật, nó làm sao mà vi phạm vấn đề về kinh tế chứ?

Một gã cảnh sát từ trong xe nhỏ đầu ra, trầm mặt quá to:

- Có vấn đề về kinh tế mà cần chúng tôi đi bắt sao? Là phạm tội kinh tế, phạm tội đấy, hiểu không? Chúng tôi sẽ không oan uổng cho người tốt, cũng không bỏ qua cho người xấu. Bà không cần làm trở ngại chúng tôi chấp hành công vụ.

Anh rể Mạch Hiểu Tề vội vàng đỡ mẹ vợ dậy, thì thầm bên tai bà:

- Mẹ, mẹ đừng tức giận. Không phải chỉ là tạm giữ điều tra thôi sao? Con sẽ tìm bạn bè ở cục Tư pháp hỏi thăm sự tình. Sau khi hiểu rõ sẽ tìm biện pháp sau. Mẹ cản người ta như vậy cũng vô dụng.

Trương Thắng ánh mắt nhìn chằm chằm vào Trịnh Tiểu Lộ. Trịnh Tiểu Lộ nét mặt tràn đầy kinh ngạc, không thể tin nổi. Gương mặt vốn tràn đầy nụ cười, giờ đây nước mắt. Giờ phút này cô cũng không biết nói cái gì, vẻ mặt hoảng sợ. Thần sắc bi thương của cô khiến cho Trương Thắng không có nổi tâm tình vui sướng khi người khác gặp họa. Chỉ biết nhìn cô mà đau lòng.

Cô chỉ là một cô nhi, không nơi nương tựa. Nhưng cô vẫn rất lạc quan. Được một người đàn ông có bằng cấp cao, sự nghiệp thành công, đáng về đường đường theo đuổi không phải là lỗi của cô. Mỗi người đều có quyền hưởng tới hạnh phúc cho mình. Nhưng hạnh phúc của cô hôm nay lại tan vỡ. Như vậy cô làm sao mà chịu nổi?

Các vị lãnh đạo phía sau, Phó giám đốc Từ đứng ở hàng thứ nhất, đầu vẫn bóng loáng, nhưng sắc mặt lại âm trầm giống như mây đen. Tình hình của ông ta khẳng định là kém cỏi. Ông ta là chủ quản công tác tài vụ. Đại tướng dưới tay mình xảy ra chuyện, nói không chừng còn liên lụy đến mình. Tâm trạng của ông ta lúc này làm sao mà tốt được.

Còn các lãnh đạo công đoàn và cô nhi viện thì xì xào bàn tán. Mà các lãnh đạo nhà máy lúc này vẻ mặt cũng rất ý vị xa xa. Đợi cho xe cảnh sát đi khỏi thì tất cả đều đến trấn an cha mẹ của Mạch Hiểu Tề vài câu, nói nhà máy nhất định sẽ chú ý tới việc này. Nếu Mạch Hiểu Tề không có vấn đề gì thì quyết không để cho đồng chí của mình phải chịu ủy khuất. Sau đó, anh rể của Mạch Hiểu Tề lái chiếc xe Santana chở người nhà rời khỏi nhà máy.

Lãnh đạo công đoàn và cô nhi viện an ủi tinh thần Trịnh Tiểu Lộ một phen, cũng đều lác đầu thờ dài rời đi. Lãnh đạo nhà máy lúc này vội vàng quay trở lại văn phòng, nghiên cứu đối sách.

Trương Thắng thấy Trịnh Tiểu Lộ giống như mất hồn đứng ở đằng kia không ai quan tâm, trong lòng mềm nhũn, không kim nổi lên tiếng khuyên:

- Tiểu Lộ, đừng thương tâm nữa. Chỉ là tạm giữ điều tra. Có lẽ hai ngày nữa sẽ được thả ra. Em cũng đừng buồn.

Trịnh Tiểu Lộ sắc mặt trắng bệch, không có chút khí huyết. Cô miễn cưỡng nở nụ cười trừ, so với khóc còn khó coi hơn:

- Anh Trương, cảm ơn anh. Em... em muốn yên tĩnh một chút.

Quách mập biết Trương Thắng thăm mềm cô gái này. Thấy Trương Thắng vẫn nhìn Trịnh Tiểu Lộ chằm chằm đến gần người thì liền vỗ vai hấn, kéo hấn qua một bên, đưa cho một điều "Bạch Tam Tháp", nói:

- Người nhà của Trương phòng Mạch cũng chẳng ra cái gì. Lúc này bỏ đi luôn, chẳng thèm quan tâm đến Tiểu Lộ, giống như Tiểu Lộ không có quan hệ gì với bọn họ. Tiểu Lộ thật đáng thương. Vừa mới đính hôn lại xảy ra việc. Đổi lại là ai cũng khổ sở.

- Ủ..

Quách mập liếc mắt nhìn hấn, tiếp tục nói:

- Tiểu Lộ cuộc sống cũng không dễ dàng gì. Không cha không mẹ, nếu như đổi lại là cô gái khác thì đã trở thành người xấu rồi. Nhân phẩm sẽ không có. Cậu nói thử một cô gái nỏ cô không nơi nương tựa, bỗng nhiên có một người đàn ông sự nghiệp thành công theo đuổi, vậy không thể động tâm sao?

- Ủ...

- Nhưng, cô rốt cuộc cũng vẫn là tuổi trẻ. Cậu đừng thấy biểu hiện của cảnh sát chỉ là tạm giữ điều tra. Mạch Tề bình thường ăn mặc tất cả đều là hàng hiệu, lái xe cũng chính là xe tư nhân. Cậu nói xã hội bây giờ có mấy người có xe tư nhân. Người ta có bằng tiền lương sao? Không có khả năng. Mạch Tề xem như là xong rồi. Tiểu Lộ sau này...Haiz.

Trương Thắng liếc mắt nhìn gã, nói:

- Quách mập, anh có gì thì cứ nói, không cần ấp a ấp úng.

Quách mập ho khan một tiếng, con mắt gian xảo nhìn khắp nơi rồi hạ giọng nói:

- Cậu em thích Tiểu Lộ, ông anh này đã sớm nhận ra. Một cô gái tốt như vậy, nếu tôi chưa kết hôn thì tôi cũng sẽ có ý tưởng đấy. Nhất định phải theo đuổi. Tôi điều kiện so với cậu kém nhiều lắm, nhưng hiện tại cơ hội không phải đã tới rồi sao?

Gã nhìn qua bả vai của Trương Thắng, vẻ mặt bí ẩn nói:

- Anh là người từng trải, để anh nói cho cậu biết. Phụ nữ thời điểm dễ dàng nhất; thứ nhất là hoàn cảnh cực kỳ lãng mạn, cảm động; thứ hai là cảm xúc cực độ kích động, khiến khó tự chủ được; thứ ba chính là khổ sở thương tâm, cảm thấy cô độc cần sự giúp đỡ.

- Cái gì gọi là thừa dịp mà lấn vào? Chính là Tôn Tử binh pháp đấy. Cậu có phải muốn quan tâm chăm sóc sao? Hãy làm đi. Phụ nữ càng yếu ớt thì càng cần an ủi. Khi đó là lúc dễ dàng hướng cậu mở rộng tình cảm. Sau đó cậu hãy thường xuyên kéo cô ra ngoài đi xem phim giải buồn.

- Tình cảm chín một chút, cậu hãy tìm một cơ hội đem cô ấy về nhà mà giới thiệu với gia đình. Rồi bày ra tình cảm chân tình của cậu đối với cô ấy. Nhớ kỹ, trên mặt phải có nước mắt. Đối với loại cô gái dễ dàng mềm lòng như Tiểu Lộ, cậu nhất định phải có nước mắt thật nhiều. Nếu khóc không được thì tìm khói hun vào.

Trương Thắng ngạc nhiên nhìn Quách mập. Quách mập càng nói càng hưng phấn. Cả khuôn mặt từng thớ thịt đều run rẩy. Dường như nhân vật nam chính chuẩn bị thi hành tội ác chính là gã, cực kỳ phấn khởi, nuốt nước miếng nói tiếp:

- Cậu khóc lóc xong thì nhào vô lột quần của cô ấy, miệng không ngừng hô lên “Anh yêu em, yêu đến chết đi sống lại. Cho dù trời đất sụp đổ, anh cũng muốn em. Anh đang muốn chết vì em đây”.

- Cứ như vậy, gạo nấu thành cơm. Tiểu Lộ là một cô gái luôn giữ mình trong sạch, hơn nữa đối với cậu đã có hảo cảm. Cô ngoài trừ đi theo cậu thì không còn con đường thứ hai. Đương nhiên, khi cậu chiếm được cô ấy rồi thì hãy khóc lên. Nước mắt đàn ông khiến cho phụ nữ mềm lòng, nhưng nước mắt của đàn ông lại khiến cho phụ nữ...Hahaha....

Quách mập cười đến rung cả người. Khi nhìn thấy vẻ mặt của Trương Thắng thì vội hỏi:

- Cậu xem tôi nói có đúng không?

- Điều này rất tổn hại. Quách mập...

- Có cái gì mà tổn hại chứ? Tình yêu thì sẽ không từ bất cứ thủ đoạn gì. Cậu cũng không phải hoàn toàn chiếm tiện nghi người ta hết. Cậu về sau sẽ cưới cô ấy mà, đối xử tốt với cô ấy. Một cô gái mồ côi khi có một bả vai để nương tựa vào, hiện tại dùng thủ đoạn gì có còn quan trọng không? Không phải tôi nói cậu, Thắng Tử, cậu có gì chứ? Công việc bình thường, gia cảnh bình thường. Đưa con gái nào mà chịu theo cậu chứ? Nằm mơ đi. Trừ phi là cô ta có vấn đề về thần kinh.

Trương Thắng nói:

- Nhà của tôi cũng không tiện. Ba mẹ ở nhà cả ngày.

Quách mập vỗ ngực:

- Không có việc gì. Ông anh đây ban ngày bán hàng ở chợ nhỏ, buổi tối thì bán hàng vỉa hè. Nhà ở cho cậu mượn tạm. Tuy nhiên, cậu phải chuẩn bị dra trải giường. Cậu đó, trước kia quá bảo thủ rồi. Cứ ôm mãi mối tình đơn phương. Một cô gái trong veo như nước, cậu cả ngày cũng chẳng há miệng nói yêu. Người ta sẽ thích cậu sao? Cậu lấy cái gì mà yêu chứ?

- Cuộc sống là củi gạo, dầu muối, tương dấm. Lập gia đình rồi cả ngày ôm đứa con ngồi trong phòng nói chuyện yêu đương sao? Đây chẳng phải là vô nghĩa à? Cho nên, muốn theo đuổi hạnh phúc mà dựa vào điều kiện bản thân là không được. Phải lợi dụng đầy đủ hết thảy mọi thứ xung quanh. Chỉ biết ngồi yêu đơn phương, thất tình thì đáng đời cậu.

Trương Thắng cười ha hả, vỗ vai Quách mập, thờ dãi nói:

- Quách mập, tôi biết anh rất tốt với tôi. Chẳng qua, anh nói rất đúng. Cuộc sống là củi gạo mắm muối, nói chuyện yêu đương không thể nuôi sống mình cả đời. Tôi bản thân nuôi còn chưa xong, lấy cái gì mà theo đuổi người ta. Làm như vậy không phải là lừa người sao?

Hắn nói với Quách mập:

- Được rồi, anh mau trở về nhà đi. Nếu về nhà muộn quá thì chị dâu sẽ mắng đấy.

Quách mập lắc đầu, rồi bước tới lấy xe, đặt cái mông to mọng lên, ép tới mức cái yên xe kêu lên ken két.

Quách mập một chân giẫm lên bàn đạp, hơi tức giận nói:

- Được, cậu đừng nghe tôi nói nữa, một lòng một dạ chờ duyên phận của mình. Người nào việc nấy.

Trương Thắng cười khổ nói:

- Được rồi, tôi tự biết lo mà. Đừng quan tâm thái quá như vậy.

Quách mập nghiêm túc nói:

- Cậu không chủ động xuất kích thì còn làm được cái gì chứ? Cậu hãy thành thật mà tự lo cho mình đi.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Lộ Thái Hồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Củi gạo dầu muối tương dấm trà

Chương 11: Củi gạo dầu muối tương dấm trà

Trương Thắng thở ngắn than dài, âm trầm nói:

- Bàn Tử, thật ra tôi nào có thanh cao, nhiều nguyên tắc như vậy chứ? Nhưng dựa chín quá sẽ không ngọt, dùng mọi cách để giành được con gái người ta, mà người đã giành được rồi, thì nay cũng đừng nên oán trách gì? Cả ngày ăn không khí, thì tình yêu dù có sâu đậm đến đâu cũng hết đi, mà cho dù là cô gái đó bằng lòng chịu khổ cùng mình, nhưng tương lai sinh con đẻ cái thì sao? Củi gạo dầu muối tương dấm trà, yêu có sâu đậm cũng chẳng mãi ra mà ăn được, tôi thật sự không tin loại tiểu thuyết ngôn tình chó má này, mới không muốn làm chuyện như vậy.

Vừa nghe vậy, vẻ mặt rạng rỡ của Quách mập lập tức âm trầm, không cần nói ai khác, tự nói bản thân từ lúc thất nghiệp tới nay vợ mình càng lúc càng lạnh nhạt đối với mình, lúc đó chỉ ít còn trông cậy vào quán ăn nhỏ kia, nhưng từ hôm kia ngay cả cái quán ăn nhỏ đó cũng đóng cửa, thì những ngày an nhàn của y cũng hoàn toàn chấm dứt, ngoại trừ theo vợ bán hàng, bao việc vặt trong nhà y cũng đều làm hết nhưng vẫn không đổi lại được gương mặt tươi cười của vợ.

Không phải là người vợ thay lòng, chỉ là bị gánh nặng cuộc sống mà tình cảm bị nhạt đi mà thôi, hàng ngày mờ mắt là chỉ nghĩ đến củi gạo dầu muối, nghĩ đến tiền nước tiền điện, nghĩ đến chút ít ỏi tiền vốn nhập hàng, bán hàng đáng thương kia, có thể kiếm được bao nhiêu tiền để nuôi sống gia đình, bọn họ còn bao nhiêu tình lực và thời gian rảnh để nói chuyện yêu đương?

Gốc rễ của tình yêu không thể hơn củi gạo dầu muối tương dấm trà, không thể hơn thực tế cuộc sống, yêu, không phải là nói là ra được.

Bị Trương Thắng gọi ra tâm sự, chút hăng hái mà y khó khăn lắm khơi lên được đã bị dả kích tiêu tan thành mây khói, cúi đầu, giống như trái cà bị sương giá.

Trương Thắng thấy một câu nói của mình làm cho Quách mập u sầu, liền áy náy vỗ vỗ vai y, nói:

- Bàn Tử, tôi biết anh tốt với tôi, nhưng một người đàn ông nếu như ngay cả việc tự nuôi bản thân cũng không được, nếu cứ quấy nhiễu miễn cưỡng người ta, chẳng phải là càng hại người ta sao? Tôi thừa nhận tôi thích Tiểu Lộ, nhưng nếu như tôi không đủ tự tin và năng lực ở trước mặt cô ấy, thì tôi thà rằng lựa chọn rời xa chúc phúc cho cô ấy còn hơn.

Quách mập đỡ tay lái, suy nghĩ một chút, bùi ngùi than thở:

- Thắng à, cậu thật là một người đàn ông tốt!

Trương Thắng chỉ cười cười, mà Quách mập bụng đầy tâm sự ngồi lên xe đạp hồng kẹt kẹt đạp đi, trong sân lớn có rất nhiều công nhân viên chức đang nghị luận, Trương Thắng đẩy suy tư lặng lẽ xoay người chui vào khu làm việc của xưởng.

Nơi làm việc của lãnh đạo nhà máy là một tòa công trình cũ kỹ đông tây sương phòng, ba tầng. Tầng một và hai là trụ sở, toàn bộ tầng ba là phòng làm việc của Giám đốc nhà máy, Thư ký. Một hành lang rất dài, mặt bên là cửa sổ, ngoài cửa sổ sát tường viện là một mảnh đất rừng, chéch bên trong là một gian phòng làm việc

Trương Thắng nhón đầu ngón chân đi rất nhẹ nhàng, hẳn muốn nghe các lãnh đạo xưởng nói chuyện, không chừng có thể hiểu tình hình hơn một chút. Hẳn thích Trịnh Tiểu Lộ là thật, nhưng trong lòng hẳn lại không hề vui sướng thấy người ta gặp bất hạnh, nếu có thể, hẳn thật mong có thể giúp đỡ hết sức mình.

Vừa rẽ vào hành lang, chính là toilet nam, Trương Thắng đang định đi qua, chợt nghe bên trong vọng ra thanh âm của một người đàn ông:

- Này, biết không, một thanh niên mới hơn ba mươi tuổi đầu, lại là một trưởng phòng, vậy mà cũng biết khoe khoang xe đẩy, tôi thì nghĩ đó là xe của nhà máy, hẳn dựa vào gì mà có? Lại còn ngày ngày ăn ở nhà hàng nổi tiếng nữa, ai có ngờ hẳn lại gặp chuyện không may đó chứ?

Đây là giọng của Phó Giám đốc Từ, hai người thường xuyên đánh cờ, sao Trương Thắng không nhận ra chứ. Hắn lập tức dừng bước, lui vào một góc rẽ cửa chính hành lang để dễ dàng rút lui, sau đó nghiêng tai lắng nghe.

Chỉ nghe một giọng nói khác:

- Bỏ đi bỏ đi, hiện tại nói cái này có ích gì chứ? Tốt nhất nhanh chóng nghĩ xem làm thế nào để giải quyết tốt hậu quả đi, Cục công an bắt người, chắc chắn là có chứng cứ rõ ràng rồi, giam giữ thẩm tra chỉ là trình tự mà thôi.

Người nọ là Phó Giám đốc Đinh quản lý hậu cần, giọng nói nói sau ông ta nhỏ dần đi, chốc lát sau bên trong có tiếng bước chân vọng ra. Trương Thắng lập tức nhanh chóng rời khỏi lâu ba. Xem ra Trưởng phòng Mạch đã bị nghi ngờ về vấn đề kinh tế rồi, cuộc nói chuyện của hai Giám đốc đã tiết lộ sự thật này, nói không chừng ở mức độ nào đó bọn họ cũng tham dự vào.

Vào vụ mùa, câu ca dao dân gian "Vất vả một năm rưỡi, kiếm được tám mươi vạn, mua một vỏ con rùa, ngồi làm Vương Bát Đản" không hề giả chút nào, có một số lãnh đạo đơn vị nhà xưởng ăn bằng tiền công quỹ, đi chơi bằng tiền công quỹ, hiện tượng dùng tiền công quỹ này vô cùng nghiêm trọng, các công nhân thấy cũng quá quen rồi

Trương Thắng không muốn dựa vào một chút tin tức không đáng tin đó để đi tố cáo làm anh hùng chống tham nhũng, hắn chỉ thấy lo lắng thay cho Trịnh Tiểu Lộ, nhưng lúc này bảo hắn đi vồn vã hỏi thăm, hắn không làm được

Nếu như hắn không thích Trịnh Tiểu Lộ mà chỉ là một đồng nghiệp, một người anh hơn tuổi, thì hắn sẽ không hề ngần ngại mà đi thăm hỏi cô, an ủi cô. Nhưng bởi trong lòng có cô, cho nên hắn không muốn đi, hắn nghĩ đó là lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, bất luận là lòng tốt thế nào, thì hành vi của mình cũng vẫn coi là có mục đích, có chút âm hiểm

Ngày hôm sau Trương Thắng không đi đâu mà chỉ ở nhà, nhưng vẫn không có tin tức gì, trong khoảng thời gian đó chỉ có một cú điện thoại của Quách mập, Trương Thắng vội vàng chạy xuống căn tin dưới lầu nghe điện thoại, trong điện thoại Quách mập lại bày tỏ nỗi khổ chất chứa trong lòng với hắn, nói trước đây vợ hiền ở nhà hầu hạ y như ông chủ, giờ thì mũi cũng không phải là mũi mà mắt cũng không phải là mắt, y quyết định đi lên Hoa Sơn xuất gia v.v..

Trương Thắng hết kiên nhẫn liền nói y muốn xuất gia làm hòa thượng thì phải có bằng Đại Học. Quách mập liền kêu thảm một tiếng:

- Tin ngưỡng mà cũng phải có bằng cấp sao? Vậy thì chẳng bằng đi tự sát còn hơn? Tôi không muốn sống nữa!

Nói xong câu đó là lại tiếp tục màn kêu khóc thảm thiết, hình như là chị dâu Kim Đậu muốn y theo bán hàng, bớt ở nhà vô nghĩa, Trương Thắng còn chưa hiểu gì thì bên kia đã cúp điện thoại.

Cứ như vậy đợi tới buổi tối thì Trương Thắng đã thấp thỏm trong lòng: "Phải chăng Giám đốc Từ thật sự có liên quan tới việc Mạch trưởng phòng bị bắt? Nếu đúng như thế, vậy thì kế hoạch lớn gây dựng sự nghiệp của mình căn bản là không thể làm được rồi."

Trương Thắng lo lắng đợi một ngày đêm, chạng vạng hôm sau Giám đốc Từ rút cuộc đã gọi điện thoại tới, muốn hắn lập tức phải đến khách sạn "Áo Ảnh", nói là mời bạn bè ngành ngân hàng ăn cơm.

Trương Thắng nghe vậy lập tức đạp xe tới đó. Tới "Áo Ảnh" rồi, lên phòng "Sa Mạc Vương Từ" lầu ba, thấy bên trong lộng lẫy, một chiếc bàn tròn dài lớn, khách khứa đã ngồi đủ.

Giám đốc Từ ngồi ở vị trí chủ trì, vừa thấy cách ăn mặc của Trương Thắng liền chau mày lại, nhưng lại giãn ra ngay, cười nói:

- A! Hà hà, vị này chính là Tiểu Trương mà tôi vừa nhắc tới đó, Tiểu Trương này là “doanh nhân nông dân” đấy, bình thường không để ý cách ăn mặc, giống như một nông dân, anh xem, tôi đã nói ngày hôm nay có khách quý rồi, bảo cậu ta mặc đồ hoàng chút, vậy mà cậu ta lại ăn mặc như này.

Một người đàn ông cao gầy ngồi bên cạnh Giám đốc Từ mỉm cười nói:

- Nông dân thì sao nào? Hiện tại giả nông dân cũng tốt, kiếm lời còn nhiều hơn chúng ta đấy.

Tất cả mọi người cùng bật cười, Trương Thắng bị Giám đốc Từ gọi tới ngồi bên cạnh, vừa đặt mông xuống ghế, Giám đốc Từ giới thiệu luôn:

- Vị này là Giám đốc Ngân hàng Hồng, vị này là Giám đốc ngân hàng Trần, vị này là Giám đốc tổng bộ phận tín dụng, vị này là...

Trương Thắng liền đứng lên gật đầu chào từng người.

Giám đốc Hồng chính là người đàn ông cao gầy kia, lúc bắt tay ông ta nắm khá chặt, lại còn trêu chọc:

- Tiểu Trương là doanh nhân nông dân, trẻ tuổi như vậy, đúng là tuổi trẻ tài cao mà. Nghe nói bữa tiệc hôm nay là cậu đãi, vô cùng cảm tạ nha.

Tim Trương Thắng đập lộp bộp: "Minh mời khách ư? Hồng rồi, Giám đốc Từ không nói trước, mình chẳng mang bao nhiêu tiền, một bữa tiệc này lại phô trương như thế..."

Trương Thắng vội nói, Giám đốc Từ nói năng dí dỏm, rất nhanh đã mở bầu không khí vui vẻ với bạn bè giới ngân hàng. Giữa bữa tiệc Giám đốc Từ đứng lên đi vệ sinh, Trương Thắng vội vàng đi theo, vào WC rồi, liền nói khẽ với ông ta:

- Giám đốc Từ, tôi không mang theo nhiều tiền...

Giám đốc Từ mỉm cười, nói:

- Không sao, tôi là trưởng bối, sao có thể để cậu trả tiền được?

Ông ta lấy từ trong túi quần ra một thẻ vàng, đưa cho Trương Thắng, nói:

- Com nước xong, cậu dùng thẻ VIP này để thanh toán, nhớ lấy hóa đơn cho tôi đấy. Bảo cậu đứng ra trả tiền, cũng là muốn tạo ấn tượng của bọn họ đối với cậu, kết giao được những người này chỉ có lợi chứ không hại.

Ông đi ra phòng ngoài, vừa rửa tay vừa nói:

- Nhưng lần tới cậu phải chú ý không được ăn mặc cầu thả như thế, nếu như không có thì cũng phải đi mua. Con người cần chú trọng cách ăn mặc, Phật chú trọng kim trang, khi cậu ra ngoài ngay cả một bộ y phục đồ hoàng cũng không có, vậy thì sao khiến người ta tin tưởng năng lực của cậu được?

Ông ta ngẫm nghĩ một chút, chợt lại hỏi:

- Đúng rồi, cậu đi cái gì tới?

Trương Thắng lúng túng nói:

- Tôi...đạp xe tới.

Giám đốc Từ cười khỏ, vỗ vỗ vai hắn, khi ra WC thì nói với anh:

- Được rồi, com nước xong cậu đánh xe tôi về nhà, đợi họ đi rồi thì cậu hãy quay lại lấy xe. Đúng rồi, bộ dạng ban nãy của cậu như khúc gỗ ý, cũng nên nói chuyện với ta và họ nữa chứ. Một khi có triển vọng, cần tài liệu gì thì tôi sẽ đối phó giúp cậu, cậu phụ trách tới ngân hàng ký hợp đồng cho vay là

được.

Trương Thắng gật đầu liên hồi, đi tới phân nửa, chợt nhớ chuyện trường phòng Mạch bị bắt, vội cẩn trọng hỏi thăm:

- Giám đốc Từ, ngày đó tại nhà máy thấy trường phòng Mạch bị bắt, anh ta....phạm tội gì vậy?

Thần sắc trên mặt Giám đốc Từ lóe lên tia lo lắng, rồi ngay lập tức thân nhiên cười nói:

- Ô, chuyện này còn chưa làm rõ, khó nói lắm. Trong xưởng đi thăm hán rồi, nhưng lại không cho gặp, hiện là giai đoạn không cho phép thăm hỏi, phòng ngừa thông đồng bịa đặt lời cung mả. Đòi người, dù gì cũng có một cái hồ, đi qua được thì thuận buồm xuôi gió, không qua được thì sẽ bị vấp ngã. Tiểu Mạch...haiz!

Bạn đang đọc truyện *Nhất Lộ Thái Hồng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Chợt nảy sinh lòng thương tiếc hoa

Người của ngân hàng tương đối mà nói thì khá quy củ, nhất là cán bộ đi cơ sở, nhiều lắm là ăn com xã giao để kết nối tình cảm một chút, chứ không đòi hỏi gì quá hơn cả. Rượu uống chưa đã, Giám đốc Từ liền cười nói:

- Nào nào, hát đi, Tiểu Trương à, mau chọn bài "Ba người trên chiếc xe" cho Giám đốc Hồng đi.

- Ôi, không hát đâu không hát đâu, hôm nay không có giọng rồi.

Giám đốc Hồng cười xua tay, Giám đốc Từ nào chịu, nói:

- Tìm bài này trong danh mục cho Giám đốc Hồng đi, tôi nghe nhiều người hát bài này rồi, nhưng chỉ có hán Hồng là hát hay nhất.

Lúc này Trương Thắng đã bảo nhân viên phục vụ chọn được bài rồi, đưa mic cho Giám đốc Hồng, cười nói:

- Giám đốc Hồng, mời ạ, mấy lãnh đạo đêm nay ai cũng phải hát nha, xin mời anh hát cho mọi người nghe.

Giám đốc Hồng mất tự nhiên cầm lấy mic, nhìn màn hình TV hát lên:

- Băng tuyết phủ trên sông Vonga, có chiếc xe chạy trên sông băng, một người trên đó hát lên bài ca u buồn...

- Hay!

Giám đốc Từ cùng mấy vị phụ tá, cán bộ tầng trung lập tức vỗ tay hoan hô nhiệt liệt, sắc mặt Giám đốc Hồng đã đỏ càng đỏ thêm, ưỡn ngực tiếp tục hát:

- Người hát chính là người đánh xe, chàng trai vì sao u sầu, vì sao cúi đầu, ai khiến anh thương tâm như vậy, người hỏi anh chính là người đón xe, là vì thấy thương con ngựa già, nó đã đi theo anh khắp chân trời.

Thật ra giọng của Giám đốc Hồng cũng khá hay, thanh âm to, ngữ điệu trầm thấp u buồn, Giám đốc Từ tiện thể thu hết thức ăn củ cải trên bàn lại dùng cây tăm xiên lên, cười hi hi tặng cho Giám đốc Hồng, hai người còn có màn ôm nhau sôi nổi.

Giám đốc Hồng hát xong lập tức vỗ tay nhiệt liệt, sau đó là Giám đốc Trần. Ông ta hát bài "Gặp nhau ở gò đồng", sau đó theo thân phận là đến lượt Giám đốc Từ. Giám đốc Từ vung tay lên nói lớn:

- Chọn giúp tôi bài "Hoa dại ven đường không nên hái" đi.

Mọi người tức thì cười ồ lên.

Giám đốc Từ bắt đầu hát, giọng cũng không không tệ, còn bắt chước theo giọng của phụ nữ, làm cả phòng đều reo hò. Mấy vị lãnh đạo đều đã vui vẻ hát hết lượt, cuối cùng đến lượt Trương Thắng. Hân khiêm tốn cười nói:

- Các vị lãnh đạo, tôi không biết hát, Giám đốc Hồng mới là hát hay, nên mời Giám đốc Hồng tiếp tục hát tặng mọi người mới đúng.

Giám đốc Hồng vội nói:

- Không được không được, đừng để tối nay mọi người mất hứng chứ? Cậu là chủ, sao không thể hát được? Thấn niên không nên dẹt dẹt như vậy, nào nào, tiểu thư, hãy đưa list bài hát cho Trương Thắng.

Giám đốc Từ cũng cười nói:

- Hát một bài thì hát một bài, không biết hát thì hát một bài "Tôi ở bên lề đường" là được mà.

Tất cả mọi người đều hưởng ứng theo, muốn vị ông chủ nông dân này hát. Trương Thắng bắt đầu, cầm list bài hát lật lật xem. Giọng của hân cũng không kém, chỉ là bài hát hân biết quá ít, chỉ có ca khúc "Hoa Tâm" được yêu thích thịnh hành nhất gần đây là hân nghe đến quá quen thuộc, nhưng một câu lại không hát được, bài mà hân biết đều là ca khúc nhạc phim điện ảnh và truyền hình.

Khách sạn vừa mới đưa vào một nhóm đĩa mới, Trương Thành mở list bài ra, ca khúc mới nhất ở ngay trang đầu, hân liếc nhìn thấy bài "Người đi", không khỏi vui vẻ nói:

- Hay là hát bài này đi.

Đây là ca khúc chủ đề của kịch truyền hình "Hò Tuyết Nham" gần đây được phát, nói về Hồng đình thương nhân Hò Tuyết Nham gây dựng sự nghiệp bằng hai bàn tay trắng, đạt được sự nghiệp đỉnh cao, lại bị lật đổ xuống đáy. Chủ đề của ca khúc này cực kỳ bi thương, rất có sức cuốn hút, ca từ cũng rất có ý nghĩa nghệ thuật. Trương Thắng chỉ xem vài tập là đã thuộc bài hát này rồi.

"Nhân ~~~~ quý thiên địa... , vạn kim tự kháng khái..."

Trương Thắng cất giọng lên, âm vang cả sảnh đường, thấn âm vút cao rồi sau đó lại hạ xuống thấp, âm điệu uyển chuyển, dùng chính là khóc âm nhưng cũng cảm nhận chút âm vui vẻ trong đó.

Chỉ là bài hát này quá bi thương, phần lời cũng toát lên cảm giác cô quạnh: "Cuộc đời như giấc mộng trôi theo năm tháng, chỉ còn đau khổ ở lại...luyến tiếc hồng nhan, vung đi còn trở lại, mệnh sinh tử trút vào những ân oán, thương cho mối tình thâm, không biết làm sao khi tình xuân đã mất đi, không biết làm sao khi giang sơn dễ đổi...không làm sao hơn đường quay về đã thay đổi, không làm sao hơn thì vận người khác đã thay đổi. Cuộc sống xa hoa khi đã mất, tay lại trắng tay, son thủy mê ly hoa rơi trong sương mù, tâm nguyện có con thuyền nhỏ câu trên sông lạnh, gió vút qua tóc đã bạc trắng..."

Địch tổng bộ phận tín dụng liên tục lắc đầu, nói:

- Quá bi, quá bi, cậu là thanh niên, sao lại hát bài hát đau buồn như thế? Phạt ba chén, phạt ba chén!

Trương Thắng thấy mọi người hào hứng, liền vội vã tự phạt ba chén rượu. Giám đốc Hồng cười dài nói:

- Đúng rồi, thanh niên sao mà hát thể loại khám phá hồng trần, hiểu rõ cuộc đời huyền ảo này được? Bài này không tính, hát bài khác đi..

Giám đốc Hồng là nhân vật số một, ông ta lên tiếng, Trương Thắng sao dám làm trái, đành phải mở list ra, chọn bài "Túy quyền" để hát. Hát xong, Giám đốc Hồng mới mỉm cười, một lần nữa lấy lại mic. Trương Thắng vì uống liền một lúc ba chén, trong bụng căng lên, cố ngồi đó chờ Giám đốc Hồng hát xong một bài, vỗ tay xong, lúc này mới đứng dậy lao đảo đi toilet.

Trương Thắng biết mình uống hơi nhiều, nên bước đi rất cẩn thận, choáng váng tới cửa toilet nam, vừa đến thì nghe bên trong vọng ra giọng nam trung niên:

- Tiểu Đình, lát nữa hân bảo Tần tiểu thư ra ngoài giả vờ bàn chuyện, cậu lên bỏ thuốc vào cốc của cô ta nhé.

Một giọng nam khác nói:

- Anh Tề, cô gái kia thật là đẹp như hoa, nhưng...tất cả mọi người đều là đi chung một con đường, trở mặt như vậy hình như không hay lắm? Phụ nữ mà, muốn loại nào mà chẳng có, không cần phải...

"Bộp"

Người được gọi là anh Tề kia vỗ mạnh lên vai người kia, cười lạnh nói:

- Tôi đã thấy người còn có thể để cô ta toàn vẹn quay về sao? Hắc! Trở mặt với tôi sao? Cô ta dám, chỉ cần anh đây chặn hàng của bọn họ, lập tức cắt đứt đường tài của bọn họ rồi...

Trương Thắng lao đảo đi tới, nghe thấy toàn bộ, nhưng bởi vì choáng say nên phản ứng của hắn có chút chậm chạp. Khi nghe xong màn đối thoại này cũng là lúc hắn đẩy cửa, hai người bên trong lập tức ngừng cuộc nói chuyện.

Trương Thắng khẽ liếc mắt, một người đàn ông trung niên cường tráng mặc âu phục màu đen, mặt chữ quốc, trên gò má có mấy nếp gấp vất vả, da mặt đỏ gề, đầy hung ác. Ông ta toét miệng, uống đến mặt đỏ bừng, miệng đầy mùi rượu, người đàn ông bên cạnh thì trẻ hơn, người gầy, nhìn tinh táo hơn ông ta.

Trương Thắng mơ màng đi qua, đứng đằng kia cời séc quần, hai người đánh mắt cùng ra ngoài. Giải quyết xong, đầu óc Trương Thắng mới phản ứng: "Lão này hình như muốn bảo đồng bọn đánh thuốc mê cho cô gái nào đó để làm nhục thì phải?"

"Cô gái này thật đúng là đáng thương..." Trương Thắng nghĩ, lắc đầu, cài quần xong, đi ra rửa tay, súc miệng, tiện thể rửa mặt để mình tinh táo hơn chút, rồi mới đi về phòng mình.

Đi được nửa đường thì nhìn thấy một cửa phòng mở ra, người trung niên mặc âu phục đen vừa nãy cười cười đi ra, theo sau là một cô gái.

Cô gái này thật xinh đẹp! Lần đầu tiên thấy là cảm giác sạch sẽ nhẹ nhàng khoan khoái, nhẹ nhàng khoan khoái giống như lòng trắng trứng của một quả trứng vừa bóc vỏ, làm cho người ta nhìn sẽ cảm thấy cho dù trong kẽ chân của cô cũng tuyệt đối không chút cẩu bẩn. Đây chính là cảm giác tổng thể mà cô gái này mang đến.

Nhìn kỹ, vóc dáng cô thon dài duyên dáng, trên người mặc chiếc áo mỏng màu trắng sữa mềm mại sát người, vẽ nên đường cong bộ ngực vô cùng tinh tế. Dưới vòng eo nhỏ nhắn là chiếc váy ngắn màu vàng nhạt, ôm lấy cặp mông tròn lẳn quyến rũ, dưới chân váy là cặp đùi dài nhỏ, dưới nữa là đôi giày xăng đan cao gót sắc pha lê.

Khi cô gái đi tới hành lang, mặt đối diện với Trương Thắng, người trung niên mặc âu phục đen kia ôm vai cô, cô bước nhanh hơn, dường như là để tránh đường cho người khác, bóng dáng ẩn hiện bên phía hành lang rồi mới tránh khỏi tay ông ta. Nhưng đến lúc này thì cô lại thành quay lưng về phía Trương Thắng.

Cho nên vẻ đẹp của cô, Trương Thắng chỉ được nhìn trong khoảnh khắc, đôi mắt đen như điểm nước sơn, rất sáng, rất trong trẻo, rất sâu thẳm...

Nghĩ đến một cô gái như vậy mà bị đánh thuốc mê, sau đó bị gã đàn ông mặt dữ tợn kia đưa về nhà làm nhục thỏa thích...trong ngực Trương Thắng lập tức tràn ngập sự tức giận. Cảm giác này giống như thấy một đồ sử tình mỹ bị người khác làm vớ; lại giống như tận mắt thấy một đóa bách hợp ngậm hương nhả mùi bị người khác ném xuống đất, giẫm nát.

Vừa nghĩ đến hình ảnh đấy, trong lòng Trương Thắng vô cùng khó chịu. Cô gái có khí chất đặc biệt trong sáng tươi đẹp như này, hắn không đành lòng thấy cô bị kẻ khác chà đạp.

Đối với vật thể mỹ lệ, bản năng của con người đều muốn che chở, lúc này lại có tác dụng của cơn thì bản năng này lại càng phát huy hiệu quả, tính lý trí yếu đi làm Trương Thắng đã bắt đầu nảy sinh ý niệm bảo vệ người đẹp trong đầu. Hắn loạng choạng đi về phía trước, lúc đến gần thì bỗng nhiên đầu óc lóe lên một chủ ý.

Hắn đi tới phía sau cô gái, chỉ nghe giọng nói rất dễ nghe của cô nói:

- Ông chủ Tề, khoản làm ăn này rất rất công bằng, có chuyện gì thì cứ nói thẳng ra, còn gọi tôi ra đây...

Cô gái nói đến đây, dưới chân Trương Thắng chợt mềm nhũn, lão đảo lao tới như muốn bắt được cô để ổn định thân thể mình. Vừa ôm lấy cô, nhưng dù động tác của hắn vẫn bị quán tính nhào về trước. Cô gái bị bất ngờ, tụt một bên giày, hét lên một tiếng đã bị hắn ôm ngã xuống đất.

Có hai thanh niên xa xa đang đối diện cười nói, chợt thấy tình hình này, một người trẻ tuổi lập tức cho tay vào ngực, đồng thời định chạy tới bên này nhưng lại bị người đàn ông đứng cạnh kéo lại, đưa mắt nhìn về phía đó, lại khẽ lắc đầu với bạn. Hành động của hai người hoàn toàn không gây chú ý cho những người khác.

- Thật mềm mại, eo thật nhỏ nha!

Trương Thắng thầm khen, cảm giác rất tuyệt làm hắn gần như quên cả việc chính, vội kêu:

- Xin lỗi, xin lỗi, tôi...tôi đi không vững!

Nhưng lại khẽ nói nhỏ vào tai cô gái:

- Cần thận chén rượu có thuốc mê!

Cô gái bị hắn làm ngã trong hoảng sợ khuyêt tay vô thức huých về phía sau, nghe hắn nói vậy chợt dừng lại, nhưng mặc dù cô dừng lại đúng lúc nhưng Trương Thắng vẫn bị huých trúng ngực, cũng may hắn uống khá nhiều nên cơ thể cũng đã hơi tê dại, nên không cảm thấy đau lắm.

Cô gái quay đầu lại, khuôn mặt xinh như hoa ở ngay trước mắt, cảm giác mỹ lệ thấm sâu vào ngực Trương Thắng, nhưng cũng bởi vẻ đẹp hoàn mỹ quá mãnh liệt làm hắn trong thời gian ngắn như vậy không thể nào nhớ được hàng mi của cô, đôi mắt của cô, thậm chí tóc cô dài hay ngắn, trong lòng chỉ có một cảm giác vô cùng hoàn mỹ.

- Tàn tiểu thư, Tàn tiểu thư...

Ông chủ Tề kia vội vàng đỡ cô đứng lên, sau đó tức giận túm áo Trương Thắng, quát to:

- Khốn kiếp, mày bắt uống có được không? Bỏ đây đánh cho mày rụng răng bây giờ!

Trương Thắng vùng tay loạn xạ, sợ hãi nói:

- Xin lỗi, tôi say quá, đi không vững, tôi xin lỗi.

Tàn tiểu thư đưa bàn tay nhỏ và dài ra ngăn, cười nói:

- Bỏ đi, ông chủ Tề, hôm nay là nói chuyện thành công của việc làm ăn, mọi người đều vui vẻ, chỉ là một con ma men thôi, đừng tính toán với hắn ta làm gì.

Tàn tiểu thư nói xong, đôi mắt đen sâu thẳm chăm chú nhìn Trương Thắng.

Thấy Tàn tiểu thư nói vậy, ông chủ Tề cũng thấy không tiện đánh nhau, liền hừ một tiếng, đẩy Trương Thắng, mắng:

- Cút!

- Xin lỗi, tôi rất xin lỗi!

Trương Thắng liên tục nói, bám vào tường mà đi. Hắn chỉ có thể nói một câu như thế, còn lại phải xem tạo hóa và sự nhay bén của cô gái. Tận hết sức rồi, lòng hắn đã yên ổn.

Cô gái khẽ phì y phục, liếc nhẵn nhìn theo bóng lưng hắn, sóng mắt lưu chuyển, tràn đầy vẻ kỳ lạ.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Lộ Thái Hồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Diêm vương gặp quỷ cũng khó chơi

Hết cuộc vui, mọi người tiễn mấy vị Giám đốc ngân hàng ra về. Trương Thắng và Từ Hải Sinh trao đổi ý kiến một chút, thỏa thuận kế hoạch tiến thêm một bước khắc phục khó khăn, sau đó ai về nhà nấy.

Uống một ấm trà lạnh, Trương Thắng rút một điếu thuốc, đặt gạt tàn lên đầu giường, rít sâu một hơi, gổi lên cánh tay suy nghĩ.

Chuyện hôm nay bất chợt nảy lên ý niệm cảnh báo cô gái xong hắn cũng không để trong lòng. Cô gái kia thật sự rất đáng mến, nếu đã gặp mà không cảnh báo cô ấy, sợ rằng sau này sẽ trở thành tâm bệnh ở trong lòng hắn.

Lúc đó chắc chắn cô gái đã nghe rõ lời cảnh báo của hắn, từ ánh mắt cô nhìn hắn là có thể nhận ra, nói vậy chắc hắn cô đã cảnh giác tránh được một kiếp rồi.

Làm một chuyện tốt, trong lòng Trương Thắng thấy rất thoải mái. Khi còn bé hắn đã hơn một lần tưởng tượng mình là hiệp khách giang hồ, mặc sức nơi sơn dã, xa rời nơi phồn hoa. Cảm thấy mình như "tiên y nô mã", bạch y trường kiếm ra tay hiệp trợ, đến sau này lớn lên hiểu chuyện mới biết thế sự vô thường, mà hắn chỉ là một nhân vật nhỏ bé ở trong biển người, ngay cả bọt biển cuộn lên cũng không đứng dậy được.

Chuyện tối nay cũng bởi rượu, chứ bình thường hắn cũng không có can đảm làm như vậy. Dù sao dũng khí và nhiệt huyết ở thời điểm này sẽ phải dùng máu để trả giá. Con người khi đang tỉnh táo thì luôn cân nhắc lợi và hại, can đảm tự nhiên mà yếu đi.

Nhưng chuyện này chỉ là một tiết mục nhỏ xen vào cuộc đời hắn, ngoại trừ gây cho hắn chút men say, một chút thỏa mãn ra thì rất nhẵn bị hắn ném qua một bên. Hiện tại điều làm hắn quan tâm nhất chính là việc của mình, chuyện này đã có một chút sáng sủa, càng làm hắn thêm kiên định. Cơ hội lần này là lần đầu tiên hắn chủ động mạo hiểm.

Kiểm đi chệch mũi, một bước lỡ thì sẽ nghìn thu mang hận, thế nhưng nếu thành công thì sao? Đó chính là bất đắc dĩ, "Nhất phi trùng thiên", hiện tại Trương Thắng đã đi lên con đường này rồi, chỉ có thể thành công, không thể thất bại.

Dưới sự đáp cầu dặt mồi của Giám đốc Từ, trong khoảng thời gian này Trương Thắng và người của ngân hàng ngày ngày gặp nhau. Hắn vốn tưởng rằng ăn bữa cơm có thể giải quyết được vấn đề, nào ngờ hôm nay ăn bữa, mai ăn bữa, có rất nhiều thứ đồ ăn mà cả đời Trương Thắng chưa từng nghe tên mấy ngày nay đều được nếm thử, rồi bình thường còn phải chuẩn bị chọn những món ăn đặc sản miền núi mang đến nhà cho mấy vị lãnh đạo.

Dưới “thế tấn công” dày đặc như này, cuối cùng bọn họ cũng nói lỏng miệng. Chẳng biết Giám đốc Từ bằng cách gì đã tìm được một xấp tài liệu, có cả hợp đồng liên quan đến đầu tư, xây dựng nhà xưởng, giao cho Trương Thắng, bảo hắn đến ngân hàng.

Trương Thắng lại cùng người của ngân hàng chạy lên lên xuống xuống để có được một con dấu, hắn cũng không thể để bạn hữu ngân hàng cho vay chạy đi chạy lại không công được, tiền xe đi lại, thuốc thơm trà ngon, cơm trưa bia bọt tất cả đều là Trương Thắng móc hầu bao chi trả, hơn một tuần đã tiêu hơn ba nghìn đồng, chiếm một phần ba toàn bộ tài sản của hắn. Hôm nay là hắn ôm thái độ không thành công thì thành nhân, may mà trời thấu, sau nửa tháng rốt cuộc thư thông báo cho vay đã tới tay.

Hắn đi khắc dấu, lại đi ngân hàng để mở tài khoản cá nhân trong kỳ hạn tám tháng, khoảng hai triệu tám trăm ngàn cho vay ngắn hạn nông nghiệp đã tới tay rồi, Trương Thắng ngụy trang là doanh nhân nông dân, thật ra là kẻ tay trắng, có năng lực gì mà đi vay? Cho nên khoản tiền này chính là khoản vay đảm bảo, đây cũng là một nguyên nhân mà khó được phê duyệt.

Người bảo lãnh là xí nghiệp có quan hệ với nhà máy in Ấn Ba Sao, khi đó phía ngân hàng ở phương diện này cũng còn tồn rất nhiều kẽ hở, quản lý không được nghiêm ngặt lắm, hai xí nghiệp cùng làm các loại thủ tục bảo đảm cho vay cho đối phương, quan hệ bảo đảm loạn xạ hết cả lên, Giám đốc Từ nhân

cơ hội này liền chui qua kẽ hở, lấy được một vài tư liệu về bảo lãnh vàng thau lẫn lộn trước đây.

Đương nhiên, trên văn kiện tuyệt đối không có chữ ký Từ Hải Sinh của ông ta, một khi sự việc phát sinh, cho dù Trương Thăng dụ dỗ ông ta, cũng đừng mơ sẽ bám được vào ông ta, tìm được chứng cứ pháp luật.

Cho vay thì sẽ bị tính lãi, như gà đẻ ra trứng, sau khi tiền vốn chứng thực phải không ngừng thu xếp công việc mua đất. Bước tiếp theo chính là liên lạc bàn bạc với các cán bộ hai cấp thôn xã Đại Tiểu Vương khu Kiều Tây liên hệ mua đất.

Thế nhưng mấy ngày nay Giám đốc Từ đột nhiên bận việc, bởi vì lúc hùn vốn phía Hồng Kông vẫn chưa phái ra người nào, mấy ngày gần đây rất có khả năng sẽ phái người qua, Giám đốc Từ làm lãnh đạo chủ chốt cũng phải bận rộn, phải chuẩn bị tư liệu báo cáo. Ngoài ra, ông ta dường như còn có việc làm ăn khác. Trương Thăng từng nghe ông ta gọi điện thoại, mơ hồ đề cập đến một vài chuyện làm ăn, cho nên lúc này Giám đốc Từ không thể giúp hắn được.

Khoản làm ăn này Giám đốc Từ bỏ ra cũng không nhiều, lợi dụng mạng lưới quan hệ chính là quan hệ hiện có của ông ta, phí dụng quan hệ xã hội đại thể có thể chi trả, hơn nữa tin tức khai phá, phát triển Kiều Tây vẫn chưa truyền ra, có người dưới tình huống bình thường cảm thấy hứng thú đối với khu đất mục nát của Kiều Tây, bọn họ trong cuộc họp sẽ vội vàng bàn bạc thỏa thuận, cho nên Từ Hải Sinh không muốn gây nên một sự chú ý nào.

Ông ta phát hiện Trương Thăng là người ít nói, hiền lành nhưng ý nghĩ cực kỳ linh hoạt, cái hần thiếu chỉ là kiến thức chưa đủ, không có tầm nhìn rộng, nhưng hắn sẽ rất nhanh dung nhập trong đó. Trải qua một thời gian rèn đúc, bất luận là ăn mặc, nói năng, hay là đối nhân xử thế, hắn cũng không còn vẻ non nớt ngày ngỗ nữa. Cho nên sau khi đã liên hệ được với vài vị thư ký và lãnh đạo mấy cơ sở, ông ta liền để Trương Thăng đi trước tìm đường.

Trương Thăng hiện tại đã mua một bộ tây trang cũng tạm tạm, mặc vào vô cùng anh tuấn phong độ, kiểu tóc quê mùa cũng được thay đổi, đã nghiêm nhiên trở thành thanh niên công chức khá xuất sắc. Ít nhất khi cần phải ra ngoài đi giao tiếp hắn cũng thuê xe thay đi bộ, không còn đi chiếc xe rách nát mất mặt kia nữa.

Trương Thăng kích động chạy tới khu Kiều Tây, trước tiên cùng mấy cán bộ thôn Đại Vương Trang, Tiểu Vương Trang bàn bạc một hồi, thuốc ngon cũng hút rồi, bữa tiệc buổi tối đủ yêu cầu cũng đã chiêu đãi rồi, nhưng khi đề cập tới vấn đề chính là mua đất, thì những cán bộ thôn nhìn có vẻ thật thà này lại ngậm miệng không chịu nói gì.

Nông dân có cơ trí và sự giao hoạt của nông dân, đặc biệt họ lại là cán bộ xã, thôn. Trương Thăng còn quá non nớt khi giao tiếp với bọn họ. Hắn rất phiền muộn, không thể lý giải rốt cuộc vấn đề xảy ra từ khâu nào người nào. Tất cả hắn đều dựa theo cách thức giao tiếp của Giám đốc Từ, nhưng những cán bộ nông thôn này còn khó đối phó hơn cả những “thần tài” của ngân hàng, đại khái đây là Diêm vương gặp phải tiểu quỷ cũng khó chơi rồi, khoản chiêu đãi họ cũng không hề nhỏ, nhưng bọn họ luôn tỏ ra lạnh nhạt, nói năng cẩn trọng, khiến hắn tức cũng không tức được.

Trong tài khoản là khoản vay hai triệu tám trăm ngàn ngày nào cũng sinh lãi, bọn họ kéo dài, thì Trương Thăng khó mà chống đỡ nổi. Roi vào đường cùng, Trương Thăng không thể làm gì khác hơn là gọi điện thoại báo cáo tình huống với Giám đốc Từ. Giám đốc Từ hôm nay tâm trạng vô cùng tốt, ở trong điện thoại nghe luôn cất tiếng cười to, nghe hắn nói phân nửa liền nói:

- Được rồi, cậu không cần nói nữa, đến nhà tôi đi, chúng ta gặp rồi nói chuyện.

Trương Thăng lòng như lửa đốt, thuê xe chạy đến nhà Giám đốc Từ. Giám đốc Từ ở tại tiểu khu "Thiên Thảo U Đình", đây là khu dân cư cao cấp nhất, ông ta ở lầu ba, nhà lầu lịch sự "kim tam ngân tứ", ông ta tậu tầng lầu tốt nhất.

Kiến trúc gồm hai trăm phòng ở giống nhau, toàn bộ gian phòng trang trí đều là phong cách Châu Âu, vô cùng tráng lệ. Con trai của Giám đốc Từ học tại New Zealand, bà mẹ lúc đầu còn đi theo cùng, sau bỏ tiền ra làm thẻ xanh, trở thành người Hoa ngoại tịch, nhưng Giám đốc Từ vẫn một mình ở trong nước, bình thường thì thuê giúp việc đến quét tước dọn dẹp.

Trương Thăng cũng không có lòng quan sát căn phòng xa hoa này, thay đổi dép đi vào phòng khách, vừa ngồi xuống liền kể lại tường tận tình huống đã trải qua mấy ngày nay cho Giám đốc Từ nghe.

Giám đốc Từ mặc quần áo ngủ, đi tới quầy rượu bằng gỗ lim bên cạnh, lấy ra một chai XO, rót ra chén, khẽ nhấp một nhấp, lắng lắng nghe Trương Thăng kể.

Trương Thăng nói xong, hoang mang hỏi:

- Giám đốc Từ, anh nói xem chuyện này có lạ không, đám cán bộ thôn xã còn kiêu ngạo hơn cả người của ngân hàng, bắt kể tôi có khách khí thế nào, chủ động mời ra sao, bọn họ đều rất kín miệng, không nói gì cả, hần nói xem chuyện này rốt cuộc là như nào?

Giám đốc Từ lắc lắc cái chén, rồi uống cạn chung rượu, chép chép miệng mấy cái, chậm rãi nuốt xuống, lúc này mới híp mắt cười nói:

- Mấy ngày nay, chuyện của tôi khá bận, cũng không để ý tới chú được. Chuyện này là trách nhiệm ở cậu, ngày nào cậu cũng mời, ngày nào cũng tiếp, kẻ ngu cũng thấy được là chú nóng lòng mua đất đến thế nào.

- Cậu cũng không nên xem thường bọn họ, bọn họ có thể ít kiến thức, ăn mặc thì quê mùa, nhưng không có nghĩa là chỉ số thông minh của bọn họ thấp hơn so với người khác. Kẻ địch rất giáo hoạt, nếu không nhìn thấu cậu nóng lòng muốn mua đất, bọn họ sẽ không vững như Thái sơn vậy đâu. Hiện tại sợ là cậu phải tốn thêm công sức rồi, người ta đã nắm giữ yếu điểm của cậu, nên chẳng sợ cậu không ra thêm nhiều máu nữa. Lúc này cần phải bình tĩnh nhẫn nhịn...

Trương Thắng tự ngẫm lại thấy mình mấy ngày nay đúng là quá nóng lòng, không khỏi âm thầm hối hận. Thái độ làm người kinh nghiệm xử lý vẫn còn non kém, xem ra mình còn phải học hỏi nhiều thêm.

Hần sốt ruột hỏi:

- Còn phải "ra huyết" nữa? Vậy...tôi phải làm sao bây giờ?

Giám đốc Từ cười nói:

- Cái này à, còn phải xem khẩu vị bọn họ lớn thế nào. Mấy ngày tới tôi rảnh, chúng ta lại tìm bọn họ. Được rồi, nhà hàng sang nhất là nhà hàng nào? Trung tâm giải trí tốt nhất ở đâu? Gái đẹp nhất là chỗ nào?

Trương Thắng ghen hống nhìn trần trời nói:

- Cái này...tôi sao biết được?

Giám đốc Từ cười dài nói:

- Hiện tại mà nói, nhà hàng sang nhất là "Hòa Bát Nguyệt", vũ trường là "Thiên Lại Chi Thanh", tắm massage là "Đại Hòa", gái đẹp thì đương nhiên là "Quốc Sắc Thiên Hương" rồi.

Ông ta đứng lên, nặng nề mà vỗ vai Trương Thắng, phóng khoáng hất tay nói:

- Về nghỉ ngơi đi, bỏ mặc bọn họ ba ngày, sau đó tôi cùng cậu sẽ mời đám nhà quê ấy đi trải nghiệm!

Bạn đang đọc truyện *Nhất Lộ Thái Hồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Chiến trường rượu, chủ tịch xã Cỏ

Theo lời dặn của Giám đốc Từ, Trương Thắng kìm lại tức giận, không liên lạc với bọn họ nữa. Tận đến buổi chiều ngày thứ tư, Trương Thắng mới cảm danh bạ, ôm điện thoại bắt đầu mời bọn họ dự tiệc. Thật ra ở thôn cũng hay mở tiệc, lần đó mời, bọn họ cũng không ra sức khước từ như cán bộ vậy, đưa đây hết lần này đến lần khác. Chỉ là bọn họ uống rượu rất sáng khoái, thực sự có thể làm cho người mập thành người gầy, mà người gầy thì thành người chết.

Hôm nay mời xã, trong hai cấp cán bộ thôn, to nhất là chủ tịch xã Cỏ. Chủ tịch xã Cỏ tên là Cỏ Cỏ Vần, người này hơi quái dị. Nhớ lại bữa tiệc chiều đầu ông ta vài ngày trước, khi tự giới thiệu, ông ta nói khi mới sinh còn chưa có tên, ông bố không biết được mấy chữ, ông ta từng nghe đến một người rất có học vấn, biết văn giáp cổ, vì thế liền lấy tên cho đứa con như vậy.

Tuy rằng khi đến trường chủ tịch xã Cỏ vẫn hay bị bạn học giễu cợt, nhưng khi trưởng thành lại cảm thấy cái tên này mang vài phần tao nhã, nhất là bất kể làm gì, lãnh đạo chỉ cần gặp ông một lần là không quên được, lại rất may mắn, cho nên cũng không muốn sửa tên nữa.

Chủ tịch xã Cổ có khuôn mặt vuông vắn, thân hình trắng kiện, mắt hơi híp như mắt cá nhưng lại rất sáng, toát lên vẻ khôn khéo.

Trương Thắng đã hai lần mời com ông ta, người này nói chuyện khá thân thiện, tuy nhiên chỉ giới hạn trên bàn rượu. Khi nói chuyện ở văn phòng, chủ tịch xã Cổ vẫn ngồi nửa thân trên ghế ông chủ, ánh mắt nửa khép nửa mở, giọng rất nhỏ, nếu ai không nghiêng thân nghiêm túc mà nghe, căn bản sẽ không biết ông đang lẩm bầm cái gì.

Tuy nhiên khi vào bàn rượu, ông ta ngồi thẳng, giọng nói oang oang, hể mở miệng là không dừng lại, cứ như là nuốt chất bổ gì vào thì nhất định là phun ra cái đó.

Làm chủ tịch xã, ông cũng thích làm dáng đấy, mỗi lần Trương Thắng mời cán bộ, chỉ có ông ta là hay lần lữa xin miễn, lần này cũng từ chối mãi, nhưng sau Trương Thắng nói thành khẩn quá, mới cười trả lời một câu:

- Xong việc xem thế nào đã rồi nói sau.

Trương Thắng ghi ở trong lòng, tới gần năm giờ lại gọi điện lại, không ngờ chủ tịch xã Cổ đồng ý tham dự tiệc rồi. Trương Thắng gọi điện thoại giao thiệp với những người này, so với một ngày vật lộn sống còn còn phải hao phí tinh thần hơn. Liên hệ xong, hắn đang nằm trên giường nghĩ ngợi thì Giám đốc Từ gọi điện thoại tới.

Ngoại trừ lần đầu mở tiệc chiêu đãi nhân viên ngân hàng là do Giám đốc Từ thu xếp, Trương Thắng là người tới cuối cùng ra, thì những lần khác đều là Trương Thắng làm chủ, tiến hành sắp xếp. Hôm nay đương nhiên cũng không ngoại lệ, Trương Thắng còn phải đến trước. Tuy nhiên đêm nay Giám đốc Từ cũng tham gia, nên trong lòng Trương Thắng thoải mái hơn nhiều.

Trương Thắng vội vàng nói với ba mẹ là buổi tối có việc, rồi vội vàng xuống lầu. Khi hắn tới “Hóa bát nguyệt”, vừa đứng lại ở cửa, Giám đốc Từ cũng đánh Santana tới. Đỗ xe xong, Giám đốc Từ đi tới, mỉm cười nói:

- Khách khứa vẫn còn chưa tới à?

Trương Thắng gật gật đầu nhìn đồng hồ nói:

- Mới năm giờ bốn mươi, chừng hơn sáu giờ mọi người mới đến, đang thời điểm kẹt xe.

Giám đốc Từ gật đầu nói:

- Ừ, tôi lên lầu trước, đợi ông Cổ bọn họ tới, chúng ta vừa uống vừa trao đổi.

Ông ta đi tới cửa, cô nhân viên mở cửa cho, ông quay người lại, cười nói:

- Biết cậu thanh niên, uống tốt, tuy nhiên những người này đều là cán bộ đã trải qua sa trường rượu, không phải là đèn cạn dầu, những khách mời hôm nay nhất định là uống rất lợi hại. Đây là thuốc tỉnh rượu tôi mang theo, lúc cần thiết thì uống vào hai viên, đừng có khách còn chưa uống đủ mà cậu đã gục trước rồi đấy.

Tuy nói quan hệ đồng minh chỉ là cùng chung lợi ích, nhưng mấy ngày này, Giám đốc Từ thật sự đã dạy hắn rất nhiều điều, cũng rất chiều có hắn. Nếu không có Giám đốc Từ ở giữa xoay vần, thì ngay cả Trương Thương có biết tin tức khai thác Kiều Tây, cũng căn bản không có năng lực bắt lấy cơ hội này, chỉ có thể trông nhìn nó chạy khỏi lòng bàn tay. Bởi vậy đối với sự quan tâm của Giám đốc Từ, đáy lòng Trương Thắng vẫn vô cùng cảm kích. Hắn nhận lấy lọ thuốc, nhìn Giám đốc Từ cười cười.

Đến tận sáu giờ ba mươi, mới có một chiếc xe taxi và hai chiếc xe từ từ đi đến. Khách mời đều là cùng thôn cùng xã, hiển nhiên là bọn họ đã hẹn ở cùng một chỗ rồi mới tới. Trương Thắng vội vàng nghênh đón, đưa những người khách xuống xe, vừa hàn huyên vừa tiến vào khách sạn.

Thật ra Giám đốc Từ nói những nhà hàng này cũng không phải là nơi xa hoa nhất, chỉ là nơi nổi danh nhất trong công chúng thôi. Những nơi thực sự xa hoa đều phải là hội viên, cũng không cần biết ở ngoài xã hội có tiếng tăm gì, những người nhà quê này làm sao đã được biết đến? Giám đốc Từ là nhìn người mà đặt tiệc, đặt ăn ở đây cũng phù hợp với thân phận và kiến thức của họ.

Chủ tịch xã Cổ béo phệ, vừa nhìn đã biết là người hay ngồi văn phòng, theo sau là viên chức thôn, trên mặt hơi có chút tang thương, tuy nhiên cô phục vụ cũng không có trông mặt mà bắt hình dong, bây giờ, có người ăn mặc như ăn mỳ, nhưng lại là chủ mỏ than lưng giắt bạc triệu, dám nghênh ngang đi vào trong này, cô đều phải kính trọng.

Vừa vào đến “Hóa Bát Nguyệt” có thể nhìn thấy giả sơn, quái thạch với suối nước phun chảy, cầu nhỏ, hành lang gỗ mang màu sắc cổ xưa, bên trong là trồng cây chuối, cây trúc, nhân viên phục vụ đều mặc trang phục cổ trang, nhìn không khí rất là lịch sự tao nhã. Trên hành lang dài, còn treo nào ớt nào ngô, bí đỏ, nhìn rất có phong vị dân gian.

Xem ra Chủ tịch xã Cổ đã từng tới nơi này, nên không cần người dẫn đường, lên tiếng hỏi phòng, liền đầu tàu gương mẫu, ngựa quen đường cũ đi thẳng lên phòng tầng hai. Vừa vào phòng, Giám đốc Từ liền đứng lên đón chào, cười ha hả nói:

- Chủ tịch Cổ, quý nhân hân thật là khó mời nha, phải để cho hân em của tôi đến mời ba lần mới bằng lòng, rất hân hạnh được đón tiếp.

Chủ tịch xã Cổ ngăn ra, dường như thật bất ngờ khi thấy có người khác tiếp khách, nhưng ông ta và Giám đốc Từ là người quen, sau khi ngăn ra liền lập tức đổi ngay vẻ mặt tươi cười, nhún tiến hai bước nói:

- Hần là anh Từ? Ái chà chà, mấy ngày không gặp rồi. Như thế nào... Tiểu Trương là bạn hẳn à? Tiểu Trương sao lại không nói tên anh Từ ra cơ chứ, anh nhìn xem, thế này thật là nước lớn trôi miếu Long vương a.

Giám đốc Từ cười ha hả nói:

- Tiểu Trương là bạn tôi, thanh niên, cần phải làm chút việc nhờ đến hẳn Cô, kết quả là vài lần hẳn cũng không mở miệng vàng, cậu ta liền tìm tới tôi. Tôi cũng vậy, nghe cậu ta nói rồi mới biết là hẳn, ha ha, mời ngồi, các vị, mời ngồi xuống! Tiểu thư, mang trà lên trước.

Chủ tịch xã Cổ ưỡn bụng bự ha hả cười nói:

- Nhận ăn tiệc nhiều cũng không tốt đi, tôi cũng cảm thấy tiểu Trương là thật lòng muốn làm chút sự nghiệp, cũng không muốn quá mức làm khó hẳn ta, mới đưa những người bạn này tới tụ họp thôi.

Tiệc rượu đúng là một phương pháp giao lưu rất tốt, mặc kệ lúc làm việc nghiêm túc cỡ nào, lúc này nói chuyện với nhau liền giống như bạn tốt lâu năm, tỏ ra thân thiết từ trong xương cốt vậy.

Một nữ nhân viên phục vụ rất đẹp đi tới giúp mọi người gọi món ăn, thực đơn đương nhiên đưa cho Chủ tịch xã Cổ trước. Chủ tịch xã Cổ cũng không thèm nhìn, khoát tay một cái nói:

- Vẫn là mấy món kia, món tôi thích ăn các cô đều biết đó, các hẳn chọn đi!

Thực đơn được chuyển cho một vị cán bộ khác ngồi cạnh ông, dạo qua một vòng, chọn được ít nhất hai mươi món ăn. Trương Thương cười nói:

- Anh Cổ, hôm nay uống rượu gì được?

Chủ tịch xã Cổ mỉm cười ngấm nhìn bốn phía nói:

- Nơi này đẳng cấp cũng không tệ nha, tháng trước tôi đã tới đây một lần. A, đúng rồi, nơi này có rượu Ngũ Lương rất tinh khiết, tuyệt đối là chân bảo. Uống rượu Ngũ Lương đi. Cô nhân viên, mang lên ba bình trước. Không phải uống rượu trắng sao? Tiểu Trương a, mặc kệ người khác không uống, cậu không thể từ chối nha.

Đồ ăn và rượu khiến Trương Thắng hết hồn, cũng may trở về có Giám đốc Từ chi trả, nghĩ thầm: “Hôm nay mình cũng ném thử xem rượu Ngũ Lương này mùi vị như thế nào.” Liền hào sảng cười nói:

- Chủ tịch xã Cổ thật là rộng lượng, hôm nay tôi liền liều mình bôi quân tử, nhất định khiến cho ông và các vị lãnh đạo đây uống vừa lòng.

Một cán bộ xã yêu cầu vài con “Thất thất lang”, phân phát một chút, trong gian phòng lập tức “chương khí mù mịt”. Các món ăn đều rất đắt tiền, Trương Thắng còn không thể nhớ hết được tên các món này, tóm lại là hải sản, cá muối, vi cá... Trong mắt tất cả các cán bộ xã này đều là món ăn cực phẩm.

Trương Thắng lại không lòng dạ nào nhắm nháp nếm vị, trong lòng hẳn sốt ruột đi vào chính đề, đây cũng là tật xấu của đại đa số thanh niên, thiếu kiên nhẫn. Nhưng đám người Chủ tịch xã Cổ vẫn đang trò chuyện vui vẻ, hết nói chuyện nhà lại bàn đến chuyện phụ nữ, tuyệt không nói đến chuyện đất đai. Mà Giám đốc Từ vẫn ngồi vững như Thái Sơn, cùng bọn họ nói nhăng nói cuội, căn bản không nóng nảy đề cập đến chuyện mua đất.

Ông nhìn ra Trương Thắng có chút nôn nóng, khi ánh mắt hai người gặp nhau, giống như có thâm ý nhìn hẳn một cái, hơi hơi hơi chén rượu, Trương Thắng giật mình, tự biết kinh nghiệm quan trường, thương trường so với lão tiền bối này còn kém quá xa. Giám đốc Từ hiện nay không đề cập tới, nhất định là đã định liệu trước, liền cũng yên tâm ăn uống tiếp.

Những người này thật là sấu rượu a, đã gần tới mười giờ, ba bình rượu Ngũ Lương đã sạch sẽ. Bình thường Trương Thắng uống rượu trắng thấy tửu lượng của mình cũng không tệ, giờ phút này so sánh với bọn họ, thật là mặt vàng như đất. Kia không phải là bụng, là thùng nước vo gạo thì đúng hơn, chén đến rượu cạn, mặt không đổi sắc, cảm giác như vài lần mời trước, bọn họ vẫn còn che giấu khả năng.

Uống xong ba bình rượu trắng, Trương Thắng vừa định khuyên bọn họ đổi uống chút bia, Chủ tịch xã Cổ vung tay lên phân phó nói:

- Lại thêm hai bình Ngũ Lương nữa!

Trương Thắng vừa nghe âm thầm kêu khổ, hẳn là chủ, người ta là khách, hẳn chẳng những phải uống mà lại còn phải chủ động khích lệ người ta uống. Nghĩ đến đây đã thấy choáng váng hết cả đầu rồi. Nhìn những người này hình như lúc này mới hưng trí, hẳn cũng đành phải kiên trì cùng cuồng ẩm, lúc này thật đúng là liều mình bôi quân tử a.

Tới mười một giờ rưỡi, Trương Thắng rốt cục không kiên trì nổi nữa, chạy thẳng đến toilet nôn một trận, lại uống thuốc giải rượu của Giám đốc Từ đưa, uống hết ấm trà, mới lảng lảng trở lại phòng. Lúc này hẳn cũng không buồn khuyên người khác uống ít nữa, rượu trong miệng họ giống như nước, chẳng còn có cảm giác gì.

Sau khi tính tiền, một đám người loạng choạng ra khỏi khách sạn, Giám đốc Từ cười ha ha, vỗ vai Chủ tịch xã Cổ nói:

- Anh Cổ, bây giờ vẫn còn sớm. Chúng ta đi tìm chỗ nào chơi thêm lát nữa nha?

Bạn đang đọc truyện *Nhất Lộ Thái Hồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Chỗ ăn chơi, ai sợ ai

Lúc này Trương Thắng mới mơ hồ nhớ tới, việc quan trọng nhất dường như còn chưa có nói tới, nhưng rượu đã khiến thần trí hắn có chút không tỉnh táo nữa, trong lòng có lẽ còn hiểu được vài thứ, nhưng mồm miệng lại không há ra được, muốn nói cũng không nói nên lời.

Giám đốc Từ xem ra vẫn là tỉnh táo nhất, thần nhiên cười đề nghị:

- Đi thôi, chúng ta đến “Quốc sắc thiên hương” hát hò, thế nào?

Chủ tịch xã Cổ tròn hai mắt, cười ha hả nói:

- Giám đốc Từ đã mở miệng vàng, sao lại không đi chứ? Đi đi đi, đi “Quốc sắc thiên hương”.

Đoàn người đánh xe đến “Quốc sắc thiên hương”. Khu trung tâm ẩm thực này ở trong một tòa cao ốc, chiếm tới bốn tầng. Trước tiên mọi người tắm rửa ở tầng một, sau đó tới tầng hai hát karaoke. Vài vị cán bộ thôn không quen uống rượu tây, Từ Hải Sinh hỏi ý kiến của Chủ tịch xã Cổ, sau đó gọi bốn thùng bia, lại phát tay gọi quản lý, rì tai vài câu.

Một lát sau, âm thanh vừa mới chuẩn bị xong, đang chơi một bản nhạc, liền một loạt các em đáng người mê lệ, ăn mặc gọi cảm đến bồi rượu. Trương Thắng kinh ngạc nhìn các cô, Từ Hải Sinh cười nói:

- Chủ tịch xã Cổ, anh đi trước.

Chủ tịch xã Cổ nheo nheo hai mắt, thông thả bung chén đi vòng quanh các cô gái kia hai vòng, duỗi hai ngón tay, liền có hai cô khuôn mặt ngọt ngào tự nhiên cười nói, khoan thai đi đến bên cạnh ông ngồi xuống. Một trái một phải khoác cánh tay ông ta, một cô ngọt ngào nói:

- Ông chủ, tên em là Tiểu Tắt, ông chủ quý danh là gì ạ?

Chủ tịch xã Cổ phe phẩy chén rượu, nói một chữ:

- Cổ!

Nói xong nhìn về phía cô gái còn lại, cô này cũng rất nhiệt tình kéo cánh tay ông ta, nói:

- Em là Tiểu Mã!

Chủ tịch xã Cổ bỗng nhiên cười to, đùa nghịch bộ ngực đầy đặn của cô ta một hồi, rồi nói:

- Tiểu Mã? Tôi thấy em đã vượt qua đại dương mã rồi, ha ha!

Ông ta đã chọn được người, Giám đốc Từ cũng mời những người khác chọn người, chọn hết một nửa, nhìn các cô có nhan sắc hơn người cũng không còn nữa, liền lại gọi nhóm khác, cho đến khi mọi người đã chọn xong, ông lại chỉ định một cô cho Trương Thắng đang xấu hổ chối từ, cuối cùng mới tùy ý chọn một cô đáng người nóng bỏng cho mình, tuy nhiên nhan sắc chỉ trung bình.

- Em tên là Tiểu Ôn, anh hai tên gì nha?

Cô gái ngồi cạnh Trương Thắng ân cần rót thêm rượu cho hắn, cười híp mắt hỏi.

Tay cô gái đụng chạm đến cánh tay hắn, hơi lạnh lạnh, trơn trơn, mông đùi kẻ sát, có thể cảm nhận được nó đầy đặn và co giãn. Trương Thắng giật mình bất an, lắp bắp đáp:

- Tôi... tôi họ Trương...

- Ô, anh hai Trương, lần đầu gặp mặt, xin hãy chiếu cố nhiều hơn, chúng ta uống một chén đi!

Cô gái vừa nói vừa cầm một cái ly tự rót cho mình và đụng vào chén hắn, cười khấn khách mà nhìn hắn. Trương Thắng nhìn vậy cũng không muốn khiến cô gái khó xử, đành kiên trì uống một ly.

Một chén rượu xuống bụng, Trương Thắng bỗng nhiên nghĩ ra một vấn đề, mới vừa rồi, bên cạnh Chủ tịch xã Cổ có một cô gái họ Tắt, một cô họ Mã, hiện tại cô bé này kêu Tiểu Ôn, hợp lại không phải là “Bật Mã Ôn” sao? Nghĩ đến đây, Trương Thắng không kìm nổi phì cười.

- Anh hai cười cái gì? Nói nhỏ cho em biết với được không?

Trong những người đàn ông này chỉ có Trương Thắng là tuổi trẻ anh tuấn, hơn nữa những người khác đã sớm động tay động chân trong người các cô bên cạnh rồi, có người tay chui hết cả vào trong ngực các cô. Trương Thắng lại quy củ, khiến Tiểu Ôn cảm thấy hứng thú, nhân cơ hội ôm lấy cánh tay Trương Thắng, một nửa bên ngực chắc chắn đẩy ép chặt vào cánh tay hắn.

Trương Thắng cảm thấy mơ hồ, vội vã đem ý nghĩ của mình nói với cô, bởi vì trong phòng âm ỉ, còn có tiếng nhạc, hắn phải dán sát vào hai má cô gái lớn tiếng nói. Tiểu Ôn nghe xong liền cười khanh khách, đem lời của hắn nói cho mấy cô gái kia, nghe xong mọi người đồng loạt cười ha ha.

Tiểu Tất cười nói:

- Mấy chị em chúng em cũng thường hay pha trò như thế nha, không ngờ vị tiên sinh này lại biết, có phải thường đến ủng hộ hay không, hay là nghe ai nói vậy?

Trương Thắng mặt đỏ ửng tai liền vội vàng khoát tay nói:

- Không, không, không. Tôi là... đến lần đầu.

Tiểu Tất nói chuyện với hắn, hơi vênh mũi lên, Chủ tịch xã Cổ liền vỗ cặp mũi cô một cái, cười nói:

- Có muốn đem hai em đổi lại thành bát mã ôn đại chiến tiểu Trương Thắng không?

Tiểu Ôn lập tức ôm chặt cánh tay Trương Thắng, mồm mê miệng, giống như ghen nói:

- Không cần đâu, chị em các cô cùng ông chủ Cổ đi, vợ chồng nhỏ chúng tôi mới không cần trộn với các người.

- Vợ chồng nhỏ?

Trương Thắng thầm thấy phản cảm, bỗng nhiên thanh tĩnh lại.

Hắn vừa mới bị cô gái trẻ kêu gọi này cọ sát một trận, lại thấy không khí cả gian phòng đều như thế. Một vị trưởng thôn ngồi bên cạnh lại động chạm vào người cô gái, hắn không kìm nổi đầu óc xoay chuyển, mặc dù không dám giống những người đó nhưng tay của hắn cũng lặng lẽ khoác lên đầu vai mượt mà bóng loáng, nhẹ nhàng mà sờ soạng.

Khi hắn nghe câu “vợ chồng nhỏ”, hắn chợt tỉnh táo lại. Vợ chồng? Vợ chồng một đêm? Những cô gái xinh đẹp đó một ngày làm vợ chồng với bao nhiêu người, một năm làm vợ chồng với bao nhiêu người?

“Mười sáu gà mẹ khéo trang điểm, đêm đêm động phòng đổi tân lang, một đôi tay ngọc ngàn người gối, nửa chiếc môi son vạn khách thương, giả dạng làm một kiều thân thể, ngênh đến tiền đi biết bao nhiêu, thói quen tương tư lệ hai hàng”. Các cô cũng chỉ là làm kinh doanh da thịt, lại nói cái gì vợ chồng, rất thân thiết sao?

“Vợ” và “phụ nữ” không giống đâu đấy. “Vợ” không chỉ là “phụ nữ”, còn là người đồng cam cộng khổ, khi vui buồn ốm đau, già cả thất ý cũng có thể cho nhau dựa vào, an ủi như bạn bè. Hai chữ “vợ chồng” khi Trương Thắng chưa thấy cảnh này, trong lòng mang một cảm giác thiêng liêng, thành thánh.

Một câu thân thiết của Tiểu Ôn khiến dự vọng của hắn biến mất dần, tay kia cũng lặng lẽ tuột xuống. Tiểu Ôn còn muốn tay hắn chàng đẹp trai này luồn vào trong váy của cô, đang cười híp mắt nhắc nhở, không ngờ tay Trương Thắng dịch chuyển khỏi, không đụng tới cô nữa.

Tiểu Ôn giật mình, tưởng tại mình cự tuyệt chị em tới đây, làm Trương Thắng không vui rồi, trong lòng nhất thời háo hức. Tự nghĩ bất kể đáng người, tư sắc đều không kém mấy cô kia, vẫn không thể dụ dỗ được hắn chàng rõ ràng chưa từng tới nơi này đến thần hồn điên đảo sao?

- Anh hai, người ta cùng anh ca hát được không? Nếu không đồ xúc xắc nhé?

Tiểu Ôn thân thiết nói, eo nhỏ như rắn khế dựa vào hắn, hai bầu ngực đầy đặn không ngừng mà cọ sát cánh tay hắn. Đối mặt với một đám dân dã, Trương Thắng cũng không tiện làm ra một bộ dáng nghiêm chỉnh, đành phải vờ hưởng ứng, cùng cô nàng uống rượu.

Một lát sau, đám người Chủ tịch xã Cổ, Từ Hải Sinh kéo cô gái bên cạnh đứng lên khiêu vũ. Ngọn đèn tối sầm, âm nhạc biến tiết tấu thành cấp tốc nhiệt liệt. Vài ông già vụng về bày khó, lắc chiếc mũi cực đại so với cô gái còn khoa trương hơn, thỉnh thoảng các chị em bồi rượu lại đến làm vài động tác khiêu khích.

- Anh đẹp trai, chúng ta cùng nhảy được không?

Tiểu Ôn ghé vào bên tai Trương Thắng làm nũng, anh hai biến thành hắn đẹp trai, miệng nhỏ sát bên tai hắn, nhẹ nhàng thổi một ngụm, tay cũng không yên phận bắt đầu vuốt ve đùi hắn.

- Tôi không biết!

Trương Thắng từ chối, thật ra hắn biết nhảy. Khi ở nhà máy, hắn thường xuyên giúp nhà máy xử lý và làm việc công đoàn, với phương diện vui chơi giải

trí hần cũng là phần tử rất tích cực. Hần từng học khiêu vũ, hơn nữa nhảy cũng không tệ, nhưng trong trường hợp quần ma loạn vũ này, làm cho người ta khó có thể thích ứng, căn bản là không buông ra được.

- Vậy người ta dạy anh nha, chỉ là ôm ôm ấp ấp thôi!

Tiểu Ôn nói xong, chiếc tay nhỏ bé không an phận bỗng nhiên trượt đến giữa hai chân hắn, nhẹ nhàng vừa ấn vừa nhào nặn. Trương Thắng chưa từng chịu qua loại kích thích này, chỉ cách một lớp quần, bị bàn tay nhỏ bé kỹ xảo chạm vào chỗ kia, nơi đó bỗng “khởi nghĩa vũ trang”, lập tức nổi lên một cái lều nhỏ.

Trương Thắng cực kỳ lúng túng, vội vàng dịch vào trong sofa một chút, nào biết cô gái lại leo lên như rắn, vừa cười tiếp tục khiêu khích hắn. Trương Thắng vội vàng nói:

- Tôi phải đi toilet!

Sau đó vội vàng vàng đứng lên đi ra ngoài.

Vừa mới đi ra, liền gặp một đội các cô gái từ ngã rẽ đi tới. Trương Thắng đột nhiên nhận ra hạ thể mình vẫn còn đang “thúc ngựa hoành thương”, sợ người ta nhìn thấy bộ dạng này, cực kỳ lúng túng lập tức xoay mặt vào tường mà đứng, đưa tay vào trong ngực rút ra một chùm chìa khóa, tập trung tinh thần đếm...

Bạn đang đọc truyện *Nhất Lộ Thái Hồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Liễu Hạ Huệ gọn sóng

Trương Thắng đứng ở đằng kia đếm chùm chìa khóa một lúc lâu, thoát nhìn tựa như đang muốn tìm chìa khóa, giống như là người say rượu chậm chạp, mãi mà không tìm được, thẳng đến khi thân thể khôi phục bình thường, hắn mới chạy về phía toilet. Khi hắn trở về đến phòng, vô cùng kinh ngạc khi nhìn thấy cảnh tượng trong phòng, lúc này đã không còn ai ca hát rồi, cả nam lẫn nữ sờ soạng lẫn lộn cùng một chỗ thân mật. Chỉ có Từ Hải Sinh là vẫn đang ngồi trên salon hút thuốc, không thấy động tĩnh gì, một cô gái ngồi trên đùi ông ta.

Tiểu Ôn và một cô gái khác bị một người đàn ông mặt ngăm đen đè xuống, vừa cười đùa vừa muốn cự tuyệt lại vừa làm mấy động tác khiêu khích mời chào đám đàn ông làm trò trên người mình. Dưới tác dụng của rượu và ngọn đèn mờ mờ, mặt người dạ thú biến thành cảm thú trắng trợn. Đàn ông vì tính, đàn bà vì tiền, trong không khí tràn đầy hương vị mê muội.

Trương Thắng cũng chưa từng gặp màn biểu diễn như này, chỉ có thể đứng một bên nhìn, vừa không muốn đi vào, lại không tiện đi ra, có vẻ hết sức khó xử. Từ Hải Sinh thấy Trương Thắng trở về, liền gọi cô gái bật đèn, tính tiền. Chúng sắc lang lúc này mới lưu luyến không rời khôi phục hình dáng chính nhân quân tử.

Thanh toán xong, mọi người đều tự chọn cho mình một cô em vừa ý, tiếp tục tiết mục mình hứng thú, chuẩn bị lên lầu thuê phòng. Tiểu Ôn u oán nhìn Trương Thắng, Trương Thắng làm như không thấy, Chủ tịch xã Cổ ôm tiểu Tất và Tiểu Mã cười ha hả nói:

- Tiểu Ôn, anh đẹp trai người ta chường mắt em nha, đi thôi, đêm nay theo anh đi.

- Cảm ơn ông chủ!

Tiểu Ôn nhảy dựng lên, nhào tới hôn bẹp một cái lên mặt ông ta.

Giám đốc Từ ngược lại vẫn chưa quên Trương Thắng, ôm cả cái thân thể đầy đặn nói với Trương Thắng:

- Tiểu Trương, cậu cũng chọn hai em, mở lòng đi.

Đầu Trương Thắng muốn nổ tung, lắp bắp mà nói:

- Không... không được, tôi ở bên ngoài chờ các anh, thuận... thuận tiện tỉnh rượu, uống nhiều quá, rất khó chịu.

Chủ tịch xã Cổ nghe vậy, sắc mặt chìm xuống. Giám đốc Từ thấy vậy, tay đang vỗ vỗ mông cô gái, liền buông ra, cười hi hi đi tới, nắm bả vai Trương Thắng cười nói:

- Đàn ông mà, ra ngoài chơi chính là để vui vẻ, cậu là chủ, bọn họ là khách, cậu không chơi, bọn họ lại dám yên tâm chơi sao? Chuyện như thế này, gặp dịp thì chơi thôi, nên làm như thế nào, còn phải anh dạy cậu sao?

Tìm Trương Thắng đập thành thịch, mồ hôi tuôn ào ào:

- Giám đốc Từ, tôi, tôi...

Giám đốc Từ mắt lóe sáng, đem lời trong miệng Trương Thắng ép trở về, sau đó ha hả cười nói:

- Chung quy cũng là lần đầu tiên đi, đừng có làm mọi người mất mặt, rất khó coi đấy.

Ông nhìn hai bên một chút, chỉ một ngón tay nói:

- Cô, còn cô nữa, người anh em này vẫn là đồng nam, hai chị em các cô phải chăm sóc cẩn thận.

Hai cô kia nhan sắc cũng không tính là thượng đẳng, nhưng dáng người nóng bỏng, phù hợp với gu thẩm mỹ của Từ Hải Sinh thì phải là đáng người đẹp, thứ hai là những cô nhan sắc xuất chúng thường hay tiếp nhiều khách, trong lòng có nơi dựa dẫm, chăm sóc khách chưa chắc đã tận tâm tận lực.

Mà tư sắc hơi thiếu một chút không có tiền vốn này, chỉ có thể ra sức gấp bội cầu được niềm vui của đàn ông, để mời chào khách quen cho mình. Dù sao khi làm việc đó, cũng chẳng ai nhìn chăm chăm mặt các cô mà ngắm. Có khuôn mặt xinh đẹp, không bằng có thủ đoạn, kỹ xảo thành thạo. Từ Hải Sinh nhìn ra Trương Thắng là một đứa con nít, nên mới tìm hai thực nữ có kinh nghiệm phong phú bồi dưỡng hắn.

Hai cô gái kia vừa nghe vậy, liền tự nhiên cười nói, thoải mái đi tới, một phải một trái khoác tay Trương Thắng.

Giám đốc Từ cười ha hả nói:

- Được rồi, chúng ta đi!

Nói xong quay về ôm cô gái mình đã chọn, cùng nhau đi lên lầu. Phòng trên lầu trang hoàng rất xa hoa, nhưng hành lang đi rất hẹp, hai bên đều là những gian riêng nhỏ với ngọn đèn đỏ sậm.

Trương Thắng bị kẹp giữa hai cô gái, gò nhũ rắn chắc chạm trên tay hắn, tạo thành dòng điện chạy tê tê dọc người hắn. Đang mê mê man man đã bị đưa vào một căn phòng.

Hai cô gái thoải mái cởi quần áo, thân thể mượt mà đi tới, một người giúp hắn cởi quần áo, nhẹ nhàng đẩy hắn ngồi xuống giường, cô còn lại đã nhanh chóng ngồi lên giường phía sau hắn, hai bầu ngực đầy đặn rắn chắc, như bôi dầu, trắng mịn tròn trịa như thịt viên cọ sát trên lưng hắn.

Cô gái phía trước dịu dàng cười quyến rũ nói:

- Anh hai, nâng mông lên một chút, em giúp anh cởi quần cho mát.

Bộ ngực sữa nổi lên mê người giữa hai khe núi, một lùm đen mơ hồ ở bụng dưới bằng phẳng rơi vào trong mắt hắn. Hắn chưa từng gặp tình huống này, chỉ cảm thấy “oành” một tiếng, một cổ máu nóng xông thẳng lên đỉnh đầu.

Nghe cô gái nói, Trương Thắng giống như bị thôi miên, theo bản năng nhấc mông lên. Cô gái nhanh nhẹn cởi bỏ dây lưng và quần, lập tức kêu nhẹ một tiếng, lùi sau một bước. Hóa ra vật kia của Trương Thắng đã bị kích thích sung khí bật ra ngoài, thiếu chút nữa là chạm vào mặt cô ta.

Cô gái kia cười khanh khách, gửi cho hắn một ánh mắt dâm dăng:

- Anh trai cần phải nhẫn nại, giữ gìn hơn hai mươi năm, chớ lãng phí, để em giúp anh nào.

Nói xong, hai tay vịn bắp đùi hắn, cười sôi nổi liền vùi mặt vào giữa hai chân hắn.

- Đừng...

Mặt Trương Thắng đỏ như tiết gà, trong nháy mắt khi môi cô ta tiếp xúc với thân mình, rung mình một cái, vội đẩy cô ta ra. Mặt đỏ tai hồng nhanh chóng mặc quần áo vào.

Hai cô gái còn chưa từng gặp qua người khách nào như vậy, đều kinh ngạc nhìn hắn.

Trương Thắng ho khan một tiếng, ngưng ngưng nói:

- Tôi... tôi không cần phục vụ, các cô về đi, tôi uống nhiều quá, ở đây ngủ một giấc là được.

Hai cô gái thoáng nhìn nhau, cô gái phía trước gật đầu chuẩn bị tư thế nói:

- Anh hai, ra đây vui vẻ một chút nha, làm gì câu nệ vậy? Anh yên tâm, chúng em tuyệt đối an toàn, hai chị em nhất định hầu hạ anh thoải mái đấy, cam đoan anh đã đến một lần lại muốn lần thứ hai.

- Không cần, tôi thực sự không cần, cô... các cô trở về đi.

Nói thật, hai cô này nhan sắc chỉ thường thường bậc trung, nhưng dáng người bốc lửa, gợi cảm, hơn nữa mọi người cùng đi đều làm chuyện như thế, cho

dù nơi này trang hoàng đẹp, cũng không cách âm, phòng hai bên đều có những âm thanh như thế. Trương Thăng là một thiếu niên khỏe mạnh về thể xác và tinh thần, lại không có ý niệm thù thân như ngọc trong đầu, không động tâm mới là lạ.

Nói như vậy, trong mỗi người vẫn có hai bộ mặt, một bộ mặt là chính mình trong hiện thực, một bộ mặt là chính mình trong hư ảo; một cái là phóng túng chính mình, một cái là kiềm chế chính mình; mọi người thường đem mặt đã nguy trang ra để đối nhân xử thế, chỉ có ở hoàn cảnh không có gánh nặng, không có trói buộc mới có thể phóng túng chính mình.

Trương Thăng chỉ là một phạm phu tục tử, nói trong lòng hẳn không muốn đó là giả dối. Nếu lúc này là một cô gái, ngượng ngùng mang theo e lệ, chui vào trong ngực hắn, dùng dịu dàng và nữ sắc nhẹ nhàng chiều chọc hắn một phen. Lấy sự tự chủ bạc nhược sau khi say rượu của hắn, lại thêm tâm lý trong phòng tối, rất có thể sẽ thuận nước đẩy thuyền, lần đầu tiên nhắm nháp mùi vị đàn bà.

Hồng là hồng ở chỗ Giám đốc Từ lập tức giao cho hắn hai người đàn bà, đến lúc này hiệu quả phòng tối sẽ mất. Trương Thăng là loại người có sắc tâm không có sắc dâm, công nhân lao động đầu óc giản đơn, một hồi xử lý hai “đối thủ”, vừa kinh hãi vừa khản trương, hiệu quả khó xử vượt xa sự hấp dẫn, mà hai cô gái lại quá lớn mật và chủ động, khiến hắn bị dọa, theo bản năng mới nói lời cự tuyệt.

Có lẽ trong lúc cự tuyệt ấy, trong lòng hắn vẫn còn một tia không đành và lưu luyến, nhưng sau khi mặc quần áo vào, liền không có dũng khí ở trước mặt hai cô gái mà cởi quần áo lần nữa.

Sắc mặt hai cô gái hơi khó coi:

- Tiên sinh, anh để chúng em rời đi như vậy sẽ bị mắng đấy. các chị em cũng sẽ cười chúng em, hơn nữa chúng em không muốn trả lại tiền cho anh.

Trương Thăng vội nói:

- Như vậy à... Vậy... vậy các cô cứ ngồi ở đây là được, tôi cũng sẽ không nói gì ra ngoài.

Hai cô gái nhìn nhau, nhún nhún vai, các cô không mặc lại y phục, liền cứ như vậy ngồi xuống bên giường, trong phòng mờ điều hòa, ngồi như vậy khá lạnh, hai cô liền phủ lên người một cái chăn, đến lúc này mới không nhìn rõ từ đầu đến chân, sự xao động trong lòng Trương Thăng cũng bình tĩnh trở lại.

Trương Thăng nhỏ nước miếng, lấy ra một bao “Bạch tam thập” đốt lên một điếu. hai người đang nằm yên lặng nghe các chị em phòng bên cạnh “công tác” không ngừng, một cô nhìn hắn một cái nói:

- Cho em một điếu.

Trong lòng Trương Thăng cảm thấy có chút áy náy với người ta, vì thế liền vội vàng cúi đầu khom lưng ân cần châm thuốc cho các cô. Một nam hai nữ yên lặng ngồi hút thuốc trong sự ồn ã xung quanh.

- A... A... Ồ, ông chủ, chậm một chút, em sắp bị anh làm ra rồi...

- Ừ ~ a ~, tiên sinh, người... thất lưng người ta gấp gầy rồi, đối tư thế được không?

- Kết ~,~,

Cô gái đáng người thon thả, rít một hơi thật dài, phun ra miệng, nói với Trương Thăng:

- Thuốc lá này không tồi!

Trương Thăng vội nói:

- Bình thường, bình thường, cũng không phải là thuốc xịn, tuy nhiên có vẻ hơi nhẹ.

Cô gái đầy đà hơn một chút nói:

- Anh hai, nếu không ngại... em giảm nhiệt điều hòa một chút.

Cô ta trần truồng đi đến bên chỗ điều hòa bên tường, Trương Thăng nhìn chằm chằm hai bán cầu tròn trịa đầy đặn, nảy lên dưới bờ eo nhỏ, bỗng nhiên nhỏ nước miếng, ngượng ngùng “xin chỉ thị” nói:

- Có nước không? A... nếu có trà... nước lọc cũng được...

Bạn đang đọc truyện *Nhất Lộ Thái Hồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Lòng người không đủ rắn nuốt voi

Sáng sớm hôm sau, Trương Thắng rời giường đứng dậy, mở to hai mắt, nghĩ nửa ngày mới tỉnh lại, chuyện đêm qua dường như không phải một giấc mộng, không kịp hiểu được mâu thuẫn giữa giăng xé và dụ dỗ, hần đột nhiên nghĩ đến dường như hôm qua từ đầu đến cuối vẫn chưa nói đến chuyện quan trọng nhất.

Trương Thắng lập tức xuống lầu gọi điện thoại cho Giám đốc Từ. Điện thoại vừa được nhắc, Trương Thắng vội hỏi:

- Giám đốc Từ, ngày hôm qua chúng ta còn chưa bàn chuyện?

Giám đốc Từ cười ha hả nói:

- Bàn? Trường hợp này chỉ nói chuyện kia, sao tiện bàn chuyện khác?

Trương Thắng nghe vậy liền nóng nảy:

- Cái gì? Vậy làm sao bây giờ?

Giám đốc Từ thông thả nói:

- Vội cái gì, tôi tiêu nhiều tiền như vậy chẳng lẽ tôi không vội? Chú càng sốt ruột người ta lại càng bắt nạt chú. Đừng lo lắng, hôm nay chú lại đi tìm Chủ tịch xã Cỏ, chuyện mời khách ngày hôm qua đừng nhắc đến, nói thẳng đến việc công. Chúng ta đều đã gặp nhau, chung quy ông ta cũng nên xuất ra chút thành ý đi? Nghe một chút điều kiện của ông ta rồi nói tiếp. Trước là sợ không rõ thân phận của chú, hôm qua gặp tôi, tôi nghĩ hẳn sẽ đưa ra điều kiện của hẳn đấy.

Trương Thắng nói:

- Được, cứ như vậy đi, anh nghỉ ngơi cho tốt, tôi qua đó ngay đây, lúc trở về sẽ báo tin cho anh.

Trương Thắng về phòng rửa mặt xong, ăn mặc chỉnh tề, đánh xe đến thẳng xã Kiều Tây. Lúc này mới có thời gian hồi tưởng lại dáng người, tướng mạo của hai cô gái kia. Nghĩ đi nghĩ lại, bỗng nhiên hần vỗ đùi đánh đét một cái. Tài xế taxi đang ngồi bên cạnh, nheo nheo mắt liếc hần một cái. Trương Thắng nhủ thầm, nghiêng răng nghiêng lợi hỏi hần: buổi tối hôm qua sao mình lại không dám làm? Nếu lần này mua đất thất bại, lại chẳng ngồi xỏm trong nhà tù, lúc trở ra thì đã thành lão già rồi, vậy mình đây không phải là thiệt thòi lớn rồi!

Bỗng hần ngẫm nghĩ một chút, hạng như mình có tính là Liễu Hạ Huệ, người ngồi trong lòng mà vẫn không loạn hay không? Nghĩ đi nghĩ lại, hần không khỏi mỉm cười. Tài xế bên cạnh lập tức lại nheo mắt liếc nhìn hần cái nữa, thầm nghĩ: “Thằng nhóc này chắc không phải là bị bệnh thần kinh chứ? Nhưng cũng đừng đi quá xa rồi tới nơi không trả tiền!”

Văn phòng của Cỏ Cỏ Văn rất rộng, cái tốt ở vùng ngoại thành chính là điểm này. Ở địa phương, có khi không cần là quan lớn vẫn có một phòng làm việc rất to. Đường nhiên, Chủ tịch xã Cỏ cũng quả thực nắm giữ thực quyền, không phải quan chức bình thường có thể sánh bằng.

Trương Thắng tiến vào văn phòng rất khí phái, đã thấy Chủ tịch xã Cỏ ngồi ở ghế lãnh đạo, trước mặt là một ấm trà nóng, còn đang nhắm mắt dưỡng thần. Thấy Trương Thắng, ánh mắt của ông ta nửa nhắm nửa mở, giờ tay chỉ về phía trước, thần nhiên nói:

- Ngồi đi!

Chủ tịch xã Cỏ lúc này vẻ mặt uy nghiêm, đều không có sự thân thiết trên bàn rượu, dường như hoàn toàn khác với bộ dáng tửu quý và sắc quý ngày hôm qua rồi.

Sự ung dung trong lòng Trương Thắng lập tức trở thành hư không, hần không yên ngồi xuống ghế salon, hai người cứ như vậy đối diện. Chủ tịch xã Cỏ vẫn đang nhắm mắt dưỡng thần.

Sự trầm mặc đáng sợ. qua một hồi lâu, Chủ tịch xã Cỏ mới giống như vừa sống lại, khe khẽ thở dài:

- Không thể tưởng được anh Từ... cũng đưa vào một tay, con đường của anh ta cũng rộng nha, tuy nhiên nông trại rau quả cũng không có lợi lớn như vậy đâu? Chẳng phải anh Từ là loại người kiếm tiền chắc chắn, sao lại nảy sinh hứng thú với việc làm nghề trồng màu đây?

Trương Thắng cũng cẩn thận, chậm rãi nghĩ chọn lọc từ ngữ:

- Chủ tịch xã Cỏ, thật ra chuyện này là tôi muốn làm, Giám đốc Từ là bà con xa của tôi, cho nên mới ra mặt giúp đỡ một chút.

Chủ tịch xã Cỏ trầm mặc một lát, hỏi:

- Lần trước cậu nói... muốn mua ba trăm đến bốn trăm mẫu đất, đúng không?

Trương Thắng vui vẻ nói:

- Đúng vậy, tôi ách chừng, nếu như là đất dùng thuần túy nông nghiệp mà nói, tôi có thể mua được trên dưới ba trăm mẫu.

Chủ tịch xã Cổ giáo hoạt cười một tiếng, sau đó lại là một trận trầm mặc đáng sợ. Trương Thắng lại thấy thấp thòm trong lòng.

Chủ tịch xã Cổ cong ngón tay, nhẹ nhàng gõ xuống mặt bàn, những tiếng cách cách giữa sự căn phòng yên lặng có vẻ vô cùng nóng nẩy, Trương Thắng nghe vậy cảm thấy lòng đầy lo lắng rối loạn.

Chủ tịch xã Cổ âm thầm suy nghĩ: loại người như Từ Hải Sinh nếu không gặp con thỏ thì không đưa ra chủ ý này. Nhìn chuyện này dường như là hấn chỉ ở giữa quay vắn một chút, tuy nhiên thẳng thóc trước mặt này rõ ràng không phải nhân vật trên thương trường, lời nói hành động còn non nớt vô cùng, tài chính của hấn có thể có tới hai triệu sao? Nếu hấn thực sự là thân thích của Từ Hải Sinh, chỉ bằng sự quan tâm của Từ Hải Sinh, giúp hấn làm chút gì đó mua bán để kiếm tiền, cần gì phải để hấn mở nông trại đâu?

Nhưng nếu nói phía sau màn này là Từ Hải Sinh, vậy động cơ của hấn là cái gì đây? Hiệu quả của nông trại cũng không nhần như vậy, lợi nhuận cũng có hạn. Nếu Từ Hải Sinh hấn thật sự muốn làm nông nghiệp thì trên đời này vốn không có người luôn cúi mưu lợi kiếm lời rồi... mua phần đất đổ rác này thì có thể có ích lợi gì? Gần đây nghe đồn thành phố chuẩn bị xây dựng khu kinh tế mới, cả mình đều không nghe được tin tức chính xác, chẳng lẽ tin tức của Từ Hải Sinh lại linh thông như vậy? Xác thực như vậy?

Sau một lúc lâu suy nghĩ. Chủ tịch xã Cổ quyết định dò xét một chút, với sự hiểu biết của ông ta đối với Từ Hải Sinh, việc mà Từ Hải Sinh đồng ý, nhất định là có lợi lớn. Bởi vì Từ Hải Sinh là loại người chỉ thờ phụng tiền của phi nghĩa, cũng sẽ không kiếm tiền quy củ. Mình cần phải thăm dò đối phương mới có thể rao giá trên trời, thu hoạch ưu đãi lớn nhất.

Nghĩ đến đây, Chủ tịch xã Cổ chậm rãi nói chuyện:

- Bán lại đất nha... tất cả đất của xã Kiều Tây đều thuộc tập thể, đích xác có thể do tôi quyết định. Nhưng hơn ba trăm mẫu không phải là số lượng nhỏ, mà phải qua tập thể thảo luận. À, cũng phải được hai cấp nông thôn, ban quản lý thông qua, còn phải báo cáo trên khu lập hồ sơ mới được, cho nên hiện tại tôi không thể trả lời điều gì...

Trương Thắng nuốt nước miếng, vội la lên:

- Chủ tịch xã Cổ, toàn bộ khu đất lớn ở Kiều Tây hiện tại cũng chỉ là mảnh đất hoang, là rác rưởi không dùng đến, sang tay người khác, chính quyền xã sẽ thu vào hơn hai trăm vạn, anh nói xem ai sẽ phản đối? Chỉ cần anh gật đầu, vậy còn không dễ như trở bàn tay?

Chủ tịch xã Cổ lắc đầu liên tục:

- Không dễ dàng, rất không dễ dàng nha... tôi cũng không thể độc đoán được...

Mí mắt ông ta sụp xuống, qua một lúc lâu sau, đột nhiên trợn mắt hỏi:

- Các anh đồng ý giá bao nhiêu?

Trương Thắng tính toán trong lòng một chút liền nói:

- Mảnh đất đó, anh cũng biết đấy, rất nhiều đều là đất hoang, đất cát, bãi rác, sau khi mua lại tôi còn phải dốc hết sức lực cải tạo thành đồng ruộng, cho nên cũng không thể trả quá cao. Tôi trả cho anh mỗi mẫu năm nghìn đồng, anh xem thế nào?

Chủ tịch xã Cổ vẫn không nhanh không chậm gõ gõ xuống bàn:

- Năm nghìn đồng? ha ha...

Trương Thắng dừng lại một chút nói:

- Chủ tịch xã Cổ, nơi đó cơ bản là hoang vu nha, tôi mua quyền sử dụng nơi đó, cũng là ủng hộ kiến thiết kinh tế xã Kiều Tây, đây là hai bên cùng có lợi. Tôi nghĩ, là chủ tịch xã Kiều Tây, chuyện này mà làm xong, cũng là một thành tích của anh, anh xem...

Chủ tịch xã Cổ không chút dao động, cười ha hả nói:

- Vậy sao... Nếu tám mẫu mười mẫu tôi còn làm chủ được, nhiều hơn nữa như đã nói, khó mà làm được...

Trương Thắng vừa nghe, lòng liền nguội lạnh: “Tám mẫu mười mẫu? Mời ăn uống chơi bởi mấy ngày nay, số tiền Giám đốc Từ chỉ trả cũng xấp xỉ có thể mua được sáu mẫu rồi, chút đất như vậy, tìm nông dân trong thôn mua là được rồi, còn tốn công tốn sức tìm ông sao?”

Trương Thắng trầm mặc một lát, uyển chuyển nói:

- Chủ tịch xã Cổ, anh cảm thấy giá đất quá thấp? Về mặt này có thể thương lượng lại, không biết giá bao nhiêu mới làm anh vừa lòng?

Chủ tịch xã Cổ cười ha hả khoát tay nói:

- Giá tiền nha, không vội thương lượng, đơn giản là mảnh đất mà các anh muốn mua này... Khẩu vị cũng quá lớn a.

Trương Thắng hơi nhú mồm, chần chờ nói:

- Vậy...Nếu như có thể đàm phán được, Chủ tịch xã Cổ có thể phê cấp cho chúng tôi bao nhiêu mẫu?

Chủ tịch xã Cổ giương mắt lên. Chậm rãi vươn hai ngón tay.

Ánh mắt Trương Thắng sáng lên, mở miệng hỏi:

- Hai trăm mẫu?

Chủ tịch xã Cổ thân nhiên nắm bắt biến hóa tinh tế trong mắt hắn, giáo hoạt cười, đầu lắc như trống bỏi:

- Không, không, không, hai mươi mẫu, nhiều nhất là hai mươi mẫu!

Bạn đang đọc truyện *Nhất Lộ Thái Hồng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Ném mìn dẫn cá sấu vào chuồng

Trương Thắng nghe xong lời của Chủ tịch xã Cổ, thầm bực trong lòng. Nhưng Chủ tịch xã Cổ thực sự làm không được hay là có ý đưa đẩy, hắn cũng không rõ. Hiện tại hắn đã biết dục tốc bất đạt, nói chuyện với người làm ăn phải tránh quá mức bức thiết, nếu không một khi bị người nắm giữ nền tảng của mình, quyền chủ động liền hoàn toàn rơi vào tay người khác..

Vì thế, cường chế con tức trong đầu, hắn uyển chuyển nói:

- Chủ tịch xã Cổ, theo lý thuyết, hai mươi mẫu làm cật việc cũng không tính là ít, tuy nhiên anh cũng biết, nông trại rau quả mặc dù thấy hiệu quả mau nhưng lợi nhuận lại mỏng, nếu chỉ có hai mươi mẫu đất, rất khó mau chóng thu hồi vốn đầu tư.

Chủ tịch xã Cổ cười giáo hoạt, nói:

- Tiểu Trương không cần dùng ai binh kế nha, tôi cũng có khó xử của tôi. Cậu đừng cho rằng cán bộ thôn cật tôi làm trò tùy tiện khuôn sáo ngay trước mặt.

Trương Thắng vừa nghe, dường như trong lời nói còn có chuyển cơ, vội hỏi:

- Chủ tịch xã Cổ, một mình anh nếu không làm chủ được, trên dưới luôn cần cật tiêu phí, nơi này cũng không có người ngoài, anh ra cái giá đi.

- Cái này sao...

Chủ tịch xã Cổ cúi đầu trầm ngâm, một lúc lâu sau mới hé ra kẽ răng một cái:

Cậu đã là bạn đường của anh Từ, tôi liền nói thẳng, ba trăm ngàn, tôi giúp cậu giải quyết!

Trương Thắng tính toán trong lòng, ba trăm năm mươi mẫu đất, mất ba trăm ngàn tiền trà nước, cộng thêm vốn vay và lãi, khẳng định vẫn còn có lợi nhuận, liền sáng khoái gật đầu:

- Được, ba trăm ngàn liền ba trăm ngàn, chỉ cần anh phê cho tôi ba trăm năm mươi mẫu đất.

Chủ tịch xã Cổ lập tức lắc đầu nói:

- Nào có ba trăm năm mươi mẫu đất, hơi quá rồi, phê nhiều lắm là năm mươi mẫu, đây là cực hạn, không thể nhiều hơn.

Trương Thắng sùng sốt, năm mươi mẫu đất, tiền bán qua tay, cho hắn ba trăm ngàn tiền trà nước, lại trừ đi khoản đã vay... Cù chuối thật!

Chủ tịch xã Cổ thấy hắn ngần người, khẽ mỉm cười, dùng lời đầy hàm ý khác, nói:

- Đắt đúng là có, nhưng từ công chuyển thành tư, vậy cũng khó như lên trời rồi, các anh cũng phải suy xét sự khó xử của tôi với chứ? Như vậy đi, cậu đi về trước, thương lượng lại với anh Từ một cật, mấy ngày nữa cật ta sẽ liên lạc lại. Sáng nay tôi còn mấy cuộc hẹn nhỏ, như vậy trước đi.

Thấy ông ta đã hạ lệnh đuổi khách, Trương Thắng đành phải đứng lên nói:

- Vậy cũng được, anh đang bận, tôi đi về trước, cật ta sẽ liên lạc lại sau.

Nhìn Trương Thắng rời khỏi phòng làm việc, Chủ tịch xã Cổ cười đắc chí, hai mắt cá híp cả lại.

Trương Thắng trở về đem tình huống nói từ đầu đến cuối với Giám đốc Từ, vốn chính là yên lặng chờ tin tức tốt, nào ngờ Giám đốc Từ giận dữ:

- Lão Cổ này... càng ngày càng tinh, càng ngày càng tham. Năm mươi mẫu đất đòi ba trăm ngàn lệ phí, ha ha, đúng là quá tham!

Trương Thắng nghi ngờ nói:

- Giám đốc Từ, có phải ông ta thực sự không có quyền lực phê đất?

Giám đốc Từ cười lạnh một tiếng, nói:

- Trước mắt, mảnh đất ở xã Kiều Tây này vẫn là do tập thể sử dụng, quyền sử dụng cũng không phải do Cục đất đai của khu cấp. Bán lại mảnh đất là do xã định đoạt, chỉ có điều đến lúc đó tới khu xử lý cái thủ tục đăng ký mà thôi. Đất này ông ta không có quyền phê? Hừ! Hiện tại bán đất ở nông thôn rất tùy ý. Thị trấn Thiết Phong có một thôn chuẩn bị thành khu kinh tế mới, nhà đầu tư nhìn trúng nơi đó, Ban quản lý thôn lại không bán ra ngoài, cùng ký kết hợp đồng hợp tác với nhà đầu tư. Năm trăm bốn mươi mẫu đất cứ như vậy chuyển đến tay nhà đầu tư.

- Một bí thư chi bộ thôn còn có quyền lực này, Cổ Cổ Văn hần là một chủ tịch xã lại không có quyền lực này? Tiểu Trương a, cậu vẫn còn quá non a. Cũng trách tôi, dạo này bận bịu nhiều việc quá, không có thời gian chỉ điểm cho cậu, để hần nhìn ra sự kỳ quái ở đây, không phải là hần không đồng ý bán, mà là ra cái giá tiền thăm dò giới hạn của cậu, cậu đã nói lên cái lợi lớn bên trong, hần liền rao giá trên trời. Đúng là lão cáo già!

Trương Thắng nhăn mặt nhíu mày, nói:

- Chỉ phê năm mươi mẫu đã đòi ba trăm ngàn, cho dù ông không biết nơi đó sẽ xây khu kinh tế mới, ít nhất cũng nhìn ra không phải xây dựng nông trại rồi.

Giám đốc Từ cười ha hả nói:

Thông minh! Hiện tại chúng ta đang ở vào thế bị động, Kiều Tây khi nào thì khai thác phát triển, chúng ta còn không biết chính xác, lại thêm “công phu sư tử ngoạn” của lão Cổ. Nếu quả thật đồng ý với hần, chỉ sợ không có trên dưới một trăm vạn, đất này không thể đến tay chúng ta. Nhưng tiền từ đâu mà có? Không phải là từ đi vay sao, nếu như vậy chúng ta còn có bao nhiêu để mua đất?

Ông ta chấp tay sau lưng, đi đi lại lại trong phòng, lăm lăm:

- Vốn tưởng rằng mua một mảnh đất hoang, lão Cổ hần sẽ vội vàng tìm tới chúng ta ký hợp đồng, không nghĩ tới cái lão thổ địa này gian như quỷ, bao nhiêu tiền mới đẩy cái túi không đáy của hần, may áo cho kẻ khác, tôi không cam lòng...

Người Trương Thắng toát mồ hôi, hần không nghĩ tới, làm một việc lại khó khăn như vậy. Mình đã tự đặt cược toàn bộ cuộc sống của mình rồi, một khi thất bại... Hần không dám tưởng tượng đến hậu quả của thất bại. Hao hết tâm tư, mỗi ngày ăn cơm khách, chẳng lẽ...

Từ Hải Sinh gõ gõ ngón tay lên mặt bàn, thật lâu sau ánh mắt dần biến đổi, tràn đầy vẻ tàn nhẫn:

- Ngày mai cậu lại hẹn hần đi ăn cơm.

Trương Thắng ngạc nhiên nói:

- Còn mời? Ông ta ăn uống nhiều như vậy, mời có tác dụng không?

- Chẳng những mời mà còn phải mời lớn hơn, chỉ mời một mình hần, ăn cơm, tắm hơi, em út, một thứ cũng không thể thiếu.

Trương Thắng có chút mê hoặc:

- Giám đốc, đây là...?

- Nếu như không mời, vậy tiêu tiền trước kia chẳng phải là biếu trắng cho hần sao? Hừ!

Từ Hải Sinh cười lạnh, từ trong tủ chén lấy ra một cái camera kiểu mới:

- Chiều tối mai cậu đeo cái này vào.

Trương Thắng vừa thấy thứ này, trong lòng cũng mơ hồ đoán được cái gì:

- Ý Giám đốc là...

- Ha ha, lượng tiểu phi quân tử, vô độc bất trượng phu!

(Bụng dạ hẹp hòi không phải là quân tử, hành sự không tàn bạo không phải là trượng phu)

Từ Hải Sinh cười lạnh nói:

- Hắn đã biết rõ việc này tôi cũng có phần, vẫn còn không biết đủ như vậy. Ông đây khiến cho hắn ăn đến cảm luôn, ưu đãi một phen cũng đừng nghĩ. Đoạt thức ăn trong miệng tôi ư, không phải là nhổ lông ngoài miệng hổ sao?

Ông ta vỗ vỗ bả vai Trương Thăng nói:

- Đây là mini camera, tôi sai người mua về từ Nhật Bản đến nay còn chưa đầy hai tháng, việc ngày mai liền giao cho cậu rồi, cơ trí một chút.

Trương Thăng cắn chặt răng, hăng hái gật đầu.

Mới trước đây, hắn từng nhìn thấy một câu dẫn ngôn: “Cộng sự với những người can đảm, thì không cần phải đọc sách nữa”, được những lời dẫn dắt này, hắn tự rút cho mình một lời răn: “Đối với quân tử, thì lấy đạo quân tử mà tiếp; đối với tiểu nhân thì lấy đạo tiểu nhân mà đón. Hiện tại rốt cuộc đã nhận thức rất sâu sắc.

Trương Thăng dùng cả một ngày để thao tác camera cho thành thực, thẳng đến khi trong bóng tối cũng có thể ấn đúng từng phím mới thôi. Từ Hải Sinh thì lái xe lang thang ngoài đường, tìm kiếm khách sạn thích hợp.

Vào buổi tối, Trương Thăng lại lần nữa gọi điện cho Chủ tịch xã Cổ, hắn bày ra một thái độ bộ bó tay hết cách, ăn nói khép nép mời Chủ tịch xã Cổ đi uống rượu, thảo luận. Thủ đoạn “Bày ra sự yếu ớt để cho địch thấy” Trương Thăng cũng biết đấy, hôm nay cúi đầu là vì ngày mai ngẩng đầu, dưới sự giằng vò của tham quan này, Trương Thăng cũng hiểu được cách dùng tâm cơ rồi.

Chủ tịch xã Cổ huênh hoang nhả nhận từ chối vài lần, nhưng hắn cứ mời mãi, cuối cùng đáp ứng lời mời buổi tối ngày hôm sau. Tối hôm sau, Chủ tịch xã Cổ dưới mấy cuộc điện thoại thúc giục của Trương Thăng mới vênh vào tự đắc lái xe tới điểm hẹn, hai người Từ Hải Sinh lại mời ông ta đến một khách sạn.

Để tiêu trừ sự cảnh giác của ông ta, trong bữa tiệc, Giám đốc Từ chủ yếu tán dóc với ông ta về những chuyện ngoài lề, biểu hiện mười phần đầy đủ. Chủ tịch xã Cổ lại lái sang hỏi thăm ý đồ mua đất của Giám đốc Từ. Giám đốc Từ lại lặp đi lặp lại thăm dò thử “khẩu vị” của Chủ tịch xã Cổ rốt cuộc là bao nhiêu, hai người hắn lừa tôi gạt, ai cũng không để lộ quân bày tẩy của mình.

Tuy nhiên Chủ tịch xã Cổ cảm thấy đã bắt chẹt Từ Hải Sinh được bảy phần, nên thật ra cũng không nóng không vội. Sau khi ăn cơm xong, Trương Thăng lại cung kính mời ông ta đi tắm hơi, ông ta cũng yên tâm thoải mái đáp ứng.

Ba người đi ô tô tới “Đại Hòa”, Chủ tịch xã Cổ đã lừa gạt nhiều, bởi vì hôm nay uống ít, ông ta lại không nóng nảy, nghĩ muốn hết mình hưởng thụ một phen, lúc tắm rửa còn đòi tắm sữa muối.

Tắm sữa muối là phụ nữ dùng thân thể để tắm cho đàn ông, cùng với nói là tắm rửa chẳng thà nói là một loại mát xa. Người làm việc này không cần đặc biệt xinh đẹp, nhưng dáng người phải đẹp. Người trẻ tuổi dễ kích động như Trương Thăng, được hưởng cái kiểu này liền “nhất trụ kinh thiên”, tung quần đến mặt mũi đỏ bừng. Trái lại Giám đốc Từ và Chủ tịch xã Cổ kinh nghiệm khảo nghiệm nhiều, nên thần sắc tự nhiên, không phản ứng chút nào.

Sau khi tắm rửa xong, bọn họ liền tiến lên lầu hai, chọn phòng, tìm ba cô gái đến tiếp, mở rượu tây, ca hát khiêu vũ. Ba cô gái da trắng nõn, dáng người cao gầy, mỗi người đều eo nhỏ ngực cao, chân dài, hơn nữa còn toát lên chút hương vị thuần túy khí, khác nhau rất lớn so với các cô gái bình thường khác.

Ánh mắt Chủ tịch xã Cổ sáng lên, cười dâm nói:

- Hôm nay các tiểu thư rất đẹp, nào nào, ngồi bên này!

Ba cô nàng ngồi xuống những chỗ trống bên cạnh họ, nhân viên phục vụ mở rượu đỏ xong đi ra ngoài, nguồn sáng trong phòng cũng được chỉnh sang màu đỏ sậm. Từ Hải Sinh nói:

- Anh Cổ, ba cô này đều là sinh viên, thế nào, với những người anh hay tiếp xúc khác biệt lớn đi?

Chủ tịch xã Cổ ngạc nhiên nhìn cô gái mặc khinh sam cao bồi, tóc dài xoa vai, nghi hoặc nói:

- Không thể nào? Anh nói thật?

Từ Hải Sinh cười cười, nói:

- Em gái, đưa chứng nhận học sinh của em cho anh ấy xem.

Cô gái tóc dài kia lấy từ túi hậu một chiếc giấy chứng nhận đưa cho Cổ Cổ Văn. Chủ tịch xã Cổ tiếp lấy giấy mở ra đọc, thật sự chính là thẻ học sinh, trong lòng lập tức dâng lên một luồng cảm giác hưng phấn.

Người giống như ông ta, phụ nữ xinh đẹp chơi đùa cũng nhiều rồi, lúc này thân phận của các cô càng hấp dẫn ông ta so với thân thể của các cô. Ông ta chưa từng được “thử” nữ sinh viên, tuy nói nhan sắc cô bé này so với những người ông ta từng gặp chỉ thường thường bậc trung, cũng không quá mức quyến rũ, nhưng trong lòng ông ta, so với cảm giác này hoàn toàn khác biệt.

Khi ông ta trả lại giấy chứng nhận, trong con mắt háo sắc kia tràn đầy sự chiếm hữu, thậm chí còn mang theo vẻ sùng bái và kính sợ.

Trương Thắng thờ ơ lạnh nhạt, không khỏi âm thầm buồn cười: thân phận của cô ta quan trọng như vậy sao? Chẳng phải cũng là mang đi bán hay sao? Không nghĩ tới, bằng cấp cao quý ở nơi ăn chơi này cũng dùng được. Từng có cán bộ quỳ dưới váy, xem ra đêm nay, Chủ tịch xã Cổ phải quỳ dưới thềm học sinh...

Bạn đang đọc truyện *Nhất Lộ Thái Hồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Quân lâm thiên hạ phượng cầu hoàng

Giám đốc Từ và Chủ tịch xã Cổ, hai lão lưu manh hát cũng hát được, nhảy cũng nhảy được, ôm cả các cô giờ trò. Chỉ có Trương Thắng hát mấy bài, liền đăng hoàng ngồi một góc mỉm cười nhìn bọn họ chơi.

Giám đốc Từ và Chủ tịch xã Cổ vui đùa vô cùng vui vẻ, hai bên đều hết sức thân mật. Trương Thắng bội phục nhất đúng là, hai người bọn họ, nhìn thế nào cũng giống như một đôi anh em tốt tình đồng ý hợp, người khác căn bản không nhìn ra hai người ngầm anh lừa tôi gạt như thế nào, mới vừa rồi trên bàn rượu giương cung bạt kiếm như thế nào.

Cô gái bên người Chủ tịch xã Cổ cao gầy, ngực không lớn, eo rất tinh tế, phối hợp với thắt lưng bản rộng lại hiện ra vài phần dã tính. Một chiếc quần bò đem tất cả cặp đùi rắn chắc cùng cặp mông gầy gao ôm lấy, đó là một loại sức sống chỉ thuộc về các cô gái thấn xuân.

Chủ tịch xã Cổ đối với cô gái ấy vô cùng vừa ý, tay khoác lên bên hông cô bé vẫn sờ soạng, gần như không rời khỏi chút nào. Trương Thắng còn đề ý ông ta đưa hẳn tay vào sờ soạng bên trong áo phông cô gái, cô gái xấu hổ trốn tránh, ông ta cũng không ép buộc. Một tấm thẻ học sinh lại có thể khiến ông ta có chút thương hương tiếc ngọc, Trương Thắng nhìn vậy thầm buồn cười.

Chơi đến hơn mười một giờ, Giám đốc Từ và Chủ tịch xã Cổ nói thăm vài câu gì đó với nhau. Chủ tịch xã Cổ híp mắt suy nghĩ mỉm cười một tiếng, gạt gạt đầu. Giám đốc Từ diệt tàn thuốc gọi người vào tính tiền, ông lại gọi tú bà tới, cho tiền bo, chỉ vào ba cô gái nói vào tai vài câu gì đó.

Không ngờ trong ba cô kiêm nữ sinh này có một cô chưa từng lên sân khấu. Về mặt tú bà tươi cười nói xin lỗi, thay đổi nhóm người mới cho bọn họ tha hồ mà chọn, không ngừng mà quảng cáo thái độ phục vụ của các cô tốt như thế nào, ở nơi này hot nhất là “Quân lâm thiên hạ tổ”. Tuy nhiên trong nhóm các cô này không có cô nào đặc biệt xinh đẹp, đại bộ phận các cô nhan sắc xuất chúng đều đang tiếp khách.

Chủ tịch xã Cổ vốn ưa thích không rời cô bé đang ngồi kia rồi, nên tất nhiên không thích thay người. Đêm nay Trương Thắng còn có nhiệm vụ trong người, cho nên chủ động ra mặt, chọn một em nhỏ xinh, giữ cô lại.

Khi Giám đốc Từ tính tiền, dẫn cô gái xuống lầu, Trương Thắng còn thấy Chủ tịch xã Cổ ôm bà vai Giám đốc Từ, mơ hồ nghe ông ta nói:

- Anh Từ a, cái cô bên cạnh anh kia... cũng không tệ. Ừ... chúng ta sau nửa đêm thay đổi?

Giám đốc Từ cười ha hả nói:

- Được, đến lúc đó tôi dẫn người qua!

Nói xong nghiêng đầu lại, nháy mắt với Trương Thắng đang dẫn theo ba cô gái đi phía sau. Trương Thắng lập tức nhún chân đuổi theo lên trước bọn họ.

Ba người đi tới “Bát phương tân quán”, xe Trương Thắng đi trước, đến nơi trước, thấy Giám đốc Từ và hai cô gái kia đang đi tới, liền đi qua nói vài câu, từ trong tay một người lấy một tấm thẻ ra vào.

Phòng ở tầng mười hai, ba người lên lầu, đều tự mình vào phòng với chiếc giường lớn xa hoa.

Ba gian phòng này là kề sát nhau. Vì tìm chỗ tốt như vậy, Giám đốc Từ và Trương Thắng đã phải lái xe ra ngoài lần tìm nửa ngày. Cái tốt ở đây có chính là bên ngoài có ban công, hơn nữa cả ba gian này đều có ban công.

Hai người đã cẩn thận cân nhắc qua phương án hành động, nếu thuê các cô đến làm thì không an toàn bởi vì các cô cũng không muốn xuất đầu lộ diện, bị bọn họ quay video, chỉ sợ phải trả một khoản tiền rất lớn, còn có thể làm hỏng việc.

Nếu dùng thẻ mở cửa vụng trộm đi vào, cũng không được. Một người sống to lù lù như vậy, cứ cho là Chủ tịch xã Cổ “sắc thụ hồn tiêu” như thế nào cũng không thể không chú ý đến một người xuất hiện ở cửa. Phương án thỏa đáng nhất để xử lý chính là quay trộm từ ngoài cửa sổ.

Căn phòng của Chủ tịch xã Cổ ở ngoài nhất, nguyên nhân chọn căn phòng này cho ông ta là do Trương Thắng đã thăm dò rất kỹ, phát hiện ngoài cửa sổ của căn phòng này có một cái lán nhỏ, bên trong thả ít đồ. Đứng ở vị trí này có thể thấy rõ người nằm trên giường, hơn nữa, đứng ở đây vào lúc trời tối đen, sẽ không bị phát giác.

Trương Thắng vào phòng, lấy cái túi Giám đốc Từ đưa cho hắn để ở tủ đầu giường xuống, vừa mới quay đầu lại liền hoảng sợ. Chỉ thấy cô gái thanh thuần như nước kia đã đóng lại cửa phòng, quỳ trên mặt đất, mông ngúng nguẩy như con mèo nhỏ đi hướng về phía hắn, ngược ánh mắt kiều mỵ nhìn hắn một cái, sau đó liền nâng một chân hắn lên.

Trương Thắng bị dọa ngã ngồi trên giường, sợ hãi nói:

- Cô... cô làm cái gì vậy?

Cô ta quỳ gối mà nói:

- Trương tiên sinh lúc này không chú ý sao? Tổ của chúng em là “Quân lâm thiên hạ”, chính là hầu hạ cho khách thoải mái như hoàng đế nhà. Nơi này của chúng em gọi là “Đại hòa”, đàn ông là trời, đàn bà là đất. A, ông chủ là lần đầu tới thăm “Đại hòa” của chúng em à?

Cô ta cười nhìn rất đẹp, tuy nói là cách lấy lòng mang tính chuyên nghiệp, nhưng phong tình quỳ gối, vẻ mặt xuân tình làm cho người ta cực kỳ rung động. Cô ả liếm liếm môi, quỳ gối cười nói:

- Người ta nhất định hầu hạ Trương tiên sinh thoải mái, anh cứ ngồi xuống hưởng thụ đi.

Trương Thắng xoa loạn hai tay, liên tục nói:

- Đứng, đứng, đứng, liếm chân thì có gì hưởng thụ chứ? Tôi không thích chà đạp phụ nữ, cô không cần như vậy.

Hắn ngẩng đầu mở miệng hỏi:

- Cô bao nhiêu tuổi rồi?

Cô gái kia đang quỳ trên mặt đất, kinh ngạc nhìn hắn, nói:

- Em năm nay mười tám, Trương tiên sinh không thích phương thức này... Vậy anh thích kiểu gì nào, hắn nói ra đi.

- Không vội không vội, chúng ta ngồi xuống tán gẫu chút đi.

-

Trương Thắng sợ, đành lựa lời mà nói, hắn đang chờ điện thoại của Giám đốc Từ, thăm nghĩ tùy tiện tìm cái cớ kéo dài một hồi.

Cô gái kia sững sờ, tiêu tiền không chơi đàn bà, lại ngồi kia nói chuyện phiếm với cô, tán gẫu cái gì? Tán gẫu về lý tưởng nhân sinh sao? Bà cô sớm cai rồi!

- Nói chuyện phiếm?

Trong ánh mắt cô gái có chút cảnh giác, thử thăm dò hỏi:

- Trương tiên sinh... muốn tán gẫu cái gì?

Trương Thắng vỗ trán cười nói:

- Cô xem, tôi uống rượu quá nhiều, nói đều không nói lưu loát cả rồi. Không phải nói chuyện phiếm, là tắm nước lạnh, một thân toàn mùi rượu, mùi thuốc lá, trước tắm nước lạnh giải lao trước đã.

Cô gái lúc này mới thư thái, cười hi hi, đứng lên hôn một cái vào má Trương Thắng, sau đó lắc lắc mông đi đến tủ đầu giường, lấy ra từ bóp nhỏ của mình một điều thuốc thơm, châm lửa rồi nhét vào miệng Trương Thắng, cười ngọt ngào nói:

- Được, vậy anh nghỉ ngơi đã, em đi tắm trước.

Cô bé cời sạch sẽ ngay trước mặt Trương Thắng, lắc mông đi vào phòng tắm. Trương Thắng làm bộ lười biếng nằm trên giường nghỉ ngơi. Chốc lát sau, tiếng điện thoại vang lên, hắn cầm lấy túi, đi đến cửa phòng tắm, giữ cửa nói:

- Tôi đi ra ngoài nghe điện thoại, một lát nữa quay lại.

Trương Thắng đứng trong hành lang một lúc, hút hết điều thuốc, lúc này mới quay trở lại phòng. Cô gái đã tắm xong rồi, trên người bọc một chiếc khăn tắm lớn, đang lau tóc. Phía dưới khăn tắm là hai bắp chân tinh xảo, ngực lồ lộ ẩn hiện, hai má xinh xắn mang theo vài phần quỳ gối thanh thuần. Vừa thấy Trương Thắng tiến vào, cô liền nở nụ cười quỳ gối nói:

- Trương tiên sinh, em tắm xong rồi, nên anh...

- Mẹ, thật sự là xui!

Trương Thắng hung tợn mà nói:

- Thực mẹ nó trời sinh mệnh chân chạy!

Cô gái sùng sốt, hỏi:

- Tiên sinh, anh sao vậy?

Trương Thắng tức giận nói:

- Vừa mới nhận điện thoại của công ty, khuya khoắt muốn tới sân bay đón người.

Cô gái vừa nghe, nụ cười ngọt ngào ngay lập tức biến mất, sắc mặt hơi khó coi nói:

- Tiên sinh phải đi đón người, vậy còn em thì sao bây giờ?

Vừa mới đưa người ta vào phòng, hiện tại hẳn lại đi như vậy, cô gái này liền không kiểm được gì, không công chạy theo hẳn một chuyến, trong lòng tất nhiên là mất hứng. Trương Thắng vô trách nói:

- A, tôi đã quên, như vậy đi, cô đi hầu hạ ông chủ của tôi đi.

Cô gái nghe vậy, lập tức chuyển giận thành vui, các cô hành nghề này, đều biết nhìn mặt đoán lòng, cô đã sớm nhìn ra cái người họ Từ kia mới là ông chủ lớn, người thanh niên này mười phần là cấp dưới của ông ta. Chuyển sang hầu hạ ông chủ kia, nếu ông ta vui vẻ, nói không chừng còn có tiền boa. Cô gái này lập tức vui vẻ được đưa vào phòng của Giám đốc Từ, để cho ông ta chơi trò song phi.

Đầy được cô gái kia đi, Trương Thắng lập tức trở về phòng, kéo rèm cửa sổ, lấy camera, lặng lẽ nhảy tới ban công. Men theo ban công hẹp nhích về phía trước. Đến cửa sổ phòng của Giám đốc Từ, Trương Thắng không kìm nén được tò mò, lặng lẽ thò đầu hướng vào bên trong liếc mắt một cái, chỉ thấy Giám đốc Từ bên hông đắp áo tắm, đem gối đầu tựa vào tường, đối diện với một bên cửa sổ, hai cô gái đưa lưng về phía đang “luyện miệng”.

Giám đốc Từ đã nhìn ra ngoài cửa sổ, Trương Thắng không biết lão có nhìn thấy mình không, chỉ liếc một cái liền ngồi xuống tiếp tục đi lên phía trước. Ban công này không rộng, lại cạnh đường cái, trông trái, lúc đứng lên nhìn hơi hoa mắt, cho nên hắn vẫn vừa ngồi vừa đi chuyển, tiến thẳng đến nhà kho nhỏ ở cuối ban công.

Nhẹ nhàng mở ra camera, điều chỉnh sang chế độ đêm, kiểm tra lại một chút cái đèn báo, nơi đó đã dán lên một miếng giấy để che đi ánh sáng đỏ của đèn. Lúc này hắn mới hơi điều chỉnh góc độ đứng yên, hướng vào phòng.

Màn trình diễn trong phòng cũng giống như trong phòng hắn, là tiết mục “Đại hòa” và “Quân lâm thiên hạ”, một người quỳ trên mặt đất, đang nâng một “chân” liếm...

Chỉ có điều cô gái này có vóc người hơi kém một chút, mập như vậy cũng có người làm ăn... Không đúng nha, như thế nào ngồi trên giường lại là nữ?

Nhìn kỹ lại, ta ngất! Chủ tịch xã Cổ còn có ham này?

Trương Thắng tròn mắt nhìn, nữ sinh kia trùm khăn tắm ngồi ở bên giường, khoả thân vai tron bóng, hai đùi chồng lên nhau, một tay nâng khuỷu tay còn lại, hai ngón nhỏ bé đang kẹp một miếng thuốc lá, mà Cổ Cổ Văn Cổ đại chủ tịch xã thì giống như một con chó nhỏ, quỳ gối dưới chân cô ta, đang cầm gặm một cái chân trắng như tuyết.

Trong phòng đúng là đang diễn trò “Quân lâm thiên hạ”, chỉ có điều phượng ở trên, long ở dưới, Hoàng đế kia đã biến thành Võ Tắc Thiên rồi.

Trương Thắng vừa sợ vừa cười, vội vàng đứng vững thân mình, giờ ra camera...

Bạn đang đọc truyện *Nhất Lộ Thái Hồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Vinh hoa phú quý cần phải dựa vào đoạt lấy

Trở về nhà Từ Hải Sinh, hai người cắt đi đoạn video của Chủ tịch xã Cổ. Từ Hải Sinh thấy trò hề của Chủ tịch xã Cổ, cười ngặt nghẽo, vui vẻ vỗ đùi nói:

- Không nhìn ra a, thật sự là không nhìn ra lão Cổ còn có đam mê này. Ha ha ha, thành công! Có thứ này, hần dám không đồng ý? Lão Cổ lúc này đúng là lật thuyền trong mương rồi. Cậu em, chiêu tuyệt hậu kế này của cậu không tồi!

Trương Thắng cười khò một tiếng nói:

- Giám đốc, anh còn khen nữa, lòng tôi thật là bất an đây, nếu không phải ông ta khinh người quá đáng, tôi cũng không muốn làm như vậy. Làm như vậy rốt cuộc là... Haiz!

Từ Hải Sinh nheo mắt, liếc hần một cái, cười nói:

- Như thế nào, sợ sao?

Trương Thắng đỏ mặt nói:

- Cũng không phải là sợ, chính là trong lòng cảm thấy dùng loại thủ đoạn này...

- Ha ha, cậu nhóc a, sao lại khờ dại thế? Thương trường, quan trường vốn chính là nơi ăn thịt người, chứ “lương tâm” kia có thể giáng sao? Cổ Cổ Văn hần lúc rao giá trên trời có nghĩ tới giao tình sao?

Từ Hải Sinh vỗ vỗ bờ vai hần nói:

- Cậu em, nếu cậu không hiểu được đạo lý trong đó, như vậy, cậu vĩnh viễn đều là kẻ bại. Cho dù chuyện mua đất lần này thành công, cậu phát ra một số tiền bạc, trong cuộc sống này về sau, cậu vẫn là kẻ bại. Theo chúng tôi chơi cờ, kỳ thật tôi liền nhìn ra tính cách của cậu, đối mặt với gặp gỡ, cậu hay bị động chờ đợi, mà không giỏi về chủ động chém giết!

Trương Thắng kinh ngạc nói:

- Đoạt?

- Đúng vậy!

Từ Hải Sinh châm một điếu thuốc, rồi ném bao thuốc cho hần, hơi mỉm cười mà nói:

- Hết thấy thiên hạ này, đều dựa vào một chữ đoạt mà thực hiện, từ xưa đến nay, ai cũng thế. Giang sơn phải đoạt, nữ nhân phải đoạt, sự nghiệp phải đoạt, chức vị phải đoạt, chỉ có điều thủ đoạn không giống nhau. Thân ở thương trường, ai không phải đoạt mẩu chốt buồn bán? Thân ở chỗ làm việc, ai không đoạt vị trí? Thân ở sân khấu, ai không đoạt quán quân? Thân ở tình trường, chẳng lẽ ngồi chờ tình địch tới ưu ái cậu...?

Từ Hải Sinh rít một hơi, thân nhiên nhả ra một vòng khói, nói:

- Cậu em, cậu có biết trên đời này, ai có thể làm người ở trên người khác, có thể sống cuộc sống sung sướng không?

Trương Thắng nghiêng mình về phía trước nói:

- Giám đốc, anh nói đi.

- Có thể làm người ở trên người khác, có thể sống cuộc sống sung sướng chỉ có hai loại người. Một loại là “chó”, một loại là “sói”. Chó một lòng nghe theo, chủ nhân sẽ đem thức ăn thừa ban cho nó, khi vui có thể đem nó nâng lên đỉnh đầu; sói lại không giống, sói dám đoạt, không cần người khác ban cho cũng có thể có thịt ăn, tìm được cơ hội cũng có thể cười trên đỉnh đầu người khác.

Phải lăn lộn làm ra chút tiền đồ, hoặc là làm chó, hoặc là làm sói, nếu hai thứ này đều không muốn làm, vậy thì cũng chỉ có thể cả đời làm kẻ tôi tớ, ở tầng lớp xã hội thấp nhất chịu khổ. Nếu cậu không cam lòng, cậu cũng muốn làm người ở phía trên người khác, như vậy cậu nguyện ý làm chó hay là làm sói?

Trương Thắng ngẫm nghĩ một chút, chỉ nói một chữ:

- Sói!

- Tốt!

Từ Hải Sinh gõ nhịp tán thưởng nói:

- Nếu làm sói, phải đoạt. Chỉ cần có người đoạt, chiến tranh liền không thể né tránh. Thương trường là gì? Thương trường cũng giống như chiến trường, cần dựa vào đánh, phải chết người, phải dùng đầu mà suy nghĩ, chứ đừng dặt ở lưng quần mà sống. Chuyện lật vạt này ai có thể làm? Ngồi đây mà há miệng chờ sung?

Dùng thủ đoạn thì làm sao? Thắng làm vua, thua làm giặc, Lưu Bị có phải là cướp không? Chu Hồng Vũ có phải là cướp không? Nỗ Nhĩ Cáp Xích có phải là cướp không? Hồng Thiên Vương có phải là cướp không? Bị bại là cướp, đánh thắng là vương! Thủ đoạn không quan trọng, quan trọng là kết quả.

Từ Hải Sinh thấy Trương Thắng nghe nhập thần, thần nhiên cười, nói lời thắm thía:

- Dung nhập xã hội là quan trọng nhất, nhiều khi không phải là cậu lựa chọn cuộc sống, mà là cuộc sống lựa chọn cậu. Tự cho là thanh cao so với cam chịu nhỏ mọn còn muốn mạng hơn. Cam chịu nhỏ mọn chỉ là không có dũng khí đi tranh giành, cam chịu cuộc sống hiện tại. Mà tự cho là thanh cao, thì cự tuyệt thế giới này, cậu vừa không cải biến được thế giới này, cũng không thích ứng được thế giới này, chỉ có thể trốn đi, đó chính là kẻ bại lớn nhất.

Trương Thắng yên lặng gật đầu, cẩn thận nghiền ngẫm những lời nói này của Từ Hải Sinh, rất lâu sau đó mới hiểu được, than nhẹ một tiếng, lại giương mắt, lo lắng nói:

- Nhưng... liệu có thể hay không ông ta thẹn quá thành giận, và liệu cả chết lưới rách với chúng ta?

Từ Hải Sinh thần nhiên cười:

- Yên tâm, hiện tại hần tuyệt không dám trở mặt. Hừ! Lợi từ chức quan này của hần không chỉ dừng lại ở ba trăm mẫu đất, hần nên biết đâu nặng đâu nhẹ.

Nói đến đây, ông ta ung dung cười nói:

- Đối với lão Cỗ, tôi không nghĩ như vậy là quá mức, đây là hần bức ta đấy. Biết rõ trong này có một phần của tôi, hần còn muốn vét một số lớn. Hần bất nhân, tôi liền bất nghĩa. Mẹ nó, tách ra, liền tách ra đi thôi.

Rồi âm hiểm nói tiếp:

- Ngày mai cậu phải sớm đến văn phòng chờ hần, trước thử một cật, nếu hần ngoan ngoãn lấy ba trăm nghìn, thì làm hợp đồng, như vậy mọi chuyện đều dễ nói. Nếu hần vẫn không đi ra, cậu cũng đừng khách khí với hần, đưa ra quân bài tẩy kia, khi đó không phải chúng ta cầu hần, mà là hần cầu chúng ta.

Trương Thắng nghĩ đến khoản vay hai triệu tám trăm ngàn, liền gật đầu thật mạnh. Dù sao Cỗ Cỗ Văn kia cũng không phải là cái thứ tốt gì, dùng thủ đoạn như vậy đối với ông ta coi như là báo ứng của ông ta đi.

Sáng sớm hôm sau, Trương Thắng lại đến phòng làm việc của Chủ tịch xã Cỗ.

Vẫn là một bình trà, vẫn là nửa sống nửa chết nằm ở ghế ông chủ, vẫn là híp mắt ngủ gà ngủ gật, tuy nhiên lần này Trương Thắng không còn ngồi ghế đối diện chờ tuyên án nữa.

Hần thoải mái lên tiếng chào hỏi, đi qua cầm lấy bao thuốc “Tiểu hùng miêu” trước mặt Chủ tịch xã Cỗ, tự mình rút một điếu châm, rít một hơi thật sâu, thoải mái mà nhìn Chủ tịch xã Cỗ đang ngồi nửa mông trên bàn làm việc.

Chủ tịch xã Cỗ kinh ngạc mở mắt ra nhìn nhìn, khinh miệt cười, lại hơi hơi nhắm mắt lại. Thái độ của Trương Thắng có chút làm lão không vui, lão quyết định, lát nữa còn phải bóp chết hần.

Trương Thắng nhổ ra một ngụm khói, nhàn nhã đợi một hồi mới nói với Chủ tịch xã Cỗ:

- Chủ tịch xã Cỗ, hôm nay tôi đến vẫn là vì việc đó. Ha ha, tôi biết anh khó xử, có thể anh khó hơn nữa chung quy cũng không thể khó hơn anh em chúng tôi. Chủ tịch xã Cỗ, anh mở miệng vàng, chúng ta cùng hưởng thụ bất tận rồi, tương giao một hồi, chút việc ấy anh nhất định phải hỗ trợ.

Chủ tịch xã Cỗ ho khan một tiếng, chậm chạp rút ra một điếu thuốc ngậm vào, chờ giây lát không thấy Trương Thắng châm cho, lão mắt mắt tự mình cầm lấy bật lửa châm. Hít một hơi, hộc ra một ngụm khói, chậm chạp nói:

- Tiểu Trương a, tôi đã dốc toàn lực rồi. Hơn ba trăm mẫu đất, quy mô quá lớn á.

- Chuyện trong quan trường cậu không rõ, nó nhàn rồi thì nhàn rồi, ai cũng sẽ không nói cái gì. Có thể phạm vi sử dụng cậu muốn, cho dù thực sự có lợi cho dân cho nước, cũng lập tức sẽ có một bang khôn kiếp vây quanh nói nọ nói kia. Vạn chúng nhìn chăm chăm, tôi cũng khó làm.

Trương Thắng thu nụ cười trên mặt, nói từng chữ:

- Chủ tịch xã Cỗ, tiểu đệ lần này là đập nổi chìm thuyền, từ chiến đến cùng, toàn bộ gia sản đều góp vào rồi, không nói gạt anh, tài chính để mua đất... chính là khoản tôi đi vay, cho nên, lần này tôi chỉ có thể thành công, không thể thất bại. Thất bại, tôi phải nhảy sông tự vẫn!

Cỗ Cỗ Văn mặt nhăn mày nhu nói:

- Việc buôn bán như thế nào lại không để đường lui đâu? Tiểu Trương à, cậu có phải đi vay hay không, với tôi không quan hệ gì, tôi chỉ có thể phê cho cậu năm mươi mẫu đất, cậu chỉ cho tôi ba trăm ngàn đồng, thế nào, suy nghĩ kỹ càng chưa?

Trương Thắng chậm rãi đứng dậy, từ trên cao nhìn xuống hần, nói từng chữ:

- Chủ tịch xã Cỗ, mảnh đất hoang kia bán đi giá cả gần ba triệu, đối với thôn, đối với xã đều là chuyện tốt. Cá nhân anh mà nói, được đến ba trăm ngàn hoa hồng, cũng không tính là ít, mong rằng anh thành toàn!

Cổ Cổ Văn cười rộ lên:

- Cậu nói không sai, mảnh đất không ai muốn kia còn có thể bán đi, đối với mọi phương diện tôi đều giải thích qua. Tuy nhiên, cùng vậy, tôi cũng biết mảnh đất này đối với các anh nhất định có tác dụng khác.

Lão giáo hoạt nhìn Trương Thắng, liếc mắt một cái nói:

- Các anh muốn làm cái gì, tôi không biết, cũng không muốn biết, ba trăm ngàn được hơn ba trăm mẫu đất, đó là tuyệt không thể nào. Cậu nghe cho rõ, nếu cậu muốn ba trăm năm mươi mẫu đất, vậy... xuất ra một triệu, hơn nữa hiện tại phải chi ra!

Trương Thắng vừa nghe cũng cười:

- Không, tôi cũng mong anh nghe rõ ràng. Phí hoa hồng ba trăm ngàn, hủy bỏ! Tôi không làm khó dễ anh, mỗi mẫu tám nghìn đồng, cái giá này rất công bằng, bất kể là ngành nào kiểm tra cũng không xảy ra sự cố. Tổng cộng ba trăm năm mươi mẫu đất, không ít hơn một phần!

Chủ tịch xã Cổ ngẩng đầu, giật mình nhìn hấn nói:

- Cái gì? Cậu... cậu điên rồi? Cậu còn không đi cướp giật đi!

Bạn đang đọc truyện *Nhất Lộ Thái Hồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Tận nhân sự rồi mới lắng nghe thiên mệnh

Trương Thắng cười lạnh nói:

- Vàng, là tôi điên rồi. Tôi bị buộc vào tuyệt lộ và chẳng còn con đường nào để đi. Người đã bước lên tuyệt lộ thì còn e dè sao? Chủ tịch xã Cổ, Cổ đại nhân, trò hề tối qua của anh tôi đã sao y thành nhiều bạn. Chuyện của tôi, anh xem rồi xử lý đi.

- Cái gì?

Chủ tịch Cổ thiếu chút nữa nhảy dựng lên, tàn thuốc làm nóng ngón tay. Ông ta vội vàng bỏ ra, chăm chú nhìn Trương Thắng nói:

- Cậu nói cái gì?

Trương Thắng từ trong lòng lấy ra một cái đĩa được gói lại, đặt lên trên bàn, nở nụ cười chế nhạo:

- Chủ tịch xã Cổ, quá trình tối hôm qua của anh tôi đã ghi lại. Chắc chắn, thật không nghĩ ra Chủ tịch xã Cổ lại có sở thích như vậy. Quỳ dưới chân phụ nữ, như chó Nhật mà liếm chân người khác. Cuộn băng này tôi đã mang qua chỗ bạn thân của tôi. Tôi chỉ cần một cuộc điện thoại thôi, cuộn băng này có thể truyền khắp thế giới. Lúc đó thiên hạ cho dù có to lớn cũng còn có chỗ cho anh dung thân không?

Chủ tịch xã tức đến vẹo quai hàm, môi run run nói:

- Cậu...cậu sao có thể như vậy? Không được làm như vậy. Làm như vậy là vô si.

Trương Thắng cười ha ha, hai tay chống xuống bàn, hướng ông ta cúi người xuống, âm trầm nói:

- Vì sao không thể? Tôi từ nhỏ đã hết lòng tin theo một câu "Đối với quân tử thì dùng đạo quân tử mà đối đãi. Đối với tiểu nhân thì dùng đạo tiểu nhân mà đối đãi".

Chủ tịch xã Cổ sắc mặt xanh mét, mắt lộ hung quang, chỉ vào hấn, giận dữ nói:

- Đồ khốn kiếp! Cậu đừng ép tôi. Tôi sẽ tố cáo cậu vợ vét tài sản. Lừa gạt!

Trương Thắng thần nhiên nói:

- Chủ tịch xã Cổ, anh quên rồi sao? Tôi mới nói gì, người bị buộc bước lên tuyệt lộ, chân trần còn sợ đi giày sao? Thù đoạn này của tôi vô lại, đúng không? Tôi chỉ là một người dân nghèo không quyền không thế, không làm như vậy thì làm như thế nào? Anh chẳng qua cũng chỉ muốn kiếm tiền thôi mà, chẳng cần phải hồn hển như vậy?

Hấn đi qua, dụi tàn thuốc, thần nhiên cười nói:

- Chủ tịch xã Cổ, anh cũng không cần dẫn lửa thiêu thân. Tôi chờ quyết định của anh. Xin chào!

Trương Thắng không nói hai lời, xoay người bỏ đi.

Quản bài đã lật, hiện tại liền xem Chủ tịch xã Cổ xử lý như thế nào.

Qua hai ngày, Trương Thắng và Giám đốc Từ vẫn không thèm gọi cho Chủ tịch xã Cổ một cuộc điện thoại nào. Trong thời điểm này, bọn họ không có khả năng lộ ra ý tứ chịu thua được. Về phần tiền trà nước, bọn họ cũng không muốn chi trả. Chủ tịch xã Cổ đã hoàn toàn đắc tội với bọn họ. Nếu quan hệ đã chấm dứt thì không cần lưu lại một đường nhân tình nào cả.

Buổi chiều ngày thứ ba, điện thoại của Chủ tịch xã Cổ rốt cuộc đã gọi tới. Giọng của ông ta khàn khàn mệt mỏi, nhưng một chút cũng không có tức giận.

- Tiểu Trương à? Cậu đến chỗ tôi một chuyến. Chúng ta gặp mặt nói chuyện. Bản gốc của cuộn phim cậu cũng mang tới luôn đi.

Trương Thắng thông báo cho Giám đốc Từ. Không ngờ là Chủ tịch xã Cổ đã tìm riêng hắn để lên giải quyết. Giám đốc Từ đối với các mối quan hệ lợi hại càng thêm thấu triệt. Giao tình lẫn nhau đã xong, không cần phải hạ thủ lưu tình. Ông ta liền từ chối ngay. Chủ tịch xã Cổ lúc này mới tìm đến Trương Thắng.

Giám đốc Từ nói:

- Cậu hãy thuê xe đi, cẩn thận một chút. Tôi ở nhà máy bất động, chúng ta tách ra, ông ta mới không dám sử dụng thủ đoạn. Đừng để cho ông ta lấy lại cuộn băng thì việc ký đất lần này mới có khả năng xong. Đây chính là chỗ dựa duy nhất của ta đấy.

Trương Thắng bình tĩnh nói:

- Tôi hiểu rồi!

Hắn đương nhiên hiểu được mấu chốt trọng yếu trong đó. Nếu bị Chủ tịch xã Cổ lừa gạt lấy lại cuộn phim, ngòi tù sẽ là hắn, hắn làm sao mà không cẩn thận? Trương Thắng là người như vậy. Một khi lâm chiến sẽ khản trương, nhưng một khi đã lên chiến trường, sẽ chiến đấu hết mình, hoàn toàn vứt bỏ khiếp sợ.

- Cuộn băng đâu?

Vừa mới bước vào phòng làm việc của Chủ tịch xã Cổ. Cổ Cổ Văn liền giống như con chó đói chụp mồi, vội tới hỏi.

Trương Thắng thân nhiên bước tới ghế salon, chân bắt chéo, hỏi:

- Hợp đồng đâu?

Chủ tịch xã Cổ vội la lên:

- Hợp đồng có thể ký nhanh như vậy sao? Cho dù là tôi tự mình chạy thủ tục, cũng phải có được sáu bảy con dấu của khu. Còn phải chờ khoản tiền của cậu qua nữa thì mới có hiệu lực.

Trương Thắng nói:

- Khi nào hợp đồng có hiệu lực thì cuộn băng mới trả cho anh. Anh cứ yên tâm. Cuộn băng được bảo vệ rất tốt, tuyệt sẽ không có người thứ ba nhìn thấy.

Chủ tịch xã Cổ mắt lộ hung quang:

- Nếu cậu không giữ lời hứa, sau khi ký xong hợp đồng lại dùng cuộn phim kia mà vơ vét tài sản của tôi thì sao?

Trương Thắng thân nhiên nói:

- Không đâu. Bởi vì tôi cũng biết đây là phạm tội. Tôi không mạo hiểm làm cái chuyện đó đâu. Lần này mua bán thành công, tôi khẳng định sẽ giao cuộn băng ra. Chúng ta sẽ không gặp lại nữa.

Chủ tịch xã Cổ hung hăng nhìn chăm chăm, thật lâu sau mới gật đầu thật mạnh:

- Được, tôi bây giờ chạy thủ tục cho cậu. Khi nào hợp đồng giao đến tay cậu, cậu dám không đem cuộn phim ra đây sao? Nếu muốn dùng cuộn băng mà vơ vét tài sản của tôi, tôi nhất định sẽ đến viện Kiểm sát tố cáo. Chúng ta phải chết chung với nhau.

Trương Thắng cười nói:

- Chủ tịch xã Cổ cứ yên tâm. Anh là cán bộ, còn tôi chỉ là một thương nhân nho nhỏ mà thôi.

Chủ tịch xã cắn răng, lạnh lùng cười, trong mắt lóe hung quang.

Trương Thắng thần nhiên cười rồi bước ra khỏi phòng làm việc.

Nửa tháng sau, hợp đồng chuyển nhượng đất đã có đầy đủ. Trương Thắng và Giám đốc Từ đều đến, ký hợp đồng, giao ra cuộn băng. Từ nay trở về sau, hai bên thỏa thuận không gặp lại.

Trương Thắng vốn đã nhờ bạn sao chép ra một cuộn băng khác. Không phải là hấn muốn dùng cái này uy hiếp Chủ tịch xã Cổ. Chẳng qua hấn cảm thấy việc làm này không quang minh chính đại. Đối phương dù gì cũng là một cán bộ, còn mình chỉ là một công nhân bé nhỏ, không có gì có thể dựa vào, chỉ có thể lưu lại cái này để tự bảo vệ mình.

Những ngày còn lại chính là chờ những bộ môn có liên quan của chính quyền công bố tin tức khai thác, phát triển Kiều Tây. Trong khoảng thời gian này, Trương Thắng cũng hướng Giám đốc Từ mà hiểu biết một chút tình huống của Trường phòng Mạch. Từ Hải Sinh hình như không có muốn bàn về việc này, chỉ mơ hồ nhắc đến nhà máy vừa trải qua việc kiểm tra đối chiếu tài chính. Trường phòng Mạch thật sự là có tham ô công khoản. Ít nhất là từ một triệu đồng trở lên. Lúc ấy, con số này thật sự rất lớn, đủ để kết án tử hình.

Trương Thắng nghe xong thì nhớ đến cảnh ngộ của Trịnh Tiểu Lộ, trong lòng bất giác âm ảm. Nhưng hấn không có lập trường biểu lộ sự quan tâm đối với người ta. Quan trọng nhất là, vấn đề lớn nhất trong cuộc đời hấn vừa mới bắt đầu. Hấn phải dồn hết tinh lực cho nó. Đối với tình cảnh của Tiểu Lộ cũng chỉ có thể cảm thông mà thôi.

Phương diện chính phủ vẫn chậm chạp chưa có công bố tin tức khai thác, phát triển khu Kiều Tây. Mắt thấy từng ngày trôi qua, chuẩn bị tới mùa đông. Nếu tới mùa đông, chính quyền sẽ không khai thác. Vậy thì phải kéo dài tới mùa xuân sang năm rồi.

Trương Thắng vay trong tám tháng. Bây giờ đã là hạ tuần của tháng thứ ba rồi. Nếu khi đó chính quyền vẫn chưa có động tác, hấn căn bản ngay cả thở cũng không thở nổi. Khả năng sẽ phải bán đất với giá thấp. Nếu tiền bán đất không đủ trả nợ thì hấn có thể phải ngồi tù vì tội lừa gạt vay vốn.

Trương Thắng trong lòng nóng như lửa đốt. Người nợ là hấn. Giám đốc Từ có số ruột thì chẳng qua là số ruột không biết có thể kiếm được khoản tiền nào hay không. Còn hấn thì đem cả tính mạng toàn gia mà đổ vào. Cảm giác tự nhiên sẽ khác nhau. Hấn thường xuyên chạy đến khu Kiều Tây, từ trên cao nhìn xuống mảnh đất của mình mà ngẩn người.

Đã bắt đầu trận tuyết lớn thứ ba của mùa đông rồi. Còn có hai ngày nữa là tết Nguyên Đán. Trương Thắng không chịu nổi trong lòng nôn nóng, một lần nữa cưỡi xe đến vùng ngoại thành. Toàn bộ vùng đất đều bao phủ một lớp tuyết, không còn bụi đất tung bay như lúc trước nữa.

Đây chính là niên đại mấu chốt trong kinh doanh. Không biết bao nhiêu người trong một đêm phát nhanh, nhưng lại không biết có bao nhiêu người thất bại nặng nề. Việc xây dựng khu kinh tế mới tăng vọt ở phía nam truyền tới, các nơi đều cho hạng mục lên ngựa. Còn tỉnh thì trước mắt vẫn chưa thiết lập được một khu kinh tế mới nào. Trương Thắng tin tưởng mình sẽ thắng ván bài này.

Trước đây, nếu hấn đi theo Nhị Phi Từ, ở thôn Thái Bình mua nhà ở trong khi người ta đang cải tạo đường quốc lộ thì cũng buôn bán lời một ít rồi. Vậy mà hấn vẫn không có dám lược để tham dự, thủy chung vẫn làm một quần chúng. Hiện giờ, hấn đã mạo hiểm một lần. Nhưng khu Kiều Tây khi nào thì bắt đầu khai thác, phát triển đây?

Kẻ thành công thì làm vương hầu; kẻ thua thì làm kẻ trộm.

Trương Thắng cẩn thận nuốt lấy những lời này, nhìn ngắm mảnh đất của hấn. Tuyết trắng bao trùm. "Thiên lý băng phong, vạn lý tuyết phiêu. Sơn vũ ngân xà, nguyên trì chá tượng". Đọc hai câu thơ của vĩ nhân, hấn trong lòng không cảm thấy hứng khởi mà chỉ thấy tiêu điều và bất đắc dĩ.

(Nghe dặm băng ngưng,

Vạn dặm tuyết rơi; Non uốn phau phau,

Đồng vườn bàng bạc

Thảm Viên Xuân – Tuyết (Mao Trạch Đông)

Trong ván cờ vận mệnh, con tốt như hấn sẽ bị đẩy đến nơi nào?

Tận nhân sự, rồi sau đó hãy nghe thiên mệnh. Bằng không thì không thể làm.

Hiện tại, nhân sự đã hết, cái còn lại cũng chỉ là lắng nghe thiên mệnh thôi.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Lộ Thái Hồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 22: Trên đường đi gặp tình cũ

Rất nhanh đến tết Nguyên Đán rồi, nhưng tuyết đọng vẫn thật dày. Tuy nhiên, ánh mặt trời vẫn có vài phần chói chang. Trương Thắng đang chậm rãi đạp xe xuyên qua hai con đường tiến vào nội thành, bỗng nhiên ở trạm xe bus nhìn thấy một hình ảnh quen thuộc.

Đó là Trịnh Tiểu Lộ. Cô mặc một chiếc áo khoác màu trắng, trên đầu đội chiếc mũ len, chỉ lộ ra khuôn mặt trắng hồng vì lạnh. Cô đang đứng bên cạnh nhà ga, nhìn ra hướng đường xa thăm dò, đôi mắt trong suốt như nước.

Vừa thấy cô, Trương Thắng theo bản năng mà bóp thắng. Tuyết đọng trên đường đã được quét hết, chỉ còn lại một tầng băng mỏng. Hắn một chân chống đất, trượt nửa vòng mới đứng vững thân mình.

Trịnh Tiểu Lộ lúc này cũng nhìn thấy hắn, trên mặt lộ ra nụ cười nhợt nhạt. Đôi má lúm đồng tiền chợt lóe qua, hướng hắn gật đầu:

- Anh Trương.

Da của cô rất đẹp. Bởi vì lạnh mà trở nên hồng hào. Cô lúc này giống như một thiếu nữ mười sáu mười bảy tuổi, tinh khiết đáng yêu.

Trương Thắng liếc mắt nhìn qua, nhìn thấy trong tay Trịnh Tiểu Lộ có một cái túi nặng trĩu. Hắn xuống xe, đẩy xe qua bên đường, dừng lại bên cạnh cô nói:

- Tiểu Lộ, mới sáng sớm đã đi đâu vậy?

Trịnh Tiểu Lộ cười nói:

- Anh Trương, tôi...tôi muốn đến trại giam thăm Mạch Hiểu Tề.

Trương Thắng nghe xong không khỏi im lặng. Mạch Hiểu Tề chịu tội đó là chuyện ván đã đóng thuyền. Nghe nói Viện kiểm sát đã chính thức phê lệnh bắt giam. Bên trong nhà máy đồn đại rất nhiều. Có người nói y tham ô hơn bốn trăm ngàn công khoán. Có người nói y tham ô trên một triệu. Hóa ra nhà máy in ấn Ba Sao lâm vào cảnh phá sản, Mạch Hiểu Tề cũng chính là một trong những con sâu mọt đục khoét nó.

Lúc này, tham ô năm trăm ngàn trở lên là đã phải chịu án tử hình. Tin tức từ chỗ Giám đốc Tề hẳn là đáng tin cậy. Một triệu đồng đủ để vẽ một dấu chấm tròn lên cuộc đời của Mạch Hiểu Tề. Tiểu Lộ cả ngày nghe những lời đồn như vậy, cũng không biết phải như thế nào.

Trịnh Tiểu Lộ và Mạch Hiểu Tề có quan hệ yêu đương. Tuy nói rằng đã làm lễ đính hôn, nhưng vẫn còn chưa làm đám cưới, lại chưa có giấy hôn thú. Cho dù Mạch Hiểu Tề có bị gì thì cũng không liên quan đến cô, cũng không đến phiên người ngoài nói xấu. Hiện tại Mạch Hiểu Tề bị kết cục như vậy, đối lại là một cô gái khác còn tránh không kịp, cô lại còn nhớ nhưng mà đi thăm y.

Trương Thắng trong lòng khẽ thở dài. Tiểu Lộ là người trọng tình trọng nghĩa, là một cô gái tốt. Đáng tiếc, số mệnh lại không tốt.

Hai người đều tránh nói tới chuyện của Mạch Hiểu Tề, mà là nói chuyện về sự thay đổi của nhà máy và một số nhân viên. Lúc này, một chiếc bus chạy nhanh tới. Trịnh Tiểu Lộ vội cầm cái túi, nói:

- Anh Trương, tôi xin phép đi trước. Có rảnh thì nói chuyện sau nhé.

- Ừ, thôi cô lên xe đi. Tôi cũng phải về nhà.

Trương Thắng nói xong rồi đẩy chiếc xe đạp, quay đầu nhìn Trịnh Tiểu Lộ lên xe.

Chiếc xe bus ngừng lại. Một đám người ủa lên, chỉ thấy từ dưới ủa lên. "Các chiến sĩ" dưới chân như mọc tre, vận đủ khí lực đan điền, tranh thủ một khoảng không gian trong xe.

Nam đã như vậy thì nữ cũng chẳng thua kém gì, cố gắng tranh giành một vị trí đẹp cho mình.

Ồi! Trịnh Tiểu Lộ quá yếu điệu, nên tranh không lại. Dưới chân treo qua một cái, ngồi bệt xuống dưới đất.

Trương Thắng vừa thấy thì vội vàng quăng xe đạp, chạy lên phía trước, đỡ cô ngồi dậy, nói:

- Ôi trời, cô cẩn thận một chút. Mùa đông mà trật chân, cô thì ở một mình, không ai chiều cổ thì làm sao bây giờ.

Trịnh Tiểu Lộ sắc mặt đỏ ửng, ngượng ngùng cười, lộ ra hàm răng trắng bóng:

- Cảm ơn anh. À, anh Trương, tôi...bình thường cũng không có ngồi phụng tiện giao thông công cộng. Chen chúc không lại bọn họ. Haha, bọn họ thật lợi hại.

Trương Thắng nhặt cái túi rơi trên mặt đất lại cho cô. Trịnh Tiểu Lộ quay đầu lại ngó, thấy chiếc xe đã đầy nhóc mà người ở dưới vẫn còn hô to:

- Mau di chuyển vào bên trong đi. Biết lịch sự chút. Ở đằng sau đây chỗ trống kìa.

Người đứng trên xe thì cứ như oai phong凛凛, mặc cho xô đẩy như thế nào, vẫn cứ lù lù bất động. Còn lái xe thì không kiên nhẫn quát:

- Mau tránh vào bên trong đi. Cửa không đóng lại được thì tôi không lái xe.

Sau đó cánh cửa xe từ từ đóng lại, rồi ì ạch chạy đi.

Trịnh Tiểu Lộ thở dài:

- Tôi nghĩ đạp xe đạp lạnh nên đi xe bus, nhưng chuẩn bị sang năm mới rồi nên chuyến nào cũng đầy người, không thể chen chúc được. Tôi đợi bốn chuyến rồi đây.

Nhưng ánh mắt đột nhiên nhìn thấy Trương Thắng còn đang cầm đồ của mình thì ngại ngừng cười nói:

- Cảm ơn anh, anh Trương. Anh mau về nhà đi, tôi đợi chuyến xe tiếp theo.

Trương Thắng cười khỏ một tiếng, nói:

- Cô xem, vẫn còn đầy người như vậy, lát nữa cũng sẽ có người tới. Cô thể trạng như vậy, lại còn mang theo nhiều đồ đạc. Được rồi, hôm nay tôi dù sao cũng chẳng bận việc gì, để tôi đưa cô đi.

Trịnh Tiểu Lộ ánh mắt mở to, lúng ta lúng túng nói:

- Làm sao mà làm phiền anh được, anh Trương.

- Không có việc gì đâu. Thôi, đừng nói nhiều nữa, mau lên xe đi.

Trương Thắng không nói lời nào, nâng xe đạp dậy, chỉnh lại cái giỏ xe hơi bị lệch, rồi đem đồ của Trịnh Tiểu Lộ bỏ vào, sau đó ngồi lên yên xe, quay đầu lại nói:

- Mau ngồi lên đi.

Trịnh Tiểu Lộ bần khoản nói:

- Anh Trương, tôi...

Trương Thắng trừng mắt nói:

- Như thế nào lại cứ chần chừ mãi vậy? Nhanh lên.

- Vâng...!

Trịnh Tiểu Lộ bị hất quất, ngoan ngoãn đi tới, cẩn thận ngồi lên xe, vờn hai ngón trỏ và ngón cái, nắm lấy vạt áo của hắn.

Trương Thắng vừa bực mình vừa buồn cười nói:

- Cô làm gì vậy? Đoạn đường này trơn trượt, cô nếu ngồi thế này, nếu chẳng may té ngã xuống, tôi không nuôi cô được cả đời đâu.

Trịnh Tiểu Lộ nở nụ cười, rồi thoải mái ôm eo của hắn. Đôi bàn tay nhỏ bé kia, tuy nói là cách một lớp quần áo thật dày, căn bản không có cảm giác gì, nhưng Trương Thắng vẫn lập tức khẩn trương, người kéo căng ra.

Tuy rằng chiếc xe nặng hơn lúc trước, nhưng Trương Thắng lại cảm thấy chiếc xe càng ngày càng nhẹ. Mà ngay cả trận gió bắc rất mặt cũng trở nên ấm áp. Một loại tình cảm vừa xa lạ vừa quen thuộc khiến hắn nhận nhận.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Lộ Thái Hồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Lời nói ác như hàn băng thấu xương

Trương Thắng biết trạm giam nằm ở chỗ nào, liền chở Trịnh Tiểu Lộ thẳng đến chỗ đó.

Lúc này, xe taxi mặc dù đã phổ biến, nhưng gia đình bình thường sẽ không tùy tiện mà đi taxi. Trịnh Tiểu Lộ từ nhỏ đã mồ côi, nên rất tận lực tiết kiệm tiền.

Hai người vừa đi vừa nói chuyện phiếm. Hóa ra Trịnh Tiểu Lộ là lần thứ năm đến thăm Trưởng phòng Mạch rồi. Tuy nhiên, dựa theo quy định là trước khi tuyên án thì không thể thăm hỏi. Mỗi lần cô đến đều bị cản ngay bên ngoài. Cho nên hai tháng nay cô không có tới. Mất thấy sắp đến tết Nguyên

Đán rồi, Trịnh Tiểu Lộ nghĩ rằng trong ngày tết, có lẽ nói tốt thì người ta sẽ dần xếp một chút. Thật sự không được thì gửi cho anh ấy ít đồ, khiến anh ấy cảm thấy cũng còn có người nhớ đến mình, cũng còn hơn một mình cô độc mà ăn tết. Cho nên lúc này mới tới.

Kỳ thật thì không phải là không thể thăm hỏi. Quản lý của trại giam cũng không phải quá nghiêm khắc. Lúc trước cũng đã xuất hiện một số quy định quản lý không theo thường quy, đem người bị tạm giam thả ra ngoài. Cho đến một lần, một người đang bị giam giữ nói dối với nhân viên quản lý là trong nhà có việc, tặng cho một phần hậu lễ, để y có thể ra ngoài. Kết quả đã qua mấy ngày, người này lại ở bên ngoài phạm tội bị bắt lại. Sự tình sau khi bại lộ, đồn trưởng mới bị miễn chức. Từ đó về sau quản lý ở trại giam nghiêm ngặt hơn rất nhiều. Nhưng đây chỉ là nhằm vào dân chúng bình thường. Nếu không có phương pháp thì người ta khẳng định là không bật đèn xanh đâu.

Dòng người lúc này đã nhiều hơn. Tuy nhiên, Trương Thắng lái xe rất cẩn thận, vững vàng nên không có nguy hiểm gì. Khi đi ngang qua ngôi trường trung học, nhìn cánh cổng trường đóng chặt, Trịnh Tiểu Lộ thở dài nói:

- Anh Trương, anh xem, đối diện chính là trường trung học trước đây của tôi.

Trương Thắng quay đầu nhìn thoáng qua, đó là trường trung học Đệ Thập Tam của thành phố.

Trịnh Tiểu Lộ nhìn ngôi trường quen thuộc, nhẹ giọng nói:

- Học sinh thời này đều không ai quản, tự do tự tại. Nhưng tôi từ nhỏ, hâm mộ nhất là những bạn học có cha mẹ quan tâm. Chẳng sợ họ mắng anh, hay đột nhiên đánh anh. Đó là vì cha mẹ anh yêu anh nên mới quan tâm đến anh. Nhưng tôi muốn có người quan tâm đến thì cũng chỉ là một giấc mơ. Mỗi lần đến lúc họp phụ huynh, tôi thường hay đeo cặp sách mà đi lang thang trong trường, trong lòng cảm thấy rất mất mát.

- Sau này trưởng thành rồi, thì lại càng cần có người quan tâm hơn. Tôi là một cô gái không có chí hướng gì. Cho dù là ngôi nhà ngói hai gian. Trước nhà nuôi gà, sau nhà trồng rau, sống cuộc sống đạm bạc, không cần điều gì đặc biệt. Tôi là người luôn không có cảm giác an toàn.

Trương Thắng nghe xong, cũng không biết nên nghĩ cái gì. Muốn nói hết với cô ấy nhưng miệng bất kể thế nào cũng không nói nên lời. Tình cảnh của hắn hiện tại, chưa có tư cách suy xét đến vấn đề cá nhân. Trương Thắng thở dài thật mạnh, buồn bực đạp xe đi tới.

Hai người đạp xe hơn một tiếng đồng hồ mới tới được trại tạm giam. Trước cổng nhà giam, Trương Thắng nhìn thấy một chiếc xe Mercedes Benz đang từ một cánh cổng khác chạy nhanh ra ngoài. Lái xe mặc dù chỉ chọt lướt qua nhưng hắn vẫn nhận ra đó là Giám đốc Từ, lãnh đạo trực tiếp của Mạch Hiểu Tề, và người đang hợp tác làm ăn với mình.

Ông ta tới đây làm gì?

Trương Thắng trong lòng đánh thót, nhưng nghĩ lại, chiếc xe và biển số kia không phải là của nhà máy. Trương Thắng nghĩ thầm, chắc có lẽ là người giống người.

Trên đường có miếng băng mỏng. Trương Thắng không dám phân tâm. Hai người dừng xe trước cổng. Trịnh Tiểu Lộ đến chỗ đăng ký, đưa ra giấy chứng minh nhân dân. Khi cô đang làm đăng ký thì hai chiếc xe chạy nhanh đến. Phía trước là chiếc xe Santana mà Trường phòng Mạch lúc trước hay lái.

Trên xe đi xuống quả nhiên là người của Mạch gia. Bọn họ nhìn thấy Trịnh Tiểu Lộ, một đám sắc mặt không tốt bước tới. Trịnh Tiểu Lộ có chút khiếp sợ, chào hỏi cha mẹ Mạch Hiểu Tề:

- Cháu chào chú, chào cô.

Chị của Mạch Hiểu Tề là một người phụ nữ hơn bốn mươi tuổi, trông mắt nhìn Trịnh Tiểu Lộ:

- Cô tới đây làm gì?

Trịnh Tiểu Lộ dưới sự uy hiếp của cô ta, càng khiếp đảm hơn:

- Em...em mua ít đồ, em muốn đến thăm anh ấy.

- Anh? Ai?

- Mạch...Mạch Hiểu Tề!

Một bạt tai hung hăng tát vào mặt Trịnh Tiểu Lộ. Trương Thắng vừa đốt một điếu thuốc, nhìn thấy cảnh tượng này thì miệng há to, phun điếu thuốc xuống, run rẩy bước về phía trước.

- Mạch Hiểu Tề là do cô gọi hay sao? Cô tới thăm nó? Cô tới thăm nó làm gì? Cô đứng cách xa nó một chút thì chúng tôi đã cảm ơn trời đất rồi. Cút mau.

Trịnh Tiểu Lộ ôm gò má, rung rung nói:

- Chị, sao chị lại nói như vậy? Em có làm gì đâu. Em chỉ muốn đến thăm anh ấy mà thôi.

Người phụ nữ kia vô cùng điều ngoa. Tay kia vừa định đưa lên, nhưng chưa kịp giáng xuống mặt Trịnh Tiểu Lộ thì đã bị một cánh tay khác giữ lại.

- Chị có phải là có cha sinh mẹ dưỡng hay không? Chị lớn lên là người hay là thú vật vậy? Em trai của chị phạm tội, e ngại người khác chuyện gì? Xảy ra vấn đề thì trước tìm hiểu nguyên nhân trên người mình trước, đừng có cái kiêu mình tảo bón thì lại trách địa cầu không có lực. Tiểu Lộ nợ nhà chị cái gì? Hiện tại Mạch Hiểu Tề xảy ra chuyện, Tiểu Lộ đường xa đến đây thăm anh ta. Đây là ân tình. Chị đã bốn năm chục tuổi rồi mà sao nhìn không thấy?

Một phen lời răn dạy bắn liên hồi. Người phụ nữ kia liền cả kinh, ngẩng đầu nhìn bằng ánh mắt phóng hỏa, đánh giá Trương Thắng. Người phụ nữ lộ ra vẻ khinh miệt nói:

- Cậu là ai? Cái gì mà như sói vẫy đuôi vậy? Bạn của của cô ta đúng không? Em trai của tôi vừa mới vào đây có mấy ngày thì hai người đã nhảy vào nhau rồi à? Muốn đến đây khoe khoang cho em trai tôi thấy sao?

Trương Thắng tức giận đến phát run. Nếu không phải đây là phụ nữ thì Trương Thắng sớm đã đánh vào cái miệng thối của cô ta rồi.

Lúc này mẹ của Mạch Hiểu Tề lên tiếng:

- Nói chi với thứ người đó. Chúng ta đi.

Bà đi được vài bước, bỗng nhiên quay đầu lại, chỉ vào mặt Trịnh Tiểu Lộ nói:

- Tôi nói cho cô biết, về sau ít đến nhà tôi đi. Nhà của tôi không hoan nghênh cô đến đâu. Cô là sao chổi! Con trai của tôi không phải vì gặp hạng người hồ ly tinh như cô mà gặp chuyện không may sao?

Con rể của bà ta lập tức xông lên, đẩy Trương Thắng, đoạt tay vợ mình về. Liếc nhìn qua thấy Trịnh Tiểu Lộ đang đứng khóc ở đằng kia thì tức giận quát:

- Bớt chương mắt đi.

Trịnh Tiểu Lộ lão đảo, gói quà to rơi xuống mặt đất. Hoa quả và thuốc tủa ra.

- Đây là nhà quái gì vậy? Con trai của bà tham ô hối lộ từ lâu rồi. Anh ta cuối năm vừa rồi mới quen Tiểu Lộ, người ta làm gì con bà chứ?

- Không phải vì muốn mua nhà cho con kia mà con trai tôi mới bị bại lộ à?

Mẹ của Mạch Hiểu Tề rống lên, chẳng thèm nói lý rồi dùng đùng bước đi.

Trương Thắng một câu tới miệng lại nuốt trở vào. Hắn cúi người giúp Tiểu Lộ nhặt mấy thứ đồ lên. Khi quay đầu nhìn lại, hắn bỗng nhiên hoảng sợ, Trịnh Tiểu Lộ trên mặt không còn một chút huyết sắc, môi tái xanh, con mắt nhìn thần thờ về phía trước, căn bản chẳng còn sức kháng cự.

Cô giống như một mảnh lá rụng trong gió, run rẩy, dùng thanh âm như mèo mà biện giải:

- Không phải cháu, không phải cháu. Cháu không hại ai cả. Cháu không phải là sao chổi. Cháu không phải, không phải.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Lộ Thái Hồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Thương tâm khó bình

Trương Thắng cũng không biết vì sao những lời này lại đã kích Trịnh Tiểu Lộ lớn đến như vậy. Hắn cầm lấy một tay của cô, thăm dò:

- Tiểu Lộ, cô làm sao vậy?

Trịnh Tiểu Lộ ánh mắt đăm đăm, nửa ngày mới chớp động, đảo mắt nhìn hắn, bỗng nhiên sợ hãi nắm lấy tay hắn, vừa biện giải vừa cầu xin:

- Anh Trương, tôi không phải là sao chổi. Tôi không hại người, tôi không có. Tôi thật không có. Tôi đến giờ vẫn chưa hại qua người nào.

Cô nói xong, nước mắt lại chảy xuống.

Trương Thắng vội vàng an ủi nói:

- Đương nhiên, điều này làm sao mà quan hệ với cô được. Cô xem, một căn nhà anh ta tặng cho cô cũng không xứng mà.

Trịnh Tiểu Lộ dường như vẫn không nghe lời của hắn, vẫn không ngừng lặp lại:

- Tôi không hại người, tôi không hại người. Tôi không phải là sao chổi. Thật sự không phải là lỗi của tôi.

Cô nói xong, bỗng nhiên xoay người chạy đi. Trương Thắng kinh ngạc kêu lên:

- Tiểu Lộ, cô chạy đâu vậy?

Chỉ thấy Trịnh Tiểu Lộ chạy tới một bên công, đầu đánh mạnh vào tường. Hờ đung một cái thì miệng thì thào nói:

- Đúng, là tôi, đều là tôi hại người. Đều là tôi hại người. Tôi thật đáng chết.

Trương Thắng sợ hãi vội vàng đuổi theo, nắm chặt lấy vai cô, đẩy cô qua một bên.

Ý thức của Trịnh Tiểu Lộ giống như bị đông cứng, dường như không còn phản ứng với thế giới bên ngoài. Cô xem ngực của Trương Thắng giống như một bức tường, vẫn cứ đánh mạnh đầu vào, nước mắt chảy ra:

-

Trương Thắng nắm chặt vai cô, kéo mũ cô ra, phát hiện nhờ có cái mũ mà da đầu mới không bị trầy, nhưng trán thì sưng đỏ lên.

Trương Thắng ôm lấy cô vào ngực, vỗ vào lưng, an ủi nói:

- Tiểu Lộ, không nên như vậy. Cái đó không có quan hệ gì với cô, một chút quan hệ cũng không có. Việc anh ta bị bắt với cô không quan hệ gì.

Trịnh Tiểu Lộ giống như một con chim thất vọng, gặp cảnh công cũng sợ. Khuôn mặt thanh tú thống khổ, tự trách, ánh mắt gần như điên cuồng có chấp. Trương Thắng nhìn thấy, trong lòng không khỏi nghi hoặc. Chị và mẹ của Trương phòng Mạch mặc dù không nói lý, nhưng không đến mức kích thích tinh thần của một người đến như vậy. Biểu hiện này của Tiểu Lộ, dường như đã từng gặp phải đã kích nặng nề.

Trương Thắng kinh ngạc nghĩ. Tiểu Lộ là cô nhi, rốt cuộc cô ấy đã xảy ra chuyện gì khiến cho cô ấy phải phản ứng mạnh như vậy?

Trương Thắng vừa ôm vừa an ủi, khiến cho cảm xúc của Tiểu Lộ dần ổn định trở lại. Khi cô ý thức được, phát hiện mình đang ôm chặt Trương Thắng thì vội vàng đẩy hắn ra.

Trương Thắng nhìn cô lo lắng hỏi:

- Tiểu Lộ, cô không sao chứ? Mới vừa rồi sao lại như thế?

Trịnh Tiểu Lộ một khi khôi phục lại ý thức, các loại phản ứng liền trở lại bình thường. Cô ngưng ngưng lắc đầu, lau nước mắt, hạ giọng nói:

- Anh Trương, tôi không có chuyện gì đâu. Khiến anh phải lo lắng rồi.

Nơi này cần gió, ánh mắt trời lại chiếu vào. Trương Thắng lấy thuốc ra, lặng yên hút. Thấy tâm trạng của Trịnh Tiểu Lộ đã ổn định thì lúc này mới ném tàn thuốc xuống, nói:

- Cứ khóc cho thoải mái. Khi khóc rồi trong lòng cũng sẽ thoải mái hơn.

Hắn ngẫm nghĩ một chút lại rút ra một điếu thuốc, nhìn Trịnh Tiểu Lộ nói:

- Tiểu Lộ, cô và Trương phòng Mạch đã từng yêu nhau. Tuy nói rằng bây giờ anh ta phạm tội bị bắt, nhưng trước khi anh ta bị bắt cũng đối đãi với cô không tệ. Cho nên, nói thật, nếu như anh ta vừa bị bắt mà cô không đến thăm thì tôi sẽ xem thường cô. Cái loại vô tình vô nghĩa này so với tham ô còn đáng hận hơn.

- Cô đến đây thăm anh ấy là chuyện phải làm. Là tận nhân tình. Nhưng cô đã hết rồi, hết lòng quan tâm giúp đỡ, vậy là xem như đã đủ. Cô không làm hại họ cái gì, họ có quyền gì mà đối xử với cô như vậy?

Trịnh Tiểu Lộ lau nước mắt, hạ giọng nói:

- Anh Trương, anh không cần khuyên tôi. Đạo lý đó tôi hiểu được. Tôi hôm nay đến thăm anh ấy, kỳ thật cũng chẳng phải hy vọng gì. Cha mẹ, chị của anh ấy trước kia khá nhiệt tình. Tôi cũng không hiểu tại sao bọn họ lại nói như vậy.

Trương Thắng an ủi nói:

- Vậy là được rồi. Đừng thương tâm nữa. Bất luận chuyện gì cũng có tính hai mặt. Mạch Hiểu Tề phạm tội bị bắt, cả nhà họ liền giận lây sang cô. Quả thật là xui xẻo mà. Nhưng cô hãy nghĩ ngược lại, cô hẳn là nên vui lên.

Sao? Trịnh Tiểu Lộ mở to đôi mắt nhìn hắn, không hiểu ra sao cả.

Trương Thắng nói:

- Cô xem, nếu như không có việc này phát sinh thì như thế nào? Cô nếu như gả vào nhà đó, lại gặp một bà mẹ chồng điều ngoa, một bà chị chồng không biết nói đạo lý, cô cả đời phải chịu oan ức sao? Nói sau, nếu cô trở thành vợ của anh ta, anh ta phạm tội bị bắt thì khi đó cô phải làm sao bây giờ? Lúc đó sẽ khóc không ra nước mắt đâu.

Trịnh Tiểu Lộ trên mặt nước mắt vẫn còn chưa khô thì lại bị hấn đùa thành mỉm cười, nhưng cô nhìn được, sáng giọng:

- Anh đấy, chuyện gì mà qua miệng anh xấu cũng thành tốt. Tôi thì không sao, nhưng phiền anh phải theo giúp tôi một chuyến này. Chúng ta trở về đi.

- Như vậy là được rồi. Tôi trong ấn tượng của Trịnh Tiểu Lộ là luôn luôn tích cực lạc quan mà.

Trương Thắng đùa với cô, hai người lại sống vai nhau trở về cổng chính nhà giam, chuẩn bị lấy xe ra về. Lúc này chỉ nghe bên trong cánh cửa truyền đến giọng một người phụ nữ đang gào rú:

- Làm sao có thể? Tôi hôm trước đến thăm con tôi, nó vẫn còn tốt lắm mà, sao hôm nay lại tự sát? Nhất định là các người đã áp dụng dụng hình phi pháp rồi.

- Bà nói chuyện phải có căn cứ, nơi này không phải là nơi cho bà khóc lóc om sòm. Mạch Hiểu Tề là sự tự sát. Còn có nguyên nhân gì khác thì chúng tôi sẽ điều tra. Các người không thể tiến vào hiện trường. Cứ yên tâm, chúng tôi nhất định sẽ xử lý theo lẽ công bằng.

Trương Thắng và Trịnh Tiểu Lộ hoảng sợ nhìn nhau. Mạch Hiểu Tề tự sát?

Trịnh Tiểu Lộ cảm lấy ống tay áo của Trương Thắng, sắc mặt trắng bệch:

- Anh...anh ấy tự sát?

Trương Thắng trong đầu hiện lên cảnh chiếc xe chạy nhanh ra khỏi trại giam khi hấn vừa tới. Lái xe là Giám đốc Từ. Ông ta có quan hệ mật thiết với Mạch Hiểu Tề. Chẳng lẽ lại có liên quan gì sao?

Lúc này, người nhà của Mạch Hiểu Tề bị đẩy ra ngoài.

Cha của Trưởng phòng Mạch, tức giận quát:

- Gọi đồn trưởng của các người ra đây. Ông ta thu lễ sao không biết làm việc. Con tôi từ nhỏ chưa từng chịu khổ, cũng chưa từng chịu oan ức. Nhất định là có người bên trong ức hiếp, chịu không nổi nên mới tự sát.

Mẹ của Trưởng phòng Mạch thì giống như điên cuồng, liều mạng can xé. Còn đứa con gái thì cũng chửi ầm lên. Nhưng thật ra người con rể thì có vài phần lý trí, biết cơ quan chấp pháp không thể công kích. Cảnh sát cũng chẳng có lý do gì mà ấu đã em rể y. Không thể nào là do cảnh sát bức tử. Náo loạn như vậy cũng không phải cách. Cho nên vẫn luôn khuyên giải. Khuyên không được cha mẹ vợ thì liền kéo tay vợ sang một bên.

Vợ của y đỏ bừng cả mặt, tóc rối tung. Cô ta đẩy chồng mình ra, đang muốn nhào tới lý luận, bỗng nhiên nhìn thấy Trịnh Tiểu Lộ đang nắm vạt áo của Trương Thắng, hoảng sợ nhìn bọn họ thì lập tức tức giận lao thẳng tới:

- Đều là do con hồ ly tinh này. Đồ sao chổi. Toàn bộ là do cô làm hại.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Lộ Thái Hồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Hai tâm hồn đồng cảm trong trời đông giá rét

Trương Thắng làm sao để cho người phụ nữ kia làm thương tổn Trịnh Tiểu Lộ được. Cô ta giương nanh múa vuốt nhào đầu về phía trước thì bị hấn đẩy ra, lạnh lùng nói:

- Chị nếu còn gây chuyện thì đừng trách tôi không khách khí.

Nói thì nói như thế, nhưng dù sao trong nhà người ta cũng có người chết. Hấn cũng không muốn tự nhiên đâm ngang vào lúc này. Vì thế một tay ôm lấy vai Trịnh Tiểu Lộ, một tay đẩy xe đạp, vội vã nói:

- Chúng ta đi.

- Cậu không được đi. Các người là một đôi gian phu dâm phụ. Các người làm chuyện có lỗi với con trai tôi.

Bà mẹ bỏ tay chồng ra, nhìn xung quanh, thấy phía dưới hàng rào có một cây gỗ mục, lập tức quơ lấy, hướng hai người mãnh liệt bổ nhào tới.

Trương Thắng vừa nghe tiếng cảnh báo, thì thấy trên đầu có tiếng gió xẹt qua, trốn tránh cũng không kịp. Hết hét lớn một tiếng, đẩy Trịnh Tiểu Lộ về phía trước, toàn bộ phần lưng hứng lấy cây gậy.

Rắc! Cây gậy đánh vào lưng gãy thành hai đoạn. Ông chồng và đứa con gái sợ vợ mình gãy ra tai nạn chết người. Lúc này mấy người cảnh sát cũng chạy tới.

Một người cảnh sát liền hỏi:

- Anh có sao không?

Một người cảnh sát chỉ vào bà mẹ, tức giận nói:

- Bà không cần gãy rồi ở đây.

Trịnh Tiểu Lộ cũng giữ chặt Trương Thắng:

- Anh Trương, anh không sao chứ?

Trương Thắng hơi cúi người xuống, lồng ngực hơi đau. Cũng may là cây gậy, chứ nếu là cây sắt thì cổ của không gãy là không được rồi. Hắn khoát tay nói:

- Không có việc gì, không có việc gì.

Người cảnh sát liếc mắt nhìn bà mẹ, rồi quay sang nói với hắn:

- Có đau đầu hay choáng váng gì không? Gáy của cậu bị đánh không nhẹ, không thể khinh thường, hay là đến bệnh viện kiểm tra một chút, xem có bị chấn động não hay không. Nếu cần làm chứng thì tôi có thể làm chứng cho anh. Anh mang hết kết quả kiểm tra tới đồn công an để giải quyết.

Trương Thắng hiểu được người cảnh sát này là giận hành vi của người đàn bà nhà Mạch gia. Đây là gã có tâm giúp Trương Thắng, nhưng hắn thật sự chẳng muốn có bất cứ một liên quan gì đến người nhà Mạch gia. Hắn cười nói:

- Tôi thật sự không có việc gì. Cảm ơn đồng chí. Chúng ta đi thôi, Tiểu Lộ.

- Cậu không được đi, trả con lại cho tôi.

Người đàn bà kia vẫn rống to lên, khiến cho chồng bà ta phải giận dữ, gầm nhẹ:

- Bà điên rồi ư? Có liên quan gì đến người ta chứ? Nếu bây giờ cậu ta tố cáo chúng ta đánh người, còn có cảnh sát làm chứng, thì chúng ta sẽ như thế nào? Còn ở đây náo loạn nữa. Con mẹ nó!

Người đàn bà vừa nghe, nghĩ lại cũng có chút sợ, ngập ngừng hai câu rồi lui về.

Trương Thắng một tay vịn xe, một tay kéo Trịnh Tiểu Lộ, sợ cô lại bị kích động như vừa rồi. Tuy nhiên, Trịnh Tiểu Lộ đã phát tiết qua, cảm xúc hiện tại là ổn định. Cô cứ để cho Trương Thắng nắm lấy tay của mình, một đường đi theo đằng sau. Khi thoát khỏi tầm mắt của Mạch gia, bước chân của Trương Thắng chậm lại, lúc này cô mới lo lắng hỏi han:

- Anh Trương, anh không sao chứ? Đều là do tôi liên lụy anh.

Trương Thắng không biết trên người Trịnh Tiểu Lộ đã phát sinh chuyện gì trước đây, cũng hiểu được loại sự tình đó đã kích cô rất lớn, sợ cô lại chịu trách nhiệm nên vội nói:

- Thật sự không có việc gì đâu. Cây gậy kia cũng mục rồi, đánh lên người cũng không đau. Nào, lên xe đi.

Trịnh Tiểu Lộ lo lắng nói:

- Đừng, tôi nghĩ hay là nghỉ ngơi một chút. Tôi nghe nói là lúc bị đánh thì không sao, nhưng lát nữa thì mới xảy ra chuyện.

Trịnh Tiểu Lộ vẻ mặt khổ sở, đáng thương vô cùng. Trương Thắng không đành lòng làm phật ý cô. Hai người sóng vai nhau đi bộ. Trương Thắng nhìn sắc mặt của Trịnh Tiểu Lộ, hỏi dò:

- Tiểu Lộ, cô trước kia không phải...

- Cái gì?

Trịnh Tiểu Lộ nghiêng đầu nhìn hắn, ánh mắt như con chim nhỏ, vô cùng đáng yêu.

Trương Thắng lập tức đem nửa câu còn lại nuốt vào trong. Trịnh Tiểu Lộ trước kia cho dù đã xảy ra chuyện gì thì cũng nhất định là nỗi đau đớn nhất trong nội tâm của cô. Cũng giống như khi hấn chơi cờ phiêu bị thua vậy. Mỗi khi bị người ta nhắc đến thì giống như bị lột một lớp da, khiến một lần nữa nó phải rỉ máu. Thời gian gần đây, bởi vì trong tay có hơn ba trăm mẫu đất, có thể hái ra tiền nên vết thương cũ trong lòng cũng nhạt đi.

Nếu hỏi lại chuyện thương tâm của Trịnh Tiểu Lộ thì nhất định sẽ làm cho cô khổ sở. Nên hấn liền sửa miệng:

- Ô, nhìn cô kia. Đang là mùa đông, lại mặc nhiều quần áo như vậy, chỉ lộ ra gương mặt nhỏ nhắn, chẳng khác gì một đũa con nít. Haha, muốn hỏi cô một chút, lý tưởng của cô là gì. Đường còn rất dài, tùy tiện tâm sự một chút.

Tiểu Lộ thật sự tính cách rất trẻ con. Cô nở nụ cười, nghiêng đầu như suy nghĩ rồi mới nói:

- Tôi à, lý tưởng của tôi trước đây là muốn làm một nữ công nhân dệt may, dệt ra những tấm vải thật đẹp, những bộ quần áo thật đẹp.

Nói đến đây, ánh mắt của cô bỗng nhiên âm trầm, dường như nhớ tới cái gì đó. Vừa thấy Trương Thắng nhìn mình, thì liền vội vàng cười, hỏi ngược lại:

- Anh Trương trước đây có lý tưởng gì?

- Tôi?

Trương Thắng cười khò một tiếng:

- Lý tưởng của tôi nhiều lắm. Khi học lớp một, thì muốn làm nhà khoa học. Lên lớp hai thì muốn làm chiến sĩ bảo vệ tổ quốc. Xem phim Tây Du Ký thì muốn mình là Tôn Ngộ Không. Xem "Bá tước Cristo" thì hy vọng mình là nhân vật chính có gia tài bạc triệu khổng lồ hết thảy.

- Khi đó, tôi cuối cùng nghĩ rằng mình có thể trở thành đại anh hùng cứu vớt hết thảy. Kết quả trưởng thành rồi lại phát hiện, mình chỉ có thể sắm vai tiểu nhân vật chờ đợi thế giới đến cứu mình mà thôi. Kỳ thật, những thứ này đều là ảo tưởng. Tôi chưa hề có lý tưởng của mình.

Hấn nói đến đây, liền cười ha ha, tự giễu nói:

- Kỳ thật, cái gọi là lý tưởng, tất cả chỉ đều là nghĩ ngợi lung tung. Chỉ có thể nói là ảo tưởng.

Trịnh Tiểu Lộ tỉnh nghịch nói:

- Không đề ý tới, kỳ thật cũng là một loại lý tưởng.

Trương Thắng liếc mắt nhìn cô, trêu ghẹo nói:

- Cô cũng học được cách biện chứng vấn đề rồi sao?

Trịnh Tiểu Lộ nhăn mũi. Trương Thắng thấy nước mắt của cô chưa khô thì nói:

- Mau lau nước mắt cho khô đi. Trời lạnh gió lớn, sẽ bị thổi nứt da đấy.

- Vâng!

Trịnh Tiểu Lộ nghe lời, chà xát hai má.

Trương Thắng nói:

- Về nhà mua dầu con sò thoa lên một chút.

Trịnh Tiểu Lộ bật cười, hờn dỗi nhìn Trương Thắng:

- Anh Trương, anh đừng đùa tôi nữa. Tôi hiện tại trong lòng cảm thấy không vui, thật sự cười không nổi.

Trương Thắng ngượng ngùng nói:

- Tôi nói gì sai à?

Trịnh Tiểu Lộ liếc mắt nhìn hấn nói:

- Hiện tại ai còn dùng dầu con sò chứ? Nghe tên thì biết là đã xưa lắm rồi.

Trương Thắng ngượng ngùng cười nói:

- Hiện tại không dùng dầu con sò nữa à? Thế thì dùng cái gì? Kem bảo vệ da? Haiz, tôi đối với đồ vật của phụ nữ không có nghiên cứu. Đồ trang điểm của mẹ tôi, đến tận bây giờ tôi còn chưa chú ý qua.

Ngẫm nghĩ một chút, hần nản lòng nói:

- Tôi chỉ là người bình thường, chẳng biết lẳng mạn, mà cũng không hiểu lẳng mạn.

Trịnh Tiểu Lộ ánh mắt trong suốt nhìn hần, rất chân thành nói:

- Kỳ thật, không hiểu lẳng mạn, mới thật là lẳng mạn.

- Cô đúng là học được...

Trịnh Tiểu Lộ cướp lời:

- Phép biện chứng.

Hai người nhìn nhau rồi bật cười, tiếng cười toát ra từ nội tâm. Tuy rằng nước mắt trên mặt Trịnh Tiểu Lộ vẫn còn chưa khô, vết thương trong lòng còn chưa thật sự khỏi, nhưng ít nhất giờ phút này, cô thật sự là cười rất vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Lộ Thái Hồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: Trời không phụ người có tâm

Trương Thắng chờ Trịnh Tiểu Lộ đến nhà ga. Trịnh Tiểu Lộ cố ý muốn xuống xe. Kỳ thật nơi này cách chỗ cô ở không xa. Bình thường mà nói, một cô gái, nhất là cô gái xinh đẹp, việc được đàn ông khen tặng đã quen, được đàn ông chiều cổ cũng là chuyện đương nhiên.

Nhưng Trịnh Tiểu Lộ lại không phải như vậy. Người khác đối với cô tốt một chút, cô đều để trong lòng. Trịnh Tiểu Lộ không phải là hạng người có thể thân nhiên nhận ân huệ của người khác. Hôm nay Trương Thắng vì cô mà làm nhiều chuyện như vậy, cũng bởi vì cô mà bị đánh trúng, trong lòng cô cảm thấy vô cùng áy náy. Tiếp nhận càng nhiều thì cô lại càng cảm thấy không yên.

Trương Thắng bắt đắc dĩ, đành phải ngừng xe. Trịnh Tiểu Lộ nhảy xuống xe, ngọt ngào nói:

- Anh Trương, hôm nay thật sự là cảm ơn anh. Tôi không sao đâu, anh đừng quá lo lắng. Đúng rồi, anh Trương, anh thật sự không sao chứ? Bị cây gây đánh mạnh như vậy.

Trương Thắng cười nói:

- Không có chuyện gì đâu. Thân thể của tôi rắn chắc. Trời lạnh đấy, cô mau về nhà đi, nghỉ ngơi thật tốt.

- Vâng!

Trịnh Tiểu Lộ giong gĩa đáp.

Trương Thắng đạp xe được vài bước, bỗng nhiên ôm thất lưng ho lên vài tiếng. Trịnh Tiểu Lộ đang muốn đi về lại nghe được, không kìm nổi dừng bước lại, lo lắng nói:

- Anh Trương,

- Không có việc gì đâu!

Trương Thắng khoát tay băng qua đường. Lại ho tiếp. Qua đường rồi, hần tranh thủ nhìn lại, thấy Trịnh Tiểu Lộ vẫn còn lo lắng đứng ở nơi đó, trong lòng không khỏi hiện lên vẻ vui mừng.

Tôi đây không phải là lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn. Cô và Mạch Hiểu Tề khẳng định là xong rồi. Cô bây giờ là tự do. Tôi không cần phải dùng chiêu mà lão Bạch dạy cho.

Trương Thắng vừa đi vừa biện giải cho mình.

Về đến nhà, Trương Thắng liền xem báo, xem tin tức trên TV, trên đài radio, chú ý bất cứ tin tức gì của UBND thành phố. Sắp đến tết Nguyên Đán rồi, nhưng vẫn chưa có tin tức gì về phương diện này. Trương Thắng thật sự không kiềm nén được, liền gọi điện thoại cho Giám đốc Từ. Giám đốc Từ ở trong điện thoại an ủi hần, bảo hần không cần nôn nóng. Nếu đầu năm mà vẫn không có tin tức thì sẽ giúp hần kéo dài thời hạn vay vốn. Trương Thắng lúc này mới cảm thấy yên lòng.

Đất là trên danh nghĩa hán đứng mua nên không sợ Giám đốc Từ bỏ của chạy lấy người. Nếu đến hết kỳ hạn vay vốn mà vẫn chưa có tin tức gì, như vậy ngoại thương sẽ không nhìn thấy những văn kiện chính sách ưu đãi, tuyệt cũng không đầu tư tài chính xây dựng nhà ở khu Kiều Tây. Đất bán không được, người mắc nợ sẽ là hán. Nhưng tiền đầu tư ban đầu và tiền sau này của Giám đốc Từ cũng sẽ là công dã tràng. Cho nên, không phải vạn bất đắc dĩ, ông ta chắc chắn sẽ không buông tay.

Người Trung Quốc rất coi trọng ngày tết âm lịch này. Đó là một ngày hội lớn, tràn đầy không khí vui mừng. Đơn vị của em trai phát cho hộp trứng gà và cá hổ. Cậu ấy là lái xe, tiếp xúc nhiều người, nên được tặng hai quyền lịch treo tường. Một quyền là thể giới xe xịn. Một quyền là hình minh tinh nước Mỹ. Hiện tại vẫn còn cuộn tròn bỏ trên bàn trong phòng khách.

Sau khi bỏ đồ vào nhà xong, Trương Thanh liền đi ra ngoài. Đoán chừng là đến nhà bạn gái cậu ta. Ba mẹ đang bận viện trong nhà bếp, một nhào bột mỳ, một nặn nhân bánh, chuẩn bị làm sủi cảo. Thịt đầu heo đang được nấu trong nồi. Mùi thịt xông vào mũi.

Một cái khay lớn chất đầy bánh bao chay. Đó đều là loại bánh đặc trưng của tỉnh Sơn Đông chính tông. Vào còn lạnh thì chẳng khác gì cục đá, nhưng một khi hấp mềm thì thơm nức.

- Đứa lớn hơn hai mươi tuổi rồi. Từ lúc quán ăn đóng cửa, cả ngày cũng chẳng chịu đi tìm việc làm, cứ ở nhà mãi. Thật sự là buồn mà.

Mẹ của Trương Thắng vừa làm nhân bánh, vừa than thở nói:

Cha của Trương Thắng rất cao, tuy nhiên hiện tại lưng có chút hơi còng xuống. Nhưng đáng người ông vẫn còn phong độ, mặt đầy hồng quang, xem ra thể trạng vô cùng tốt.

Ông vừa nhào bột vừa nói:

- Được rồi, chuẩn bị sang năm mới, nói như vậy, nếu để nó nghe được, nó buồn đấy. Bà không thấy nó cứ năm ba ngày lại chạy ra ngoài sao? Khăng định là cũng đi tìm việc. Ồi, thằng bé từ nhỏ tính tình đã như vậy. Khi có chuyện gì buồn bực cũng không nói với ai. Bà cũng đừng lo lắng nhiều.

Bị chồng mắng cho vài câu, mẹ của Trương Thắng chỉ đành ngậm ngùi, rồi chuyển sang chuyện chung thân đại sự của hán:

- Công việc tạm thời tìm chưa ra thì cũng không sao. Nếu không có việc gì thì cũng nên liên lạc lại với đồng nghiệp cũ. Cả ngày ở nhà xem TV, nghe radio, còn không thì xem báo, quốc gia đại sự thì cần gì quan tâm chứ? Cũng không nói là tìm đối tượng nữa. Ông nói xem, trên TV còn có thể nhảy ra một cô gái sao?

Cha Trương Thắng phát hỏa, quăng miếng bột vào trong thau, trừng mắt nói:

- Bà còn lái nhái không chịu im sao? Chuẩn bị bước sang năm mới rồi, ít nhất thì đừng có gây chuyện trong nhà được không? Con nó ở nhà xem TV không tìm được đứa con gái nào, bộ bà tìm ra sao?

Mẹ của Trương Thắng nghe xong thì không lên tiếng.

Trương Thắng ở trong phòng nghe được, nhưng không lên tiếng. Chuyện hán vay tiền mua đất là giấu gia đình. Cha mẹ đều là những công nhân về hưu, nếu biết con trai mình vay hơn hai triệu để mua mảnh đất hoang ở khu ngoại thành, thì chẳng phải cái thân già lo lắng cả đêm không ngủ được sao?

Trương Thắng nghĩ, hay là để chừng nào mọi việc sáng tỏ thì nói với họ sau. Để cho hai người cao hứng một chút.

Trên TV tất cả đều chiếu những chuyện tốt, không nói đến chuyện xấu. Một đám minh tinh xuất hiện, vui mừng cất lời chúc mừng năm mới. Rồi thuận tay từ đằng sau kéo ra một hộp quà tặng, lời ngon tiếng ngọt khuyến mọi người mua làm quà tặng.

Bỗng nhiên, màn hình TV vừa chuyển, một phát thanh viên giọng đầy nhiệt tình báo cáo mười tình huống quan trọng và thành quả của UBND thành phố trong năm vừa qua. Trương Thắng một chút cũng nghe không sót. Lời cuối cùng, phát thanh viên tiếp tục thông báo dự định của UBND thành phố trong năm tới, đột nhiên nhắc tới Kiều Tây.

Trương Thắng cả ngày chờ đợi chính là tin tức này, lập tức tăng cường chú ý, còn điều chỉnh âm lượng TV đến đỉnh tai nhức óc. Cũng may là tết, bên ngoài cũng có tiếng pháo nổ. Ba mẹ hán cho là hán nghe không rõ thanh âm, bằng không thì sẽ lái nhái cả nửa ngày.

Trên TV nói: “Dựa theo sắp xếp của UBND thành phố, năm sau, thành phố của chúng ta sẽ bắt đầu khai thác, phát triển khu Kiều Tây. Ở nơi đó sẽ xây dựng một khu kinh tế mới với khoa học kỹ thuật tiên tiến. Hy vọng khu kinh tế mới này sẽ thay đổi cục diện căn cứ công nghiệp truyền thống lạc hậu của chúng ta. UBND đã định ra những chính sách vô cùng ưu đãi cho những xí nghiệp đầu nhập vào khu”.

Trương Thắng mắt nhảy dựng lên, trong lòng kích động khó tả, mừng nhĩ cứ ong ong.

Đến rồi, đến rồi. Tin tức tốt cuộc cũng đã truyền ra rồi. Trương Thắng khuôn mặt đỏ bừng. Rốt cuộc cũng là khổ tận cam lai!

Hán hét to lên một tiếng, khiến cho bà mẹ đang làm sủi cảo bên ngoài bị hù đến run rẩy, liền tức giận mắng:

- Đứa nhỏ này, tính hù chết người ta à?

Trương Thắng không đáp lại, chỉ cất tiếng hát cực dở của mình “Hong mai nở trong tiết trời lạnh giá. Bàn chân không giẫm lên từng mảng băng...”

Bạn đang đọc truyện *Nhất Lộ Thái Hồng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27: Một lòng trung can

Mẹ của Trương Thắng chạy đến phòng ngủ, thấy mặt mũi của con trai đỏ bừng, lại nhảy múa ca hát thì không khỏi kinh sợ, vừa cười vừa mắng:

- Thằng nhỏ này, rốt cuộc là bị động kinh à?

Trương Thắng hưng phấn muốn điên lên, tiếp tục hát “Hoa mai là hoa mai nở. Nhiều đóa nở ra nhiều màu. Hát vang chúc mừng mùa xuân đến”.

Mẹ của hắn trừng mắt, chẳng hiểu ra sao. Trương Thắng hát ca, hát bài chào xuân cho đến hết mời chịu dừng lại. Hắn chạy đến nắm tay của mẹ, hưng phấn mà kêu lên:

- Mẹ, con phát tài rồi. Con phát tài rồi. Hahaah...

Trương Thắng đang muốn đem tin tức mình phát tài nói cho mẹ nghe thì ngoài cửa truyền đến tiếng gõ. Trương Thắng vội đi ra mở cửa, mẹ của hắn thì ở đằng sau làm bầm:

- Đứa nhỏ này, tật xấu gì vậy? Giống như bị ma nhập.

Trương Thắng bước ra mở cửa, lập tức ngẩn ngơ. Người gõ cửa là một cô gái xinh đẹp, Trịnh Tiểu Lộ.

Cô vẫn mặc chiếc áo khoác ngắn màu xám của mình. Trên đầu đội chiếc mũ len nhưng, chóp mũi vẫn đỏ bừng vì lạnh. Bộ dạng rất khả ái. Cô đeo găng tay, trong tay cầm một đồ vật, bên ngoài bọc một túi vải, mở hồ lộ ra một cái bình thủy nhựa màu vàng nhạt.

Thấy người mở cửa là Trương Thắng, Trịnh Tiểu Lộ hít mũi một cái, ngại ngần cười:

- Anh Trương, nhà anh thật khó tìm. Tôi hỏi thăm anh Bạch mới tìm được. Nhưng tôi là dân mù đường. Vừa nãy lại đi nhầm nhà bên cạnh.

Cô một hơi bò lên đến tầng năm, hô hấp còn chưa kịp điều chỉnh.

Trương Thắng ngạc nhiên một lát rồi mới giật mình tỉnh lại:

- Mau vào nhà đi. Sao cô lại đến đây?

Trương Thắng từ trong tay cô tiếp nhận bình nước, rồi dẫn Tiểu Lộ vào nhà. Trịnh Tiểu Lộ đóng cửa phòng lại, thấy ba mẹ của hắn đang nhìn cô thì cười ngọt ngào chào hỏi:

- Cháu chào hai bác. Chúc hai bác năm mới vui vẻ. Cháu tên là Tiểu Lộ, là đồng nghiệp trước đây của anh Trương.

A! Hai ông bà lập tức bừng tỉnh. Khó trách đứa con lại cao hứng như vậy. Chắc chắn, sự thật là vì cô gái này. Cô ấy thật là xinh đẹp.

- Ô, mau vào nhà đi. Không cần đổi giày đâu.

Mẹ của Trương Thắng mừng rỡ, liền đưa tay ra. Nhưng tay bà toàn là nhân bánh nên không tiện tiến lên ngăn trở. Trịnh Tiểu Lộ vẫn thay đôi giày bằng đôi dép lê.

Cha mẹ Trương Thắng nhìn thấy cô thanh tú như vậy, giọng nói lại nhu thuận thì hải lòng vô cùng. Đây là lần đầu tiên cô tới nhà, lại liên tưởng biểu hiện vừa rồi của Trương Thắng, xem như xác nhận thân phận của hai người, trong lòng nhất thời vui như hoa.

Cha của Trương Thắng cười nói:

- Tiểu Lộ, mau vào trong ngồi đi. Chúng ta đang nấu com. Bên ngoài trời lạnh, vào nhà cho ấm áp. Bác đây từ nhỏ miệng lưỡi kém, cũng không trách nhẽ.

Mẹ của Trương Thắng giả vờ giận hắn nói:

- Còn đứng thất thần ra đó làm gì. Mau vào trong pha nước trà đi. Mang thêm cả hạt dưa, đậu phộng nữa.

Thanh âm của Trịnh Tiểu Lộ vô cùng trong trẻo, dễ nghe, làm cho người khác vô cùng thích:

- Bác trai bác gái, hai bác đừng khách khí quá. Cháu có nấu món canh gà, mang đến cho anh Trương. Cháu chỉ ngồi một lát thôi thì đi ngay, hai bác không cần phiền toái ạ.

Mẹ của Trương Thắng vẫn kiên trì nói:

- Đã tới chơi rồi thì vội làm gì. Mau vào nhà đi. Cái gì thì cũng phải ăn bữa cơm trưa đã.

Trương Thắng đi theo Trương Thắng vào trong nhà. Cha mẹ Trương Thắng tươi cười theo sát đằng sau, hỏi không ngoài mấy câu năm nay cô bao nhiêu tuổi... Trịnh Tiểu Lộ cũng mơ hồ hiểu được hai ông bà xem cô là người nào. Khuôn mặt xinh đẹp đỏ bừng lên, nhưng không cách nào giải thích.

Trương Thắng thấy Trịnh Tiểu Lộ lúng túng thì vội vàng nói với cha mẹ:

- Cha mẹ, mọi người mau nhanh đi làm sùi cáo đi.

Nhìn bộ dạng của cô, lại thêm giọng nói rất ngọt ngào, hai ông bà càng nhìn càng hài lòng. Tình huống căn bản đã hiểu rõ, hai ông bà liền khẩn trương đi ra ngoài. Mẹ của Trương Thắng khi đi ra còn cố ý đóng cửa lại giúp. Điều này khiến Trương Thắng không được tự nhiên.

Trương Thắng đưa cho Trịnh Tiểu Lộ một ly nước ấm, rồi ngồi xuống bên cạnh cô. Phòng ở không lớn lắm, chỉ có hai chiếc giường, một kệ để giày, một chiếc TV, một cái tủ gỗ cũ, ngoài ra thì chẳng còn gì.

Hai người ngồi trên mép giường. Trương Thắng vừa ngồi xuống, Trịnh Tiểu Lộ liền ngại ngùng ngồi dịch sang một bên. Kỳ thật thì biên độ hoạt động của cô không lớn, chỉ là thoáng dịch mông qua, nhưng hành động này lại có chút trẻ con.

- Ngày mai là tết rồi, nhà mấy đã nghỉ chưa? Như thế nào lại...

Trương Thắng mắt nhìn cái bình thủy đặt trên đầu tủ, quay đầu lại nói với Trịnh Tiểu Lộ.

Cô đã cạo chiếc mũ xuống, nhưng trên người vẫn còn khoác chiếc áo khoác. Mái tóc chải rất đơn sơ. Phần tóc mái đằng trước bị chiếc mũ ép xuống bằng phẳng, dính chặt vào trán, chẳng khác gì một nữ sinh.

Cô nhẹ nhàng cười. Cái mũi hơi nhăn lại, má lại hiện ra hai cái má lúm đồng tiền.

- Ngày hôm qua hại anh bị người ta đánh, trong lòng tôi cảm thấy áy náy. Anh lại chẳng chịu đến bệnh viện, nên tôi muốn nấu một ít canh cho anh bồi bổ.

Trương Thắng mỉm cười. Một gây này thật không uống phí. Cái này chẳng khác gì dẽ vào miệng cộp.

- Nếu cô không đề cập đến chắc tôi quên rồi quá. Cây gây kia cũ rồi, căn bản chẳng thể gây thương tích. Cô đề ý như vậy, cũng làm cho tôi không được tự nhiên.

- Không có gì đâu. Anh là vì tôi, chút tâm ý này là nên có.

Trịnh Tiểu Lộ cười, vô cùng thanh tú.

Trương Thắng gạt đầu, chợt hỏi:

- Người nhà Mạch gia không tìm cô gây phiền toái chứ?

Trịnh Tiểu Lộ nụ cười biến mất. Cô lắc đầu, ngón tay vô thức vân vê tấm dra trải giường.

Trương Thắng thờ dài, trầm mặc một lát nói:

- Mạch Hiểu Tề bị bắt hơn nửa năm rồi, tôi nghĩ cô bây giờ cảm xúc cũng nên bình tĩnh lại. Mạch Hiểu Tề tự sát rồi thì không còn chuyện gì nữa. Anh ta cả đời này chỉ sợ không còn cơ hội đi ra. Hai người không còn duyên phận thì cũng đừng suy nghĩ nhiều.

Trịnh Tiểu Lộ chuyển ly nước, ánh mắt mê man, sâu kín nói:

- Ừ, sau khi anh ấy vừa bị bắt, tôi khổ sở như muốn chết, giống như trời sập xuống. Trong lòng dường như cũng không có ánh sáng. Những người trong ký túc xá không ai dám nói chuyện với tôi. Mỗi sáng tỉnh dậy, áo gối của tôi đều ướt đầm, ước chừng hơn một tháng mới có thể bình thường trở lại.

- Tôi từ nhỏ vốn không có người quan tâm. Cái gì cũng phải tự lo cho mình. Tâm trạng của tôi không có chút nào có cảm giác an toàn cả. Không biết bản thân mình rốt cuộc là sống vì cái gì. Từ lúc anh ấy theo đuổi tôi, tôi mới cảm nhận được người khác coi trọng mình. Tôi cũng có người quan tâm. Anh ấy quan tâm tôi buổi tối tôi nghỉ ngơi như thế nào, tôi tiếp xúc với ai, bình thường làm cái gì. Nếu Chủ nhật rảnh rồi anh ấy lại dẫn tôi đi chơi. Cảm thấy tôi làm cái gì không đúng thì sẽ dạy bảo lại cho tôi. Cảm giác thật sự rất ấm áp.

Trương Thắng nghe xong, cảm thấy chẳng biết nên nói thế nào. Mạch Hiểu Tề đây không phải là quan tâm cô, lo lắng cho cô mà chính là hạn chế cô, nhưng cô không ngờ lại cho rằng đó chính là yêu thương cô. Các cô gái bây giờ ai mà không thích tự do, có được không gian riêng của mình. Còn Trịnh Tiểu Lộ thì lại bị quản như cá chậu chim lồng. Cô bé này tâm tình thật đúng là có vấn đề.

- Anh ấy đối với tôi không tệ. Tôi muốn được gả cho anh ấy, được hầu hạ anh ấy cả đời, xây dựng một gia đình cho mình. Đáng tiếc...

Nói tới đây, ánh mắt cô lại đầy nước.

Trương Thắng khuyên nhủ nói:

- Cô tổng không thể cứ nhìn chằm chằm vào quá khứ. Qua đêm nay chính là tết Nguyên Đán rồi. Hãy vứt bỏ tâm trạng cũ, bắt đầu một năm mới. Cô còn trẻ, đường còn dài. Ai quy định lần yêu đầu tiên nhất định là phải thành chứ?

- Vâng!

Trịnh Tiểu Lộ gật đầu, cười ngượng ngùng:

- Anh xem, sang năm mới rồi, nhưng tôi vẫn chưa gượng dậy được.

Đúng lúc này, tiếng cha Trương Thắng ở ngoài vang lên:

- Thắng, dưới lầu có điện thoại tìm con.

Trương Thắng vừa nghe, vội nói với Trịnh Tiểu Lộ:

- Cô chờ một chút nhé, tôi đi nghe điện thoại.

Trương Thắng chạy xuống lầu nghe điện thoại. Từ trong điện thoại truyền ra tiếng cười vang dội:

- Chú em, chúng ta thành công rồi. Haha, cậu có xem TV không? Kế hoạch trong năm mới của UBND thành phố chính là khai thác, phát triển khu Kiều Tây.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Lộ Thái Hồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28: Người gặp việc vui tinh thần phấn khích

Vừa nghe giọng nói của Giám đốc Từ, Trương Thắng cũng cười nói:

- Đúng vậy, Giám đốc Từ. Tôi cũng vừa mới xem xong. Vui đến không nói nên lời.

Giám đốc Từ trong điện thoại cũng là hào khí ngất trời:

- Tiền của này chúng ta kiểm thật không dễ dàng. Một khi bại là táng gia bại sản. Thậm chí lao ngục tai ương. Cơ hội thì người nào cũng có, chỉ xem là anh có dám hay không. May mắn là chúng ta đánh cuộc thành công. Cậu bây giờ qua đây đi, chúng ta thương lượng một chút xem giá cả nên bán ra như thế nào vào năm sau.

- Vâng, tôi lập tức đi ngay.

Trương Thắng trở lại nhà, nói với Trịnh Tiểu Lộ:

- Tiểu Lộ, tôi có chút việc gấp cần phải ra ngoài...

Trịnh Tiểu Lộ nghe thấy hần phải đi, liền đứng dậy, cầm ghế tay và mũ, cười nói:

- Ừ, tôi cũng có chuyện cần đi. Chúng ta cùng nhau xuống lầu.

Mẹ của Trương Thắng nghe xong vội tiến vào nói:

- Tiểu Lộ, cháu phải đi rồi à? Đến bữa trưa rồi, cháu ở lại dùng bữa cơm đã.

Trịnh Tiểu Lộ vừa đi ra ngoài, vừa khách khí nói:

- Cháu cảm ơn bác gái. Cháu còn có việc phải đi trước. Sau này cháu sẽ đến thăm bác lần nữa.

Hai người đi xuống lầu. Trịnh Tiểu Lộ thấy vẻ mặt Trương Thắng vui mừng thì không khỏi cười nói:

- Anh Trương, có tin tức gì tốt mà vui vẻ vậy?

Trương Thắng mặt mày hớn hờ:

- Ô, Kiều Tây... Có mấy người bạn ở khu Kiều Tây mời tôi đi ăn cơm.

Trong lòng của hắn vốn có chút tự ti, thậm chí không có dũng khí theo đuổi Tiểu Lộ. Hiện tại, hắn sẽ lập tức trở thành người giàu có, có thể theo đuổi và lo lắng cho cô. Nhưng tin tức tài sản trong tay của mình tăng gấp bội vừa đến miệng lập tức nuốt trở vào.

Hắn hiện tại không muốn nói cho Tiểu Lộ nghe tin tức này. Nguyên nhân rất đơn giản. Đàn ông thì đều phải có trách nhiệm. Nếu không có khả năng thành gia lập nghiệp, không có thực lực làm cho người ta hạnh phúc thì đại đa số đàn ông sẽ không có dũng khí theo đuổi người phụ nữ mình thích. Nhưng khi hắn có năng lực rồi, hắn lại không muốn cô gái mình thích chỉ vì suy xét đến tài chính kinh tế của hắn mà thích hắn.

Trịnh Tiểu Lộ mở khóa xe, rồi nhẹ nhàng nói với Trương Thắng:

- Anh Trương, tôi về trước. Anh hãy uống ít một chút nhé. Năm mới rồi, trên đường nhiều xe, không an toàn đâu.

Trương Thắng ừ một tiếng, mắt thấy Trịnh Tiểu Lộ đạp xe đi hơn 10m thì bỗng nhiên kêu lên một tiếng:

- Tiểu Lộ!

Trịnh Tiểu Lộ lại thắng xe, quay đầu nhìn lại. Trương Thắng đuổi theo đằng sau, trong lòng nhảy lộp bộp nói:

- Tiểu Lộ, cô... tôi nay có rảnh không?

Trịnh Tiểu Lộ ngẩn ra, trong ánh mắt đột nhiên hiện lên một tia bùng tình ngộ, vẻ mặt lập tức không tự nhiên, xấu hổ nói:

- Không bận. Có chuyện gì vậy?

Trương Thắng nói:

- Tôi nay tại quảng trường thành phố bắn pháo hoa. Cô có hứng thú không? Tôi muốn hẹn cô đi một chuyến.

Trịnh Tiểu Lộ mắt lóe lên, hiện ra một tia khó xử. Tuy nói Mạch Hiểu Tề bị bắt đã nửa năm. Ngày hôm qua đi thăm anh ta lại xảy ra xung đột với người nhà của y. Quan hệ lẫn nhau đã hoàn toàn tan vỡ, nhưng dù sao cũng là bạn trai cũ của cô. Y mới vừa tự sát không bao lâu, lại đi với người đàn ông khác thì trong lòng Tiểu Lộ như có cảm giác phạm tội.

Nhưng Trương Thắng đối với cô chiếu cố như vậy, lại vì cô mà bị đánh. Hắn nếu đã mở miệng, từ chối thì sẽ làm tổn thương hắn. Trịnh Tiểu Lộ cảm thấy khó xử, không biết nên từ chối như thế nào.

Trương Thắng thấy cô do dự, ánh mắt chậm rãi âm thầm xuống, thở dài, hạ giọng nói:

- Thôi đi, coi như tôi chưa nói qua. Tiểu Lộ, cô trở về đi, trên đường đi chậm một chút. Tôi... tôi đi đây.

Nói đến đây, thanh âm của hắn nghẹn một chút. Trương Thắng xoay người, từng bước một trở về, hướng chiếc xe đạp của mình đi tới. Bước chân nặng nề, bóng dáng thê lương.

Trịnh Tiểu Lộ nhìn thấy, trong lòng nảy sinh một cảm giác ấm áp, cô lập tức hô lên một tiếng:

- Anh Trương.

Trương Thắng dừng chân, nhưng không quay đầu nhìn lại.

Trịnh Tiểu Lộ thanh âm giảm xuống, sợ hãi, nhỏ giọng nói:

- Mấy... mấy giờ?

Trương Thắng cau mày, không kìm nổi một tia cười gian. Hắn biết, Trịnh Tiểu Lộ rất thiện lương, đơn thuần. Biện pháp này chắc chắn là dùng được. Hắn thở dài, cố ý đau lòng nói:

- Tiểu Lộ, thôi đi, coi như tôi chưa nói qua. Cô không cần phải khó xử.

Trịnh Tiểu Lộ nôn nóng, quay xe trở lại:

- Ai khó xử chứ? Anh Trương, anh nói cho tôi biết mấy giờ để tôi chuẩn bị.

Trương Thắng quay đầu, nhìn chằm chằm vào Tiểu Lộ hỏi:

- Cô thật sự muốn đi sao?

Trịnh Tiểu Lộ hiện tại thậm chí nghĩ hần là đang thương tâm, chứ không nghĩ là đang bị hần chọc ghẹo. Vì thế liên tục gật đầu:

- Vâng, tôi cũng chưa từng được đi xem pháo hoa. Tôi thật sự muốn đi.

- Được rồi, tám giờ tối nay nhé. Tôi đến chờ cô. Bắn pháo hoa mười giờ mới bắt đầu.

- Không cần, tôi tự đi cũng được. Anh cứ nói địa điểm, đến đúng giờ tôi sẽ tới.

- Thế sao được? Yên tâm đi. Tôi có xe mà, tôi sẽ đến đón.

Trịnh Tiểu Lộ bị hần chọc, bật cười một tiếng.

Trương Thắng tiến bước Trịnh Tiểu Lộ rồi liền chạy tới nhà của Giám đốc Từ. Chuyện đất đai đã có tin tức, hần cũng không cần tiết kiệm tiền, bỏ cái xe đạp ở nhà, gọi một chiếc taxi. Dọc đường đi, miệng của hần vốn không có khép lại.

Con người gặp việc vui thì những điều không như ý mấy năm vừa qua toàn bộ trôi đi hết. Hần hiện tại đã có số tiền gấp trăm gấp ngàn lần rồi. Từ khi thất nghiệp, hần cũng không dám ra ngoài nhiều. Nhưng bây giờ thì sao? Trước kia hần từng hâm mộ một người khác có bạn gái, nhưng bây giờ hần không phải đã hẹn được hoa khôi của nhà máy in ấn Ba Sao sao?

Có liên quan đến một loạt những văn kiện chuyển nhượng đất đai, hần đã nhìn qua không biết bao nhiêu lần. Lúc này đây, hần vừa đi vừa xác nhận lại tất cả.

Bởi vì Chủ tịch xã Cổ bị hần nắm nhọc điểm, cho nên không dám làm xằng làm bậy. Hết thấy văn kiện đều do Chủ tịch xã Cổ tự mình xử lý. Bởi vì là đất hoang, cho nên rất dễ dàng lấy được phê duyệt.

Hơn nữa, đất Trương Thắng nhận ban đầu là đất nông nghiệp. Khi khu kinh tế mới được thành lập, việc thay đổi chẳng những bị chính phủ ngăn cản mà ngược lại còn được khuyến khích.

Văn kiện pháp luật như vậy là còn dựa vào Từ Hải Sinh. Ông ta là suy xét trong tương lai quốc gia muốn dùng đất. Vì phòng ngừa mọi chuyện nên hoàn toàn đi theo trình tự bình thường. Kỳ thật, bán đất nông thôn cũng chẳng có gì lạ. Không chỉ là thời điểm nào, mà chính hiện tại, một số cán bộ trong thôn đem đất trong thôn bán đi cũng là chuyện nhìn mãi quen mắt.

Dựa theo hiến pháp, bọn họ có quyền lực này hay sao? Không có! Mặc dù pháp luật có quy định, nhưng trong quá trình chấp pháp lại có rất nhiều vấn đề. Có những cán bộ cơ sở làm trái pháp luật, mà pháp luật lại không có hoặc không ai có năng lực để chế tài nó. Vì thế liên tạo thành một số quyền lực không có pháp định, để cho các quan lại cơ sở đem đất bán đi.

Mà Trương Thắng cảm có khi là văn kiện hoàn toàn hợp pháp. Trương Thắng đã tính toán qua, khi nhận chuyển nhượng sử dụng là đất nông nghiệp, nhưng khi chính phủ thành lập khu kinh tế mới thì sẽ tiến hành bồi thường đất đai, an trí phí trợ cấp. Phí bồi thường sẽ không thấp hơn hai chục ngàn một mẫu.

Nếu như là tập thể dùng thì các cấp thôn, xã khẳng định là phải giữ lại. Ở trong tay nông dân cũng không có nhiều. Còn hần là cá nhân dùng, cho nên mặc kệ là quốc gia hay là tập thể thì khoản tiền bồi thường sẽ hoàn toàn nằm trong tay hần. Tóm lại, khoản tiền này là hần nhất định phải có rồi.

Từ Hải Sinh trong nhà đang gọi điện thoại:

- Lão Khâu, anh nhất định phải kiếm được tám triệu tiền mặt. Tôi có việc đang cần dùng gấp.

- Lão Từ, tài chính của chúng ta hiện tại đang khẩn trương. Anh cũng biết, nhà máy xi măng Phúc Hải và nhà máy Đông Phương đã chiếm dụng một lượng tài chính khá lớn.

- Tôi biết, nhưng gần đây chuyện nhiều lắm, tôi còn chưa hiểu hết tình hình cụ thể. Tuy nhiên, nhà máy xi măng Phúc Hải đang làm báo cáo phá sản sao? Chúng ta tiếp nhận toàn bộ nợ nần để thôn tính nhà máy, chỉ rót vào mấy triệu đồng, để cho nó sống lại. Hiện tại hần là có thể rút ra mấy triệu được chứ. Tôi đang có việc gấp.

- Lão Từ, tôi đang bận sút đầu mẻ trán đây. Nhà máy xi măng Phúc Hải là xí nghiệp tập thể, góp vốn để tạo thành. Tất cả đều là lãnh đạo huyện Phúc Hải. Hiện tại nhà máy sống lại trong tay chúng ta, bọn họ đang hỏi hạn kia. Nay lại muốn đem nhà máy bán đi, bọn sói này sẽ vô trở lại, sẽ tiến hành cản trở chúng ta.

Từ Hải Sinh trầm ngâm một chút rồi cười lạnh:

- Nhà máy là bọn họ mơ tưởng lấy lại về. Hiện tại, bất quá là muốn tận khả năng kiếm được nhiều tiền hơn trước khi lấy về. Trước gạt bọn họ, nhà máy xi măng Phúc Hải không cần không cần vội vã bán ngay. Anh trước giúp tôi chuẩn bị tiền, tôi sẽ không quên anh đâu.

- Anh lại phát hiện ra được chiêu kiếm tiền gì nữa rồi hả? Com thì phải ăn từng ngum. Ăn một ngum quá lớn thì sẽ bị nghẹn đấy.

Từ Hải Sinh cười ha hả nói:

- Hạng mục này là một vốn bốn lời. Tôi bây giờ mua nó về, sau một thời gian sẽ đem ra ăn.

Lão Khâu bên kia vừa nghe thì lập tức tinh thần tỉnh táo:

- Chắc như vậy không? Được rồi, để tôi chuẩn bị tiền rồi về lại tỉnh.

Lúc này chuông cửa vang lên.

Từ Hải Sinh khẽ mỉm cười nói:

- Được, quyết định như vậy đi. Mau chóng chuẩn bị tiền, tôi sẽ cho người tới lấy.

Ông ta cúp điện thoại, rồi theo thói quen vén một bên tóc, bước ra mở cửa. Trương Thắng đang đứng đợi ngoài cửa.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Lộ Thái Hồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29: Nhượng năm phần lợi

Lúc Trương Thắng gõ cửa phòng, khóe miệng hắn hiện lên ý cười nhợt nhạt. Giám đốc Từ nhìn thấy vẻ mặt này của hắn thì biết là người trẻ tuổi thiếu kiên nhẫn, đành cười trừ, cũng chẳng hỏi nhiều.

Sau khi dẫn Trương Thắng vào trong nhà, Giám đốc Từ lấy rượu ở quầy rượu bằng gỗ lim, rót ra hai cái ly, mỉm cười đưa cho Trương Thắng, thỏa thuê nấn nguyen ngồi xuống ghế salon bằng da, chân bắt chéo, lắc lắc cái ly bằng pha lê trong suốt, mỉm cười nói:

- Chú em, đứng là khổ tân cam lai. Hiện tại chúng ta đợi ngày thu hoạch thôi.

- Qua tết, phòng chừng sẽ có người nghe thấy tin tức mà chuẩn bị vào chiếm giữ khu mới. Kỳ hạn cho vay là đến cuối tháng hai. Trước đó đem tất cả đất bán ra ngoài, thì lập tức trả hết nợ. Haha, áo tiền không thấy vết chỉ khâu. Chú em không cần phải lo lắng nữa rồi.

Trương Thắng vui vẻ nói:

- Nói tiếp, tôi trong lúc vô tình nghe được tin tức này. Nếu không có Giám đốc Từ mạnh mẽ ủng hộ, ở đằng sau vận tác thì tôi cũng chỉ có thể trở mặt nhìn cơ hội này chạy trốn đi thôi.

Giám đốc Từ khoát tay nói:

- Giữa chúng ta cũng đừng có nói điều này. Về sau cậu cũng đừng gọi tôi là Giám đốc Từ nữa, cứ gọi là anh Từ. Cái gọi là không có lợi thì không dậy sớm nổi. Tôi đây cũng chỉ là có lợi thì mới nhào đầu vào mà.

- Sang năm chúng ta bán tin ra ngoài, người ta sẽ chủ động tìm tới cửa. Nếu có người mua thích hợp thì chúng ta cũng sẽ chủ động đẩy mạnh tiêu thụ. Hơn ba trăm mẫu đất, nếu một người ăn không hết thì mở ra bên ngoài, cũng chẳng có vấn đề gì. Tôi đoán chừng một chút, có thể sẽ bán được bảy tám triệu đấy. Về phần tiền kiếm được, thì thanh toán cho ngân hàng trước. Giữa anh em chúng ta không cần vội.

Trương Thắng khom người nói:

- Tôi cũng nghĩ như vậy, Giám đốc Từ.

Nhìn thấy vẻ mặt giả giận của Giám đốc Từ, Trương Thắng cười, ngượng ngùng sửa lời:

- Anh Từ, chúng ta trừ ra cả vốn lẫn lãi ngân hàng thì số tiền còn dư lại là ngang nhau. Nhưng tôi hiện tại có ý khác.

Giám đốc Từ vừa nghe, tay cầm ly rượu bỗng nhiên nắm chắc. Chiếc nhẫn kim cương đeo ở ngón giữa hàn quang chột lóe. Hai mắt của ông ta cũng lộ ra hiểm quang, nhưng Trương Thắng đang đắm chìm trong suy nghĩ, nên không chú ý tới biến hóa nhỏ này.

- Anh Từ, tôi có suy tính, sau khi trừ đi cả vốn lẫn lãi vay ngân hàng, anh có thể lấy lại tiền mà anh đã bỏ ra để mời khách. Anh có thể chi trả hay không thì đó là bản lĩnh của cá nhân anh, nhưng tôi không thể không coi nó là phí tổn được. Sau đó còn dư lại, anh lấy năm phần rưỡi, tôi lấy bốn phần rưỡi. Tuy rằng không nhiều lắm, nhưng cũng là một chút tâm ý của tôi.

Giám đốc Từ vẻ mặt ngạc nhiên, ly rượu trong tay cũng ngưng lại trên không trung.

Trương Thắng nói xong, ngẩng đầu nhìn sắc mặt của ông ta. Ông ta vẫn ngồi đằng kia, hơn nửa ngày mới nhấp nháy mắt, không dám tin hỏi:

- Cậu...cậu vừa mới nói gì? Năm phần rưỡi?

Trương Thắng nghiêm túc nói:

- Tôi nói, tiền kiếm được thì tôi lấy ít hơn.

Giám đốc Từ miệng khép lại. Ông ta chậm rãi giơ ly lên, hóp một ngụm rượu. rượu lọt vào trong dạ dày, cồn kích thích lên mặt, lập tức một mảnh ửng hồng. Lúc này ông ta mới lên tiếng:

- Chú em, ý có biết nửa phần đó cũng là bao nhiêu tiền không? Ít nhất mấy trăm ngàn đấy.

Trương Thắng trịnh trọng gật đầu:

- Tôi biết, nhưng tôi cũng biết rằng, tin tức là tôi có được, nhưng tiền thì tôi không thể không làm mà hưởng. Không có anh ra tiền, phía trước phía sau vận tác thì tôi cho dù chạy đến học máu mồm cũng không có được mười mẫu đất.

Giám đốc Từ cảm thấy thật sự bất ngờ. Hai người ban đầu nói phân chia tiền lời là 5:5. Hiện tại toàn bộ đất đều trên danh nghĩa Trương Thắng đứng mua. Nếu trong lòng hấn đen một chút, xé toang da mặt, tự động đem đất bán đi, thì mình cũng chẳng làm được việc gì.

Tuy nói có thể nghĩ ra biện pháp hướng hấn tạo áp lực để lấy đất về, nhưng dù sao cũng sẽ rất phiền toái. Cũng bởi vì tin tức này sau khi xác định rồi, ông ta mới khẩn cấp gọi Trương Thắng tới để xác nhận lợi ích phân chia, không nghĩ tới Trương Thắng lại chấp tay nhượng lại mấy trăm ngàn. Hơn nữa, hiện nay hấn vẫn là một gã công nhân thất nghiệp.

Trên đời này thật sự có người như thế sao?

Giám đốc Từ thật sự không thể tin nổi, nhưng ông ta đã hỏi thăm hai lần, nghe rất rành mạch, tuyệt không sai. Nhất thời ông ta cảm giác như mình đang nằm mơ.

- Chú em...

Giám đốc Từ mưa gió thấy cũng nhiều rồi. Vì lợi ích bất hòa mà anh lừa tôi, tôi lừa anh. Từ trước tới nay đều là ông ta cùng người khác tranh giành lợi ích. Đột nhiên gặp phải người như vậy, đem tiền hai tay dâng cho mình, ngược lại khiến ông ta không biết làm sao.

Trương Thắng cười, thẳng thắn nói:

- Anh Từ, tôi kỳ thật trong lòng đều hiểu được. Người vay chính là tôi, một khi tin tức không xác thực, người phải chịu ngồi tù cũng chính là tôi. Nhưng số tiền lời lớn đến như vậy, coi như là cái giá tôi đầu tư vào. Bằng không thì ai dám làm cùng với tôi chứ. Không có anh, tôi có muốn gánh trách nhiệm thì ngân hàng cũng không cho vay.

Từ Hải Sinh trầm mặc. Ông ta cũng chẳng phải người tốt lành gì. Nhiều năm lăn lộn trong xã hội, khiến cho lòng của ông ta được ma luyện đến vô tình. Nhưng lời nói thành khẩn của Trương Thắng, khiến cho bản chất vốn tà tâm của ông được dâng lên một dòng nước ấm. Vây bên cạnh ông có không ít người, nhưng có ai đối với ông được như vậy? Có thể đối mặt với tiền vàng mà không thấy lợi quên nghĩa?

Trương Thắng, thứ nhất chẳng có xuất thân danh giá, thứ hai thất nghiệp. Từ Hải Sinh cho dù chỉ mong kiếm lợi, nhưng kết giao bằng hữu vẫn thích những người như Trương Thắng.

Mọi người là như vậy. Mặc kệ mình vô liêm sỉ đến cỡ nào, nhưng bản thân lại chẳng muốn kết giao bằng hữu giống mình. Lời nói của Trương Thắng đã trực tiếp làm sống lại một loại cảm giác đã chết từ lâu trong ông ta.

Trương Thắng hiện tại cũng không có phát hiện về biến hóa của Từ Hải Sinh. Hấn vẫn còn chìm đắm trong suy nghĩ của mình. Hấn cũng nhẹ nhàng hóp lấy một ngụm rượu, thưởng thức vị ngon của nó. Trước đó vài ngày, đi theo Giám đốc Từ nhậu nhẹt, hấn cũng đã có thói quen uống rượu tây.

Hấn bây giờ đối với Từ Hải Sinh vẫn có một cảm giác nói không ra lời. Tuy rằng, quan hệ giữa hai người chỉ là Từ Hải Sinh lợi dụng hấn, nhưng mình có được ngày hôm nay cũng là nhờ Từ Hải Sinh trợ giúp.

Nói không dễ nghe, nếu như không có Từ Hải Sinh, Trương Thắng hấn hiện tại có cái gì? Mặc kệ Từ Hải Sinh có chủ ý gì, nhưng nhờ có ông ta thì hấn mới có thể thành công.

Trương Thắng thành khẩn nói:

- Mấy ngày nay đi theo anh kết giao với các nhân vật, chạy tất cả những nha môn lớn nhỏ, đi theo anh học tập được cách đối nhân xử thế, trong lòng tôi được mở mang rất nhiều.

- Nếu dùng đạo đức quân tử mà đánh giá, khả năng anh sẽ cho rằng tôi bị điên. Nhưng trong lòng tôi lại không cho là vậy. Tôi chỉ là tiểu nhân vật, cả đời không có cơ hội để học hỏi những kiến thức này. Không phải là vấn đề hưởng thụ mà là có thể từ đó ngộ ra rất nhiều thứ. Đây chính là thu hoạch của tôi. Đơn giản mà nói, bởi nhờ có anh, tôi giống như con ếch được nhảy ra ngoài.

Giám đốc Từ yên lặng lắng nghe, con người tỏa sáng, dần xuống một câu cảm thán tự đáy lòng. Lý trí đã bắt ông tỉnh táo lại. Ông ta hơi ngửa đầu, uống một hơi cạn sạch ly rượu, rồi đi đến bên cạnh Trương Thắng, nặng nề mà vỗ vai của hắn, cười nói:

- Chú em, lần mua bán này, ngoài trừ tiền, tôi cũng gặt hái được rất nhiều thứ quý báu. Người như cậu, chơi rất được. Từ hôm nay trở đi, cậu chính là anh em tốt của Từ mỡ này.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Lộ Thái Hồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30: Nỗi khổ tâm lúc xưa

Từ Hải Sinh nói xong, lập tức muốn gọi điện thoại mời mấy người bạn, tối nay cùng với Trương Thắng đi ra ngoài uống rượu. Tuy nhiên, Trương Thắng lại nhẹ nhàng từ chối. Hắn đã từng chứng kiến loại trường hợp này. Tuy rằng tư tưởng cũng tiến bộ, và hắn cũng chẳng phải hạng đàn ông nhất định phải thủ thân như ngọc, giữ mình trong sạch, có điểm làm kiêu, nhưng tối nay là lần hẹn hò đầu tiên của hắn và Trịnh Tiểu Lộ.

Trịnh Tiểu Lộ ở trong lòng hắn là một cô gái thuần khiết. Nếu đã đồng ý đi dạo với hắn, thì cũng sẽ đồng ý phát triển một loại quan hệ khác trong tương lai. Có được loại quan hệ yêu đương này, hắn cũng không muốn đi tiếp xúc với những loại nhục dục không tinh khiết.

Những người bạn của Từ Hải Sinh đều là tửu sắc vô độ. Khi đã uống say rồi thì nhất định phải đi tăng hai, tăng ba. Nếu mình khi đó mà từ chối thì sẽ khiến mọi người không vui. Chỉ bằng thoát thân sớm hơn. Cho nên, cho dù hắn hôm nay không có hẹn với Trịnh Tiểu Lộ thì hắn cũng chẳng muốn đi.

Từ Hải Sinh thấy hắn kiên trì không đi như vậy thì cũng không miễn cưỡng. Ông ta biết Trương Thắng và những người bạn của ông là hoàn toàn khác nhau. Không cần dùng phương thức này để liên lạc cảm tình. Hai người thương lượng một chút án bài cho năm sau rồi Trương Thắng ra về.

Khi Trương Thắng rời khỏi, Từ Hải Sinh liền gọi điện thoại cho bạn bè hẹn ăn cơm. Một mình ông ở nhà, đêm giao thừa cũng không khỏi có chút thê lương. Tất nhiên là sẽ tìm đám bạn nhặng nhút của mình mà cuồng hoan một đêm.

Trương Thắng về nhà ăn cơm tối xong, nói sẽ cùng với Trịnh Tiểu Lộ đến quảng trường xem đốt pháo bông. Cha mẹ vừa nghe thì lập tức cao hứng. Mẹ của hắn mặt mày hồng hồng:

- Vẫn là lão đại nhà chúng ta lợi hại. Bình thường ỉu xiu như vậy, tám gậy đánh không ra một cái rắm, vậy mà tìm được một đứa bạn gái đẹp như tiên.

Trương Thanh nghe xong cảm thấy tò mò:

- Anh hai có đối tượng rồi à? Ai vậy, có đẹp không? Mẹ thật là bất công đấy. Bạn gái của anh hai thì mẹ khen, còn con năm lớp năm đã có người yêu thì chẳng thấy mẹ khen câu nào.

Mẹ của y trừng mắt, sáng giọng nói:

- Loại người như con mà còn đáng khen à?

Người một nhà cười ha ha. Năm cũ trôi qua thật ảm áp.

Trương Thắng trở về nhà hơi trễ, lại muốn qua đón Trịnh Tiểu Lộ, nên hắn dự định không muốn đem tin tức của mình nói ra. Nếu không thì ba mẹ và em trai sẽ hạch hỏi, làm chậm thời gian mất. Dù sao chuyện tốt cũng không sợ muộn. Ngày mai nói cũng như vậy thôi.

Qua hơn sáu giờ một chút, nhưng tâm trạng của Trương Thắng giống như đang đứng trên ngọn lửa. Bình thường hắn cảm thấy thời gian trôi qua nhanh quá, nhưng hôm nay nhìn đồng hồ mấy lần rồi mà vẫn thấy nó chậm. Hắn ở trong phòng đi qua đi lại, cuối cùng nhịn không được, ra ngoài nói người nhà một tiếng rồi đi xuống dưới lầu.

Hắn mặc bộ tây phục đẹp nhất mà hắn mới mua. Bên ngoài lại mặc thêm cái áo khoác rồi bước xuống lầu. Hắn không đi xe đạp mà thuê xe đến khu ký túc xá nữ của Trịnh Tiểu Lộ.

Khi tới dưới lầu, chỉ thấy toàn bộ đều là màu đen. Ngoại trừ hàng hiên thì chỉ có căn phòng của Trịnh Tiểu Lộ trên lầu ba khu ký túc xá nữ là sáng đèn. Trương Thắng lúc này mới nhớ tới, công nhân khu ký túc xá nữ phần lớn đều là độc thân. Hôm nay là đêm giao thừa, có thể toàn bộ đã về nhà đoàn tụ gia đình. Những cô chưa về, phỏng chừng là có bạn trai. Đêm giao thừa, đương nhiên cũng sẽ không ở nhà, mà đều đến nhà bạn trai cả.

Nghĩ đến đây, Trương Thắng trong lòng cảm thấy áy náy. Hắn âm thầm trách mình sao không suy tính cẩn thận, sớm nên nghĩ đến tình huống này, mời Trịnh Tiểu Lộ về nhà ăn cơm. Nếu cô đã đồng ý ra ngoài đi dạo thì cũng sẽ không cự tuyệt lời mời này. Toàn bộ khu lầu trống vắng, chỉ có một mình cô ở đây. Vắng ngắt, thật là thê lương đến cỡ nào.

Trương Thắng vốn bạn tâm Trịnh Tiểu Lộ ngại ngừng, nên tự mình đi lên lầu. Nếu ở bên ngoài chờ thì sợ lúc này có thể không kèm chế được. Hắn nhìn đồng hồ, thấy mới 6:38', cách giờ hẹn còn có hơn một tiếng đồng hồ thì lúc này liền lên lút lên lầu.

Tiểu Lộ ở trên lầu ba, trong nhà máy vì muốn tiết kiệm điện, nên đèn trong hành lang rất tối. Khi tới lầu ba rồi mới thấy sáng. Trương Thắng đã từng đến tòa nhà này sửa đường dây điện bị hư, nên biết được con gái ở như thế nào, tự nhiên bước chân liền nhẹ nhàng lại.

Nhà vệ sinh, nhà tắm, phòng giặt đồ đều là công cộng. Vòi nước trong phòng giặt không có đóng kỹ, thanh âm tách tách của giọt nước rơi xuống vang lên trong màn đêm yên tĩnh.

Trương Thắng lặng lẽ đến trước cửa gian phòng Trịnh Tiểu Lộ. Bên trong đèn sáng hơn so với ngoài hành lang một chút. Hiển nhiên là bên trong có người. Trương Thắng đứng lại, đang muốn gõ cửa, thì bên trong truyền đến giọng nói của Trịnh Tiểu Lộ:

- Ba, mẹ, bước sang năm mới. Tiểu Lộ lại thêm một tuổi, so với trước kia hiểu biết hơn rất nhiều.

Trương Thắng âm thầm kinh ngạc. Cô không phải là cô nhi sao? Làm sao lại có cha mẹ ở đây nhỉ?

Khu ký túc xá này xuống cấp nghiêm trọng. Nước sơn của cánh cửa đã đổi màu, khe hở của cửa vô cùng lớn. Trương Thắng hạ thấp người, xuyên qua khe hở nhìn vào bên trong, thấy Trịnh Tiểu Lộ đang ngồi trên giường, trước mặt là một cái tủ đầu giường kiểu cũ của nhà khách. Trên cánh cửa tủ còn có ngôi sao năm cánh màu đỏ. Bên cạnh còn có một tờ. Trên giường thì phủ đầy báo chí, bên trên có một đám sùi cào.

Trịnh Tiểu Lộ mặc một chiếc áo lông kiểu cũ đã bạc màu. Phía dưới là cái quần bò bình thường, đeo một cái tạp dề hoa nhỏ màu trắng, đang ngồi làm bánh sùi cào, vừa nói chuyện với đối diện.

Cô ở nhà máy, trước mặt người khác lúc nào cũng cười ngọt ngào, làm cho người ta cũng cảm thấy ngọt từ trong ra ngoài. Nhưng hiện tại nụ cười lại mang theo điểm chua xót.

Chỉ nghe cô tiếp tục nói:

- Mẹ, Tiểu Lộ trưởng thành rồi, biết nhiều rồi, không còn cần sùi cào mà chơi nữa, không chộc cho mẹ tức giận nữa. Mẹ xem, con làm sùi cào nè, có ngoan không? Mẹ sẽ lì xì cho con chứ? Mẹ nếu không cho thì ba nhất định sẽ cho. Ba hiểu con nhất mà.

Cô cầm lấy một miếng bột, nhặn nhặn bánh vào, rồi dùng sức nắn nó lại, rất trẻ con nói:

- Đây là cái sùi cào cuối cùng, cũng giống như mẹ, con cũng bỏ một đồng tiền xu vào. Lát nữa, cả nhà chúng ta sẽ cùng ăn sùi cào nhé. Xem ai may mắn, ăn được cái sùi cào có đồng tiền này.

Đối diện vẫn không có động tĩnh. Trương Thắng trong lòng cảm giác không được bình thường, từ khe cửa nhìn lại, chỉ thấy Trịnh Tiểu Lộ đứng lên, tự nói chuyện:

- Nước trong nồi cơm điện sôi rồi. Nhân bánh thịt bò rau hẹ cũng đã có rồi.

Chỉ thấy cô cầm đồng bánh sùi cào lên, bỏ vào trong cái xong hấp, rồi bỏ vào trong nồi cơm điện. Sau đó trở lại, cúi thấp đầu, hai ngón tay xoắn lại với nhau, như thế là đã làm gì sai, đang chờ người lớn trách phạt:

- Cha mẹ, Mạch Hiểu Tề ngày hôm qua tự sát rồi. Lúc ấy con đã đến thăm anh ấy. Con biết anh ấy theo đuổi con là vì con ngoan, con biết nghe lời, trẻ tuổi và lại xinh đẹp.

- Con cũng không thể nói rõ con có thích anh ấy không. Nhưng con thật sự là muốn gả cho anh ấy. Anh ấy giống như cha lúc còn trẻ. Mọi người nếu nhìn thấy anh ấy thì sẽ biết. Nhưng giờ anh ấy đã chết rồi. Khi con đến thăm anh ấy thì anh ấy đã tự sát. Người nhà của anh ấy mắng con là sao chổi, còn đánh con. Cha mẹ, thật con là sao chổi sao? Con thật sự khắc người sao?

Cô bỗng nhiên bụm mặt mà khóc, bả vai run lên, khóc thút thít:

- Cha mẹ, hãy tha thứ cho con. Con không bao giờ tùy hứng nữa. Con sẽ ngoan ngoãn, không chộc hai người tức giận nữa. Hai người tha thứ cho con đi, đừng bỏ con ở lại một mình. Con cô đơn lắm.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Lộ Thái Hồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: Tình thâm lặng

Trương Thắng hiện tại có thể xác định trong phòng không có ai. Hành động dị thường này của Trịnh Tiểu Lộ rất có thể là trước kia cô đã từng chịu qua đã kích rất lớn. Cô là cô nhi. Thông qua từng lời nói kích động của cô thì dường như cái chết của cha mẹ có quan hệ trực tiếp với cô. Rốt cuộc là đã phát sinh chuyện gì?

Tim của Trịnh Tiểu Lộ giống như là đang bị ai cắt. Trí nhớ thời thơ ấu đã xa vời. Rất nhiều chuyện đã mờ đi. Duy chỉ có chuyện phát sinh ngày hôm đó là vẫn khắc sâu trong trí nhớ của cô. Trở thành một bóng ma vĩnh viễn không thể nào thoát khỏi.

Năm đó, khi cô chỉ vừa mới năm tuổi, là một viên ngọc quý trong tay cha mẹ. Ngày hôm đó trời mưa, nhưng cô vẫn cứ nằng nặc đòi ra ngoài thả diều. Cha mẹ cô nói rằng trời đang mưa, nhưng cô lại không nghe.

Vì quá cứng chiều đứa con gái mà cha mẹ đành đưa cô ra ngoài, ở trong sân thả diều. Con gió bị gió thổi đi, thổi lên thật cao. Ba của cô thì nắm con diều, còn mẹ và cô thì đứng dưới ô, cười thật vui vẻ.

Nhưng đúng lúc này, con diều bị mắc kẹt vào đường dây cao thế. Khi đó dây điện là lộ thiên bên ngoài. Dòng điện theo nước mưa nhanh chóng thấm xuống đất. Ba cô ngã xuống đất, nụ cười vĩnh viễn không còn nữa. Thất kinh, mẹ cô chạy lại chỗ chồng, và bà cũng vĩnh viễn ngã xuống.

Nếu không phải lúc ấy, Tiểu Vũ đang chơi đùa trong sân, khi thấy được hết thảy thì mãnh liệt nhào tới để cô xuống, để cô không chạy lại chỗ ba mẹ mình thì hiện tại cô cũng đã ở bên thế giới bên kia rồi.

Chuyện này vĩnh viễn trở thành một ký ức đau thương không thể phai mờ trong tâm trí cô. Khi mâu thuẫn với bạn bè, chúng đã dùng sự việc này mà mắng cô là đồ sao chổi. Mắng cô khắc chết ba mẹ mình. Trẻ con nói thì giống như ruột để ngoài da, nhưng lần nào nghe được, lại giống như xát muối vào vết thương trong lòng của cô. Đau, rất đau.

Lặng yên khóc một trận, cô bỗng nhiên nhảy dựng, bóng dáng lại biến mất. Chắc là đang mơ nôi lấy sùi cào. Sau đó cô lại đem đi xả nước lạnh, trong phòng lại tiếp tục truyền ra tiếng lầm bầm của nó:

- Để nấu lại một lần là có thể ăn rồi. Tối nay, anh Trương Thắng mời con đi xem pháo hoa. Anh Trương đối với con rất tốt. Con có thể nhìn ra được anh ấy rất thích con.

Ngoài cửa nghe được, Trương Thắng đỏ bừng cả mặt.

- Anh ấy thích con, che chở cho con. Anh ấy thật là tốt và con cảm nhận được. Nhưng con không biết mình có nên chấp nhận anh ấy không. Cha mẹ, con...con là sao chổi, khắc nhân mệnh sao?

Trương Thắng nghe xong, cảm thấy thật đau lòng. Khó trách cô mặc kệ đối với ai cũng đều tươi cười. Cô rốt cuộc đã thừa nhận áp lực tâm lý của mình, luôn chú ý không gây ra phản cảm cho người khác. Cô tuổi còn nhỏ, nhưng bờ vai non nớt kia đã phải chịu đựng gánh nặng tâm lý như thế nào.

Trương Thắng không dám quấy rầy cô. Nếu hiện tại mà gõ cửa, với tính cách miễn cảm của cô, rất có thể sẽ nghĩ rằng hắn đang sốt ruột, nên sẽ tùy tiện ăn một chút gì đó rồi theo hắn đi.

Hãy để cho cô ấy ăn một bữa cơm yên bình với cha mẹ của mình.

Trương Thắng lặng lẽ lui ra ngoài, xuống đến lầu hai thì dừng lại, xuất ra điều thuốc, lặng yên mà hút.

Trong bóng đêm, một ánh lửa bập bùng. Ngẫu nhiên bên ngoài truyền đến tiếng pháo, xua tan màn đêm yên tĩnh.

Lúc Trương Thắng gõ cửa phòng, Trịnh Tiểu Lộ xuất hiện ở cửa, vẫn là cô gái có nụ cười ngọt ngào. Biết rõ sự thống khổ và tra tấn trong nội tâm của cô, Trương Thắng càng cảm thấy thương tiếc cho cô. Trên con người cô không biết rốt cuộc đã phát sinh chuyện gì, nhưng sự dả kích đó đã ảnh hưởng tới cuộc đời của cô. Trịnh Tiểu Lộ ngoài mặt thì rất lạc quan, nhưng kỳ thật lại rất miễn cảm và tự ti. Cô sợ người khác ghét bỏ mình. Ở trước mặt người khác lúc nào cũng chỉ muốn làm cho họ vui, còn mình thì chôn dấu vết thương lại.

Tối nay, Trịnh Tiểu Lộ thay một chiếc áo lông. Cái áo làm cho dáng người vốn thon thả của cô mập hơn một chút. Nhưng cặp chân dài bên trong cái quần jean lại rất rắn chắc, đường cong cực kỳ hoàn mỹ, hoàn toàn không bị ảnh hưởng bởi thân hình mập mạp ở trên, ngược lại càng cảm thấy đáng yêu hơn.

Trang phục của cô không có theo mốt, có chút cũ kỹ, nhưng lại rất sạch sẽ. Hơn nữa, với dáng người của cô thì kỳ thật cũng chẳng cần trang phục hàng hiệu. Cho dù có phủ một tấm khăn trải giường thì vẻ đẹp thanh thuần của cô vẫn hiển lộ ra ngoài.

Quảng trường lúc này đầy người. Khi hai người đến quảng trường thì người ta đã tấp nập. Các cây cối ven đường đều treo đèn màu rực rỡ.

Quảng trường này rất lớn, nhưng hiện tại đã kín hết chỗ. Trịnh Tiểu Lộ dáng người xinh đẹp, nụ cười ngọt ngào khiến cho người đi ngang phải ngoái đầu nhìn lại. Trương Thắng lúc nào cũng nhìn trộm cô, trong lòng tràn đầy hạnh phúc. Giờ khắc này, hắn chỉ ước thời gian có thể vĩnh viễn dừng lại, khiến cho hạnh phúc của hắn vĩnh viễn được tiếp tục như vậy.

Dòng người chật chội, Trương Thắng cố kềm nén trái tim, nói với Trịnh Tiểu Lộ:

- Tiểu Lộ, nơi này nhiều người quá. Chúng ta qua chỗ khác đi.

Hắn nói xong, rồi làm như rất tùy ý mà nắm tay Trịnh Tiểu Lộ.

Bàn tay nhỏ bé hơi cựa một chút. Trương Thắng trong lòng căng thẳng. Hắn lo lắng Trịnh Tiểu Lộ sẽ cự tuyệt. Cho tới nay hắn đều chưa cưỡng cầu ai cái gì, bởi vì hắn cho rằng mình không xứng. Nếu tin tức Kiều Tây còn chưa xác thực thì hắn còn không có dũng khí nắm tay Trịnh Tiểu Lộ. Nhưng hiện

tại hắn đã có năng lực mang đến hạnh phúc cho người mình yêu. Hắn không muốn buông tay.

Trương Thắng làm như không nhìn thấy sự giãy dụa của Trịnh Tiểu Lộ, tay càng nắm chặt hơn. Bàn tay của Trịnh Tiểu Lộ hơi lạnh một tý, nhưng lại rất mềm mại. Trương Thắng trên mặt lộ ra chút khẩn trương, nói với Trịnh Tiểu Lộ:

- Tiểu Lộ, cô có mệt không? Phía trước có bán thức uống nóng đấy. Chúng ta qua đó thử xem.

Trong ánh mắt nhìn chăm chú của Trương Thắng, Trịnh Tiểu Lộ thẹn thùng cúi đầu, nhu thuận gật đầu.

Trương Thắng vui vẻ cực kỳ, nắm bàn tay nhỏ bé của cô, khoai hoạt mà bước đến cửa hàng bán thức uống nóng, chẳng khác gì một đôi tình nhân. Không, bọn họ chính là một đôi tình nhân. Trịnh Tiểu Lộ không có cự tuyệt tâm ý của mình, không phải sao?

Hai người ngồi đối diện nhau trong quán nước. Hai cái ly thủy tinh trong suốt, có cắm hai cái ống hút thật dài. Dưới ánh đèn hồng quang, Trịnh Tiểu Lộ như càng thêm xinh đẹp. Ngập chìm trong hạnh phúc, Trương Thắng không biết lấy lời gì mà diễn tả.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Lộ Thái Hồng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32: Đêm giao thừa đáng nhớ

Sau khi uống nước xong, lại nói chuyện với nhau. Khi bọn họ đi ra khỏi quán, Trương Thắng lại tiếp tục nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Trịnh Tiểu Lộ.

Đám người buôn bán hôm nay không muốn bỏ lỡ cơ hội bán hàng. Khí cầu, mặt nạ, kem, mứt quả. Những ngọn đèn màu treo trên các cành cây lóe lên không ngừng, khiến cây cối trở nên điểm lệ hơn.

Trương Thắng và Trịnh Tiểu Lộ nói chuyện với nhau, vòng qua quảng trường chậm rãi bước đi. Trong mắt của Trương Thắng lúc này cũng chỉ có một mình Trịnh Tiểu Lộ.

Trịnh Tiểu Lộ rất thích những trường hợp như thế này. Không khí xung quanh rất nhanh ảnh hưởng đến tâm trạng của cô. Sự câu nệ ban đầu đã nhanh chóng biến mất.

Phía trước có một chú bé con rất đáng yêu, trong tay cầm quả bong bóng hình chuột Mickey. Chú bé một tay cầm sợi dây, một tay sờ con chuột. Nhưng đáng tiếc sờ cả nửa ngày, thậm chí nhảy lên cũng không sờ tới, không khỏi gào khóc lên.

Bộ dạng của con nít khi khóc rất đáng yêu. Cha mẹ của cậu bé cười to. Trịnh Tiểu Lộ nhìn thấy cũng cảm thấy buồn cười. Cô bước đến hai bước, cầm lấy sợi dây buộc quả bóng, kéo thấp xuống một chút, cười nói với chú bé:

- Em nhỏ à, đừng khóc nữa. Dây ở trong tay em nè, kéo thấp một chút là có thể đụng đến.

Chú bé con khi sờ được cái bong bóng thì lập tức mỉm cười. Trương Thắng ở một bên đứng nhìn, trong lòng cảm thấy tràn đầy hạnh phúc. Ngọn đèn màu chiếu rọi khuôn mặt xinh đẹp của Trịnh Tiểu Lộ, vừa có hơi tờ thanh xuân, vừa có sự ngây thơ hồn nhiên.

Cô gái như vậy mới là một người vợ người mẹ hoàn mỹ. Trương Thắng nghĩ thầm trong đầu.

Chín giờ, đợt pháo hoa thứ nhất được bắn lên. Khắp nơi đều sáng bừng. Ngay sau đó, viên pháo hoa thứ hai được bắn lên, dưới sự nhảy nhót hoan hô của mọi người mà bay lên bầu trời, rồi rớt xuống như trận mưa sao.

Đỏ tươi, xanh thắm, vàng óng ánh, hồng tía rực rỡ. Trương Thắng khi nhìn thấy Trịnh Tiểu Lộ cười vui, cảm thấy vô cùng mỹ mãn mà nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cô, rồi lại nhìn lên trên bầu trời.

Pháo hoa được bắn rất nhanh. Giá của pháo hoa rất đắt. Chỉ diễn ra trong một giờ, nhưng tiêu phí là cực kỳ kinh người. Lúc này đã mười giờ đêm, Trịnh Tiểu Lộ không biết khiêu vũ, Trương Thắng thì không thể đem cô đến phòng khiêu vũ được. Hơn nữa, với tính cách thích yên tĩnh của cô thì lại càng không thích hợp. Hai người liền đến rạp chiếu phim gần đó, phát hiện bộ phim đã được mở màn bốn mươi phút rồi. Nếu bây giờ mà đi vào xem hết một bộ phim thì chắc hơn mười hai giờ. Dưới sự yêu cầu của Trịnh Tiểu Lộ, mặc dù chưa được thỏa mãn lắm, nhưng Trương Thắng cũng đành đưa cô về nhà.

Bất kể thế nào, hôm nay đã mở ra được cục diện. Chuyện nam nữ, không giống như chuyện làm ăn. Thuần túy chính là một loại cảm giác. Trương Thắng cảm nhận được, Trịnh Tiểu Lộ là đang tiếp nhận hắn, chuẩn bị tâm lý làm bạn gái của hắn. Thời gian giữa hai người còn dài, cũng không cần nôn nóng.

Chiếc xe taxi dừng lại trước cửa ký túc xá của Trịnh Tiểu Lộ. Trương Thắng cũng không keo kiệt mấy đồng bạc làm gì. Hắn chỉ muốn được ở thêm với Trịnh Tiểu Lộ thêm một lát. Hai người bước đi dưới ngọn đèn đường, Trương Thắng đi sát bên cạnh cô, nắm lấy tay cô.

Bàn tay mềm mại của Trịnh Tiểu Lộ, bởi vì ngồi trong xe nên rất ấm. Là do Trương Thắng đang nắm tay cô, hay là tại không gian quá yên tĩnh, nên trong

lòng Trịnh Tiểu Lộ có chút khẩn trương, lòng bàn tay hơi ẩm ướt.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, hai người cứ như vậy nắm tay nhau mà đi. Thời gian ngắn ngủi nhưng lại dài như một thế kỷ.

Người ngọc bên cạnh, bàn tay ngọc trong tay mình. Mong đẹp rồi cuộc cũng thành sự thật.

Khi tới dưới lầu, Trịnh Tiểu Lộ nhân cơ hội rút tay ra khỏi tay hắn, cũng không dám nhìn hắn, chỉ cúi đầu nói:

- Anh Trương, tôi tới rồi. Tôi trở về phòng đây.

Trong mắt cô lóe lên sự bối rối và ngượng ngùng. Ánh mắt nóng rực của Trương Thắng khiến cô không chịu được. Cô không dám đợi Trương Thắng trả lời, vội xoay người, chạy thẳng tới hành lang.

- Tiểu Lộ!

Trương Thắng vội gọi một tiếng. Trịnh Tiểu Lộ nghi ngờ quay đầu lại:

- Gì ạ?

Trương Thắng chậm rãi bước tới, cúi đầu nhìn ánh mắt Trịnh Tiểu Lộ. Ánh đèn đường màu xanh nhạt chiếu thẳng vào gương mặt Trịnh Tiểu Lộ, thuần khiết trong suốt. Ánh mắt đó nhìn hắn, dường như hơi khiếp sợ, nhưng lại hơi mê hoặc, giống như vừa muốn thân cận nhưng lại sợ bị tổn hại.

- Anh Trương, chuyện...chuyện gì?

Thanh âm của Trịnh Tiểu Lộ cũng có chút run rẩy.

Trương Thắng mỉm cười. Gia tài kếch sù sắp có khiến hắn tự tin hơn. Trịnh Tiểu Lộ chợt phát hiện Trương Thắng giống như là đầu thai thoát cốt, biến thành một người khác. Ánh mắt đó không ngờ lại dám nhìn thẳng cô.

Cô khiếp sợ cup mắt xuống, chỉ nghe Trương Thắng cười nói:

- Không có gì, chỉ là phát hiện trên miệng của em còn dính kẹo đường đây.

Trịnh Tiểu Lộ thở nhẹ, mặt đỏ lên, cuống quýt nói:

- Thật à? Ở chỗ nào? Mắt mắt quá đi. Sao anh không nói sớm cho tôi biết?

Trương Thắng bỗng nhiên cầm lấy hai tay của cô, nhìn thẳng vào gương mặt cô, nói:

- Đừng nhúc nhích, để tôi giúp cô lấy ra.

Trịnh Tiểu Lộ thần thái trong mắt chợt lóe, dường như ý thức được cái gì, nhất thời tim đập mạnh, hô hấp cũng dồn dập hơn.

Trương Thắng vươn ngón trỏ, nhẹ nhàng đặt lên bờ môi của cô. Môi của Trịnh Tiểu Lộ mềm mại, non mịn, có chút trơn bóng, xúc cảm mê người. Sau đó hai cánh tay Trương Thắng đưa tới, giống như đang nắm một báu vật hiếm có, nhẹ nhàng nâng gương mặt xinh đẹp của cô lên.

Trịnh Tiểu Lộ lông mi nhẹ nhàng run rẩy. Mắt thấy con ngươi màu đen sùng mẫn hiếm thấy của Trương Thắng ngày càng gần, cô không dám nhìn ánh mắt của hắn. Khi gương mặt đó càng lúc càng gần thì cô liền nhắm hai mắt lại.

Trương Thắng lần đầu tiên ở khoảng cách gần như vậy, ngửi được hơi thở thanh xuân của một cô gái. Đầu hắn bắt đầu u mê, cả người giống như trong mộng. Hắn một tay đỡ lấy đầu của Trịnh Tiểu Lộ, một tay mạnh mẽ ôm lấy eo của cô, rồi đột nhiên hôn lên.

Khi làn môi của hai người chạm nhau, Trương Thắng cảm thấy thân thể của mình giống như bùng nổ thành hàng trăm mảnh. Bồng bềnh lơ lửng, thật lâu sau mới trở lại như cũ.

Môi của cô ngọt lịm. Trương Thắng giống như sợ làm vỡ nó. Thật nhẹ nhàng. Sau đó, Trương Thắng dùng đầu lưỡi của mình bắt đầu thử thăm dò môi của cô. Bờ môi ban đầu còn ngoan cường, nhưng rồi lại nhút nhát mở ra. Trương Thắng lập tức giống như được đá thông hai huyết mạch, lập tức như con sói, gât gao mút lấy đầu lưỡi của cô.

Trịnh Tiểu Lộ ưm một tiếng. Trương Thắng rõ ràng cảm giác được tiếng đập dồn dập của trái tim cô. Cánh tay của cô đang run rẩy. Trịnh Tiểu Lộ không phải là ôm hắn, mà là gât gao "bắt lấy" hắn. Bằng không thân hình cô sẽ xụi lơ xuống.

Thời gian trôi qua, cảm thấy hít thở không thông, Trịnh Tiểu Lộ mới đột nhiên đẩy hắn ra, xấu hổ kêu lên một tiếng rồi xoay người bỏ chạy.

Trương Thắng đuổi theo hai bước, ở phía sau hô to:

- Tiểu Lộ!

Trịnh Tiểu Lộ đứng lại, nhưng không dám quay đầu nhìn lại. Trương Thăng nhìn thấy từ mạng tai xuống dưới cổ của cô là cả một màu đỏ. Hắn cảm thấy trong lòng ấm áp, lớn tiếng nói:

- Lát nữa là sang năm mới rồi. Tiểu Lộ, bắt đầu một năm mới. Em nhất định sẽ hạnh phúc.

Trịnh Tiểu Lộ không dám lên tiếng. Cô chỉ dừng một chút rồi chạy vội lên lầu. Trương Thăng sờ vào môi của mình, bỗng nhiên mỉm cười ngọt ngào.

Đây chính là hương vị tình yêu.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Lộ Thái Hồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Đạo nghĩa hai bên

Trưởng phòng Mạch chết rồi, cũng chẳng giải quyết được gì.

Phương diện trại giam điều tra rất chính xác. Trước sau khi Mạch Hiểu Tề tự sát, ngoại trừ luật sư của y ra thì cũng không có người nào vi phạm quy định mà gặp y. Trong trại giam cũng không có diễn ra tình trạng ma cũ bắt nạt ma mới khiến cho Trưởng phòng Mạch chịu không nổi mà tự sát.

Y là trước mặt mọi người, khi ăn cơm đã dùng chiếc đũa đâm thẳng vào yết hầu của mình mà chết. Cảnh sát và phạm nhân có mặt đều có thể làm chứng nên không thể hoài nghi người khác. Hơn nữa, thời điểm y tự sát là lúc y chuẩn bị được đưa lên viện Kiểm sát để khởi tố. Trong tay của y hiện có hơn năm triệu đồng tiền không rõ nguồn gốc. Đối với nhà máy in ấn Ba Sao mà nói, cho dù là nhà máy in ấn quy mô lớn nhất thành phố thì bấy nhiêu đó cũng đủ để phán án tử hình. Cuối cùng chỉ có thể quy kết là sợ tội mà tự sát.

Trương Thăng sau khi nghe được tin tức này, trong lòng liền liên tưởng đến cái ngày Mạch Hiểu Tề tự sát đã thấy một người rất giống Từ Hải Sinh xuất hiện. Mặc dù hắn rất nhanh bỏ đi suy nghĩ này, nhưng trong lòng của hắn vẫn cảm thấy có chút bất an. Từ Hải Sinh đối với hắn không tệ. Hắn không hy vọng cái chết của Mạch Hiểu Tề không liên quan đến Từ Hải Sinh.

Việc khai thác, phát triển khu Kiều Tây qua tết Nguyên Đán liền chiêu trống rùm beng mà triển khai. Đã bắt đầu đưa ra những chính sách ưu đãi cho các xí nghiệp khi đầu nhập vào khu. Phương diện giao tiếp, tất nhiên là Giám đốc Từ quen thuộc nhất, nên cũng sẽ dễ dàng tìm được người làm ăn chung. Cho nên, ông ta liền gánh vác trách nhiệm này.

Đến lúc này Trương Thăng chỉ cần ở nhà chờ tin tức này biến thành tiền. Thông qua mấy lần nói chuyện điện thoại với Giám đốc Từ, đã có một số nhà máy chú ý khu đất của bọn hắn. Trước mắt đang đàm phán giá với đối phương. Khi nào có được manh mối thì sẽ gọi hắn tới để cùng đàm phán.

Nhưng Trương Thăng cũng không nhàn rồi. Hắn thông qua tin tức trên báo chí, TV, tìm tất cả những gì có liên quan đến khu Kiều Tây. Còn thật sự nghiên cứu hàm nghĩa trong đó. Nếu không làm gì thì tới Kiều Tây, từ miệng người khác lấy được tin tức hữu dụng.

Kiều Tây đã thật sự thay đổi. Từ một mảnh đất hoang vu, sang năm mới liền mang theo hơi thở của mùa xuân, biến thành một địa phương đầy sức sống. Trương Thăng bởi vì kinh nghiệm thất bại của lần đầu tư chứng khoán trước, nguyên nhân chủ yếu cũng bởi vì hắn chưa hiểu rõ về một việc gì thì đã đâm đầu tham gia vào. Có được kinh nghiệm xương máu đó, lần này hắn càng thêm cẩn thận.

Hiểu rõ hơn, Trương Thăng trong lòng mơ hồ sinh ra một ý tưởng sâu xa. Chỉ có điều ý tưởng này nhất thời còn chưa thành hình, cho nên cũng không nói cho Từ Hải Sinh nghe.

Trương Thăng và Trịnh Tiểu Lộ đã trao nhau nụ hôn vào đêm giao thừa nên tình cảm tiến triển rất nhanh chóng. Trương Thăng sau khi chính thức xác định quan hệ yêu đương, đã hướng cô tiết lộ tin tức mình sắp phát tài khi đi vay mua đất ở vùng ngoại thành.

Trịnh Tiểu Lộ cảm thấy rất vui, vì Trương Thăng sẽ thoát khỏi cuộc sống khó khăn, chứ chưa ý thức được điều này đối với cô có ý nghĩa gì, càng không hỏi thăm hẳn rốt cuộc là phát tài bao nhiêu. Điều này khiến Trương Thăng cảm thấy rất hổ thẹn.

Cô gái ham giàu trên đời này rất nhiều. Nhưng điều này lại chẳng liên can gì đến Trịnh Tiểu Lộ. Cô thuần khiết như một viên pha lê. Chỉ cần anh đối với cô ấy tốt, chẳng sợ hai người chỉ uống nước sôi, cô ấy cũng sẽ cam tâm tình nguyện đi theo anh suốt đời.

Những cô gái như vậy không nhiều lắm. Họ giống như một bảo vật còn sót lại. Rất may mắn, bảo vật này hắn đã chiếm được. Vì thế, Trương Thăng càng thêm quý trọng cô.

Hôm nay, Trương Thăng nhận được cuộc điện thoại của Từ Hải Sinh, nói hắn đến nhà máy gặp mặt. Ông ta nói rằng mình đã liên lạc được với một doanh nghiệp rất tốt, chuẩn bị qua tay đem đất bán đi. Vừa lúc Trương Thăng điều tra được một đại lượng tư liệu, tư tưởng kia trong đầu lại càng nung nấu hơn, muốn cùng Từ Hải Sinh thảo luận một chút. Vì thế đã lập tức chạy xe đạp đến nhà máy.

Lúc này, trong văn phòng Từ Hải Sinh.

Từ Hải Sinh cúp điện thoại, hai chân thoải mái gác lên bàn làm việc, nhẹ nhàng lay động mũi giày. Đôi giày bóng láng, gần như có thể thấy được mặt người. Trên bàn đặt một lọ hoa, bên trong có vài bông hoa tươi, kiểu điểm uớt ắt.

Đối diện là một người đàn ông trung niên có nốt ruồi nơi khoe miệng, mặc một chiếc áo bông in hoa, chiếc quần thường màu xanh nhạt, thắt lưng đeo bao di động. Chiếc máy nhắn tin này không phải là cái cục gạch như bấy giờ, mà là thương hiệu Motorola rất đẹp. Nhìn qua, hẳn là một ông chủ lớn rất có thực lực.

Từ Hải Sinh hút thuốc, mỉm cười nói:

- Lúc trước, tôi chỉ ôm ý tưởng thử một chút. Thứ nhất, đây là sự phiêu lưu lớn. Thứ hai, tiền của chúng tôi là để vận tác trong công việc, hận không thể một phần tiền tách ra thành hai. Nên không có tiền để ném vào cuộc phiêu lưu này, chỉ có thể bỏ ra mấy trăm ngàn mà thôi. Thành thì một vốn bốn lời, bại thì cũng không tổn thất quá lớn. Không thể tưởng tượng được, ông trời lại thương người, chuyện này thật đúng là thành.

Ông ta vẩy tàn thuốc xuống dưới đất, cười nói tiếp:

- Mảnh đất trống này nằm ở khu trung tâm xã Kiều Tây. Hiện tại giá cả đã tăng lên gấp ba. Theo lý thì hiện tại đem bán mảnh đất này ra cũng đã có được một vốn bốn lời rồi. Nhưng cục xương này có bao nhiêu tùy thì tôi sẽ rút cho bằng hết.

- Cho dù mấy triệu đồng cũng chẳng đáng trong mắt tôi. Mảnh đất này không kiếm được mấy chục triệu, tôi làm sao bỏ đi miếng thịt béo như vậy? Một lát nữa cậu ta tới rồi, anh hãy đảm đương người đại diện của một doanh nghiệp, đưa ra giá gấp hai hoặc ba lần với cậu ta, đem toàn bộ đất mua lại. Sau đó, haha...

Người đàn ông kia tùy tiện nói:

- Không thành vấn đề, tiểu tử này dễ đối phó không?

Từ Hải Sinh cười nói:

- Cậu ta cái gì cũng chưa quen. Mấy triệu đồng cũng đủ đập cậu ta choáng rồi. Cứ việc yên tâm đi. Một kẻ nghèo hèn trong chớp mắt biến thành triệu phú, cậu ta còn không vui về ký hợp đồng sao?

Người trung niên bật cười ha hả.

Từ Hải Sinh trầm tư một lát, lại thần nhiên nói:

- Cậu ta... thật sự rất tốt. Đáng tiếc là cậu ta cách chúng ta quá xa. Có phải là một tài năng để bồi dưỡng hay không thì còn rất khó nói. Tôi thì lại không có thời gian để chỉ điểm cho cậu ta. Nếu không, tôi thật cũng muốn dẫn dắt cậu ta một phen.

Người trung niên đối diện cười nói:

- Có thể làm cho anh cảm thấy tiếc, hẳn là không tôi. Nhưng, anh tại sao lại muốn nuốt đất của cậu ta?

Từ Hải Sinh cười nói:

- Đây là hai chuyện khác nhau. Người làm ăn thì nói chuyện làm ăn. Lợi hợp là bằng hữu; lợi phân thì là đối thủ. Trên thương trường chỉ có lợi ích vĩnh viễn chứ không có bằng hữu vĩnh viễn. Không thể nói đến nhân tình được. Đây là luật thép trên thương trường. Chúng ta xử lý việc chứ không xử lý con người.

- Kỳ thật, đối với cậu ta tôi cũng đủ lòng từ bi rồi. Tôi muốn đối phó cậu ta, biện pháp hãy còn rất nhiều. Ví dụ như phát ra phong thanh, nói là thủ tục mảnh đất này không đầy đủ, hù người muốn mua, hoặc thúc giục ngân hàng đòi nợ, hoặc hạ giá thấp khiến cậu ta bán đất...Mà tôi bảo anh ra giá cao gấp ba lần mua lại cũng đã là cho cậu ta một miếng thịt béo rồi.

Người đàn ông trung niên kia cười nói:

- Chính xác. Đây cũng không phải là phong cách của anh. Anh làm việc trước giờ luôn chú ý từ giá thấp nhất kiếm được lợi ích lớn nhất. Hiện tại pháy ra từ tâm, thật sự là nằm ngoài dự liệu của tôi.

Từ Hải Sinh nghe xong, cười nhưng không nói.

Ông ta thật sự xem Trương Thăng là bạn, cũng không phải nói láo. Nếu ông ta có thịt ăn, ông ta cũng không ngại mà phát cho Trương Thăng một chút canh. Chính vì thế mà ông ta mới không ra bày ra thủ đoạn ép giá. Nhưng trong mắt của ông ta, trên đời hết thấy đều có giá cả. Trương Thăng muốn chia sẻ lợi nhuận với ông ta lớn hơn nửa thì không được. Cho dù anh em ruột cũng không được.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Lộ Thái Hồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Kiên quyết

- Giám đốc Từ!

Trương Thắng vừa vào cửa đã vội vàng chào hỏi.

Từ Hải Sinh vội vàng rút chân về, mỉm cười giới thiệu:

- Ô, để tôi giới thiệu với cậu một chút. Vị này là ông chủ của nhà máy cơ điện lạnh Đông Thắng, Khâu Minh Nghĩa tiên sinh. Bọn họ muốn mua lại mảnh đất trồng rau của cậu đấy. Lão Khâu, đây chính là chủ em Trương Thắng mà tôi đã nói với anh. Mọi người nói chuyện với nhau đi.

Người đàn ông tên Khâu Minh Nghĩa vội vàng đứng lên, đưa cho Trương Thắng một điếu thuốc, khách khí cười nói:

- Chủ em Trương, đã nghe danh từ lâu. Nhà máy của chúng tôi muốn xây dựng một phân xưởng ở khu kinh tế mới, nghe nói trong tay cậu có hơn ba trăm mẫu đất, tôi tính toán mua lại toàn bộ. Hôm nay hẹn cậu tới đây, chính là muốn nghe một chút điều kiện của cậu.

Lúc này, Trương Thắng đã có chút tự tin và chủ kiến. Người cũng đã hơi lão luyện trầm ổn, không giống như người thiếu kiên nhẫn lúc trước, dễ dàng bị người ta dắt mũi đi. Hắn ngẫm nghĩ một chút rồi hỏi:

- Anh Khâu, anh muốn mua lại toàn bộ ba trăm mẫu đất của tôi sao? Giá cả như thế nào?

Khâu Minh Nghĩa cười ha hả, nói:

- Nhà máy điện lạnh của chúng tôi ở tỉnh Z là nhà máy số một số hai đấy. Xây dựng nhà máy ở đây, lấy tỉnh làm cứ điểm, từ đó bao trùm ra toàn bộ thị trường đông bắc. Đây chính là suy nghĩ của chúng tôi. Cho nên quy mô của nhà máy đương nhiên là không nhỏ rồi. Điều duy nhất chúng tôi có thể làm là thanh toán tiền. Hiện tại, một mẫu ở chỗ trung tâm khu kinh tế là ba chục ngàn. Ở những chỗ khác kém hơn là khoảng hai chục ngàn. Chủ em Trương, đất của cậu cũng không phải là nơi tốt nhất. Như vậy đi, tôi ra giá hai mươi một ngàn năm trăm đồng một mẫu. Toàn bộ mua lại, như thế nào?

Trương Thắng cũng không trả lời, hút một hơi thuốc, lặng yên tự hỏi. Giao tiếp với lão Cố kia lâu như vậy, cái tật nôn nóng của hắn cũng đã sửa được không ít. Cũng không còn là tên tiểu tử mới ra đời nữa.

Khâu Minh Nghĩa mỉm cười nói:

- Chủ em không cần phải ngại. Đây cũng là hơn tám triệu rồi. Nếu đổi là người khác cũng chưa chắc bỏ ra số tiền lớn như vậy.

Từ Hải Sinh vẫn cười híp mắt, ngồi một bên hút thuốc, dường như hoàn toàn không đếm xỉa đến. Lúc này, thấy Trương Thắng không nói lời nào mới cười ha hả:

- Tiểu Trương à, lão Khâu là một người rộng rãi đấy. Cái giá này cũng là công bằng rồi. Cá nhân tôi cho rằng cậu có thể suy xét một chút.

Lời này của ông ta rất hợp tình hợp lý, làm cho người ta cảm giác được là hoàn toàn đứng về phía Trương Thắng. Trương Thắng sau khi suy nghĩ, vẫn lắc đầu một cái.

Trương Thắng hút một hơi thuốc, nhẹ nhàng cười rộ lên:

- Hai mươi một ngàn năm trăm đồng một mẫu, ấn theo giá thị trường bây giờ là không cao cũng không thấp. Anh là bạn do anh Từ giới thiệu, tôi cũng không muốn kỳ kèo với anh quá nhiều.

Hắn nói tới đây, Từ Hải Sinh và Khâu Minh Nghĩa trên mặt đều lộ ra nụ cười vui sướng. Không ngờ Trương Thắng lại nói tiếp:

- Tuy nhiên, mấy ngày qua tôi có quan sát trong khu kinh tế mới, trong lòng đã có tính toán khác. Anh muốn mua đất, tôi cũng đồng ý bán. Nhưng nhiều nhất tôi chỉ bán cho anh một trăm hai mươi mẫu thôi. Số còn lại, tôi không bán.

Khâu Minh Nghĩa ngẩn ra, nụ cười lập tức cứng lại. Hơn nửa ngày mới nói:

- Chủ em Trương, cậu đây không phải là đùa giỡn tôi sao? Tôi nói, chúng tôi muốn xây dựng một nhà máy thiết bị điện lạnh lớn. Một trăm hai mươi mẫu, làm sao có thể được? Cậu nếu cảm thấy giá không thích hợp thì chúng ta có thể thương lượng lại. Chỉ bán có một trăm hai mươi mẫu, đây là đạo lý gì chứ?

Trương Thắng nói:

- Anh Khâu, anh nếu cảm thấy đoạn đường kia rất tốt thì tôi có thể nhượng lại một trăm hai mươi mẫu cho anh. Nếu anh ngại nó nhỏ thì anh có thể hướng xung quanh mà khuếch trương. Tôi không phải là cố ý làm khó dễ cho anh. Trên danh nghĩa tôi có ba trăm năm mươi mẫu, nhưng tôi chỉ có thể bán một trăm hai mươi mẫu. Những chỗ khác tôi căn bản không muốn bán, cho dù giá cả là bao nhiêu.

Khâu Minh Nghĩa về mặt không thể tin nổi, thoáng nhìn Từ Hải Sinh.

Từ Hải Sinh cũng là về mặt hồ nghi. Trong mắt của ông ta, Trương Thắng chẳng khác nào là một đứa trẻ con. Hẳn khi nào lại đi có loại chủ kiến này. Hơn nữa, lại còn không thương lượng với mình. Hay là, có người khác tìm hẳn ra giá cao hơn mua hơn hai trăm mẫu đất và hẳn đã đồng ý?

Từ Hải Sinh vội vàng hướng Khâu Minh Nghĩa nháy mắt. Khâu Minh Nghĩa liền hiểu ý, cười ha hả nói:

- Chú em Trương, cậu vẫn còn trẻ, việc buôn bán, nào mới có câu đầu tiên đã đem sự việc định rồi? Một khách thì không phiền hai chủ. Nếu đất bên cạnh đều đã có chủ hết rồi thì tôi làm sao mà xây dựng nhà máy?

- Cậu chắc không phải là đã đồng ý với người khác rồi chứ? Được, cứ xem như là tôi xem trúng mảnh đất này, cậu cứ ra giá đi, bao nhiêu tiền thì cậu mới bằng lòng bán nó cho tôi? Nếu cậu đã nhận tiền đặt cọc rồi thì cứ tính vào luôn. Tôi đây rất thoáng đấy.

Trương Thắng cười nói:

- Anh thật sự là rất rộng rãi. Tôi thích nói chuyện làm ăn với những người như anh. Nhưng, tôi thật sự chỉ có thể bán một trăm hai mươi mẫu, nhiều hơn một phần tôi cũng không bán. Anh có ra giá bao nhiêu cũng không bán.

Trương Thắng giọng điệu rất kiên quyết. Khâu Minh Nghĩa cho dù già như hồ ly cũng không thể nào tiếp lời. Từ Hải Sinh thì không biết vì sao Trương Thắng lại kiên trì chỉ bán một trăm hai mươi mẫu. Ông ta vội vàng cười hòa giải:

- Lão Khâu, anh không phải muốn mời khách ăn cơm sao? Có tiệc thì cứ đi trước, hôm nào chúng ta lại tiếp tục thương lượng.

- Chú em Trương là người thành thật, nhất ngôn cửu đỉnh. Đoán chừng là đã đáp ứng người nào rồi, nếu đổi ý sẽ rất mất mặt. Tiểu Trương, tôi đây muốn nói cậu đấy, nếu bán thì phải bán cho người quen. Nếu có người ra giá cao, đương nhiên là phải lấy lợi ích lớn nhất làm gốc. Lão Khâu có thành ý như vậy, cậu cũng không thể nói quyết liệt như thế. Hãy về mà suy nghĩ lại nhé.

- Haha, thật sao? Vậy thì tôi còn có bữa tiệc, tôi xin phép đi trước. Chú em Trương, tin rằng cậu sẽ không tìm được khách hàng nào rộng rãi hơn tôi đâu. Hy vọng cậu có thể thận trọng suy xét lại. Đây là danh thiếp của tôi, nếu cậu thay đổi chủ ý, bất cứ lúc nào cũng có thể gọi điện cho tôi.

Khâu Minh Nghĩa đứng dậy, cười chân thành đưa qua một tấm danh thiếp, bắt tay Trương Thắng, rồi hướng Từ Hải Sinh chào tạm biệt.

Đợi Khâu Minh Nghĩa đi khỏi, Từ Hải Sinh liền hỏi:

- Chú em, cậu đang suy tính gì vậy? Giá này không thấp đâu. Ba trăm năm mươi mẫu, số tiền không nhỏ. Chúng ta tại sao lại không bán?

Trương Thắng cười nói:

- Anh Từ, kỳ thật tôi hôm nay đến đây là muốn nói cho anh nghe. Hai ngày qua tôi không có việc gì, liền đến khu Kiều Tây. Hiện tại trong lòng tôi có một ý tưởng mới, vốn định thương lượng trước với anh. Thật không nghĩ đến người mua cũng ở đây.

Hắn dừng một chút rồi nói:

- Anh Từ, tôi ở Kiều Tây tìm hiểu được một số tình huống, thông qua khoảng thời gian quan sát và phân tích, hơn nữa cần thận nghiên cứu lại báo cáo xây dựng, khai thác và phát triển khu Kiều Tây. Tôi cho rằng, trong tương lai, Kiều Tây nhất định sẽ là một đầu tàu phát triển của thành phố. Bây giờ còn chưa có một nhà máy nào, nhưng giá đất đã đội lên gấp ba. Qua vài năm nữa sẽ như thế nào?

- Mảnh đất này giữ lại, thì chính là con gà đẻ trứng vàng đấy. Đợi cho nhà xưởng mọc lên xung quanh, để cho khu kinh tế trở thành một khu công nghiệp trung tâm của thành phố, thì mảnh đất này giá trị sẽ tăng gấp bao nhiêu lần?

Trương Thắng đầy cỏi lòng khát khao nói:

- Anh Từ, anh hãy suy nghĩ một chút. Khi đó sẽ là tác đất tác vàng. Chỉ sợ không chỉ tăng gấp tám lần đâu. Tôi gần đây cân nhắc mãi mới hiểu được điều này. Nếu ham lợi ích trước mắt, u mê mà bán đi, chờ khi mình suy nghĩ mình bạch rồi thì hối hận cũng đã muộn.

Từ Hải Sinh sắc mặt biến đổi, cười khan nói:

- Cậu nói rằng chúng ta đem mảnh đất này treo giá?

Trương Thắng chân thành đáp:

- Vâng, chính là chủ ý này. Kỳ thật tôi hôm nay đến đây, chính là muốn thương lượng với anh việc này. Chúng ta chia làm 55-45; gánh nặng đi vay cũng là tỷ lệ 55-45.

- Chúng ta bán đi một số, còn lại một số. Số còn lại, nếu anh cần dùng tiền gấp, thì phần của anh anh cứ tự mình xử trí. Tôi sẽ tiếp tục giữ lại phần đất của mình. Nếu anh cũng đồng ý giữ lại để làm tăng giá trị tài sản, mà tôi đứng tên lâu quá cũng không thích hợp. Chúng ta cứ trước ký một văn bản rõ ràng, ghi chú phần của ai như thế nào.

Hắn nói đến đây, dừng một chút rồi hớn hờ nói tiếp:

- Thật đáng tiếc, ngoài trừ khoản tiền chúng ta đi vay ra thì cũng chỉ còn tiền bán đất. Đây chính là một tổn thất lớn. Tôi mỗi lần nghĩ tới đều cảm thấy ruột đau như cắt.

Từ Hải Sinh nghe xong, ngoài miệng thì cười, nhưng trong lòng thì đau như cắt. Suy nghĩ một chút thì thật là đau lòng.

Nhưng Trương Thắng đề nghị này rất hợp tình hợp lý. Dù là ông ta gian như quỷ, nhưng giờ phút này cũng không thể phản bác, chỉ là cố giả cười, đồng ý với đề nghị của Trương Thắng.

Từ Hải Sinh cất bản hiệp nghị, vở vai Trương Thắng như cười như không nói:

- Chú em, ánh mắt của chú thật biết nhìn xa trông rộng. Hậu sinh khả úy. Hậu sinh khả úy.

Trương Thắng vừa rời khỏi thì Từ Hải Sinh ánh mắt liền âm độc.

Giữ lại để tăng giá trị? Ông ta làm sao mà không biết đạo lý này. Nhưng Từ Hải Sinh không phải là người kiếm tiền theo quy củ. Ông ta nghĩ muốn kiếm tiền thì làm gì cần dùng phương pháp như vậy chứ? Trong mắt của ông ta, thật sự là ngại chặm.

Vào lúc này, mấu chốt của việc kinh doanh, thời gian chính là cơ hội. Ông ta và một số bạn bè của mình đã dùng vòng tròn doanh nghiệp nhà nước, âm thầm vận tác, khiến cho đám tư bản như ông ta giống như quả cầu tuyết, không ngừng tăng trưởng. Nhưng do chiến tuyến rải quá dài, tài chính sẽ có nguy cơ bị gãy. Ông ta vốn tính toán lợi dụng mảnh đất này để làm vốn, mau chóng đem nó chuyển hóa thành tài chính để tiếp tục đầu tư vào những thứ khác. Nhưng Trương Thắng đã hoàn toàn phá hủy ý tưởng của ông.

"Làm sao bây giờ? Tên tiểu tử này rất có nghĩa khí, biến báo nhanh, chẳng khác nào viên ngọc thô chưa được mài giũa. Nếu dạy dỗ tốt thì có thể thành tài. Nhưng trong khoảng thời gian kết giao này, có thể thấy được hắn là một người tính nguyên tắc quá mạnh mẽ. Chung quy không phải là người có thể nói được. Dạy dỗ thì được nhưng làm cộng sự thì...khó!"

Từ Hải Sinh nhả ra một ngụm khói, mày cau lại, ánh mắt lóe lên sự không hiểu.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Lộ Thái Hồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.